

Introducere

Această epistolă, ca de fapt fiecare epistolă a apostolului, are un caracter cu totul propriu. Împreună cu epistola către Romani și epistola către Efeseni ea este în principal o epistolă de învățătură, aceasta înseamnă că nouă ne sunt prezentate anumite adevăruri, cu scopul practic ca noi să aducem viața noastră în concordanță cu aceste adevăruri. În unele privințe ea se aseamănă atât cu epistola către Romani cât și cu epistola către Efeseni. În epistola către Romani omul este văzut ca păcătos din natură, care trăiește într-o lume de păcat și stricăciune. Această epistolă ne arată în mod deosebit responsabilitatea omului față de Dumnezeu și de aceea omul este vinovat și pierdut în păcatele lui, însă în același timp trăiește în ele. Ce trebuie să facă Dumnezeu cu o astfel de stare? O astfel de viață poate fi terminată numai prin moarte. Însă nu este moartea noastră cea care sfârșește această viață, căci atunci am fi pierduți pentru totdeauna, ci este moartea Domnului Isus. În El, în ceea ce privește omul vechi, viața în păcat, noi am murit. Aceasta este deci ce ne spune epistola către Romani: noi trăiam în păcat, și această viață a ajuns la sfârșit prin moartea Domnului Isus, pe care Dumnezeu ne-o atribuie și nouă.

Epistola către Efeseni ne arată exact opusul, și aceasta este de asemenea de înțeles, căci aici nu găsim responsabilitatea omului față de Dumnezeu, ci cealaltă parte: planurile lui Dumnezeu – ceea ce Dumnezeu în plăcerea Lui neîngrădită și-a propus cu privire la om înainte de întemeierea lumii. Aici nu este vorba nicidecum de responsabilitate. Nici măcar nu trăiam atunci când Dumnezeu a întocmit aceste planuri. Dumnezeu în suveranitatea Lui Și-a propus să ne dăruiască toate binecuvântările care le găsim în Efeseni 1. Când apoi Dumnezeu vine la noi în Efeseni 2, ca să ne dăruiască aceste binecuvântări, omul, pentru care El a destinat aceste planuri, se dovedește total lipsit de putere și pierdut. Aici omul nu „trăiește”, ca în epistola către Romani, în păcat, ci el este „mort” în păcate și fărădelegi. Aici nu este vorba de responsabilitate, ci de un om lipsit total de putere, da, mort în sine însuși, în ceea ce privește relația lui cu Dumnezeu. Când Dumnezeu vrea să împlinească planurile Sale cu privire la acest om, El trebuie mai întâi să-l scoată prin răscumpărare din starea de moarte și de păcat. Și cum a făcut El aceasta? Prin aceea că Domnul Isus a venit pe pământ, a coborât în moartea noastră, S-a făcut una cu moartea noastră și apoi a fost înviat de Dumnezeu, și noi împreună cu El. El a fost mutat în locurile cerești, și de asemenea și noi în El. Deci noi eram morți în păcate și fărădelegi și acum am fost aduși la viață împreună cu Hristos și înviați și așezați în El în locurile cerești.

Dacă comparăm aceasta cu tabloul cunoscut al călătoriei prin pustie a lui Israel, atunci epistola către Romani ne arată cum trăiam noi în Egipt, în lumea păcatului, unde domnea satan, și sfârșitul acestei stări a avut loc când noi am trecut prin Marea Roșie. Marea Roșie înseamnă că Hristos a murit pentru noi și în botez (acesta simbolizează Marea Roșie) noi suntem adăugați unui Hristos mort. Și unde ajungem după aceea? Nu în cer, ci în pustie, țara morții. Botezați în mare pe adevăratul Moise (1 Corinteni 10,2), ajungem în pustie. Noi nu pierim în Marea Roșie, ci deoarece Hristos a înviat (Romani 6), noi putem acum să umblăm în înnoirea vieții, însă în țara morții. Observă că în epistola către Romani niciunde nu găsim, că credinciosul a înviat împreună cu Hristos. Hristos a înviat și în puterea învierii Lui noi putem trăi și ne putem ține morți față de păcat; în Hristos Isus – nu în noi înșine – putem trăi pentru Dumnezeu. Epistola către Efeseni însă nu ne arată Marea Roșie, ci Iordanul. Noi suntem văzuți acolo în țara morții, în pustie, morți în păcate și fărădelegi, și prin Iordan suntem introduși în țara celor vii (Canaan). Iordanul este un tablou al faptului că noi am murit împreună cu Hristos și am înviat împreună cu El; de aceea epistola către Efeseni spune că noi am fost înviați împreună cu El și în El am fost așezați în țara făgăduită, locurile cerești.

Dar ce loc ocupă epistola către Coloseni cu privire la aceste două epistole? Exact între ele, și de aceea am vorbit atât despre epistola către Romani cât și despre epistola către Efeseni. Epistola către Coloseni ne arată ambele laturi; pe de o parte că noi, în ceea ce privește responsabilitatea noastră, trăiam în lume, după principiile lumii acesteia, în păcat. Dumnezeu a trebuit să pună capăt acestei vieți, prin aceea că El a aplicat moartea Domnului Isus la noi. Însă pe de altă parte aceeași epistolă ne spune în capitolul 2, că noi, în ceea ce privește relația noastră cu Dumnezeu, în timp ce noi trăiam în păcat, în același timp eram morți în păcate și fărădelegi și, în ceea ce privește această stare de moarte, a trebuit să fim aduși la viață cu Domnul Isus și a trebuit să fim înviați împreună cu El din moarte. Prin aceasta epistola către Coloseni are un caracter greu și cu toate acestea un caracter cu totul deosebit și frumos, dacă înțelegem de ce Duhul Sfânt ne prezintă lucrurile în felul acesta.

Putem spune, că pe de o parte epistola către Coloseni merge mai departe decât epistola către Romani, căci ea ne vede nu numai ca morți împreună cu Hristos, ci și ca înviați împreună cu El. Însă epistola către Coloseni nu merge așa de departe ca epistola către Efeseni; credinciosul este văzut acolo în locurile cerești, în timp ce epistola către Coloseni ne vede numai ca aceia care au ajuns pe malul celălalt al Iordanului. Din țara morții, trecând prin Iordan, mort împreună cu Hristos și înviați împreună cu Hristos, dar nu mai departe de malul celălalt, și țara este înaintea noastră. Noi suntem în Ghilgal, locul circumciziei, despre care vorbește capitolul 2 versetul 11, și nu în locurile cerești. Acolo se spune: «Deci dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați lucrurile de sus» (Coloseni 3,1). Aceasta înseamnă, că eu însumi nu sunt încă acolo sus: eu sunt încă pe pământ (asemenea Domnului după învierea Sa, în timpul celor patruzeci de zile pe pământ). Însă epistola către Coloseni mă învață, că interesele mele nu trebuie să fie îndreptate spre nimic altceva decât numai spre ceea ce este în cer; viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu meu. Faptul că aceasta este prezentat aici în felul acesta are consecințe deosebite pentru viața noastră. Odinioară trăiam în păcate, dar acum trăim o cu totul altă viață. Dacă vrem să rezumăm conținutul celor trei epistole într-o frază, atunci epistola către Romani spune: mai întâi am trăit eu, și acum sunt mort față de păcat. Epistola către Efeseni spune: Eram mort, și acum trăiesc cu Hristos. Însă epistola către Coloseni spune: Eu trăiesc în lume, și acum trăiesc cu Hristos.

Mai mult decât celelalte epistole ale apostolului, epistola către Coloseni ne arată că noi am fost aduși de la o viață trăită după principiile lumii acesteia, la o viață *nouă*. În mod deosebit sunt prezentate două principii ale lumii (capitolul 2,8) – tradiția oamenilor, în mod deosebit introdusă de învățătorii falși iudei, și al doilea principiu, filozofia grecilor -, care în mod evident erau un pericol deosebit pentru coloseni, așa cum putem recunoaște din această epistolă. Apostolul scrie această epistolă ca să arate ce nebunie este pentru un credincios să mai dorească după elementele lumii. Da, spune apostolul, voi, în ceea ce privește viața veche, ați murit, voi ați avut parte de aceasta în moartea lui Hristos; de ce să vă mai întoarceți acum la această viață? Voi ați început o viață nouă.

Noi ne-am dezbrăcat de omul vechi și ne-am îmbrăcat cu omul nou. Despre aceasta citim și în epistola către Efeseni (capitolul 4,24), însă acolo în textul original stă un alt cuvânt pentru «nou». Aici acesta înseamnă: noi am început din nou, proaspăt, noi am lăsat înapoia noastră viața veche după principiile lumii acesteia. Deci prin ce se caracterizează această viață? Prin aceasta ajungem la marea învățătură practică a acestei epistole: viața creștinilor are numai *un conținut*, și anume Hristos Isus. Această epistolă ne arată, ca aproape niciuna din Noul Testament, că pentru creștini nu este altceva decât El. Cu regret, practic aceasta nu este totdeauna așa. Însă potrivit gândurilor lui Dumnezeu este așa, că tot ce noi avem nevoie, atâta timp cât mai suntem aici pe pământ, găsim în El și în afară de El nu se găsește nimic decât numai lucruri care pot produce

pagubă sufletului nostru. De aceea apostolul ne prezintă pe Domnul Isus ca în niciuna alta din epistolele sale.

Pavel vorbește aici, ca și în alte epistole, despre trupul lui Hristos, în mod deosebit în epistola către Efeseni; acolo este vorba de slava trupului, care este plinătatea Aceluia care umple totul în toate. Însă în această epistolă nu slava trupului este pe prim plan, ci slava Capului acestui trup, o slavă cu care inimile noastre ar trebui să fie umplute, pentru ca noi (capitolul 2,19) să ne ținem strâns de Cap și ca inimile noastre să nu dorească după altceva. În epistola către Efeseni găsim Duhul Sfânt prezentat pe fiecare pagină ca Duh cu care noi am fost pecetluiti, cu care trebuie să fim umpluți, care locuiește în Adunare, și așa mai departe, mai mult de zece ori. Însă în această epistolă nu este numit Duhul Sfânt, în afară de o singură dată în capitolul 1,18, dar acolo nu este vorba de învățătura epistolei. Duhul Sfânt Însuși a scris această epistolă, dar El Se retrage aici, ca să spunem așa. El Se așează pe planul secund, ca să lase lumina deplină să lumineze asupra persoanei Domnului Isus. Așa cum în epistola către Efeseni *Duhul Sfânt* stă pe prin plan, și în epistola către Romani *Dumnezeu* stă pe prin plan (deci responsabilitatea noastră și ca credincioși, ca robi ai lui Dumnezeu), așa găsim în această epistolă slava *Domnului Isus*.

Aici viața nouă nu este caracterizată prin Duhul Sfânt, ci prin aceea că Hristos este viața noastră. Deci dacă Hristos este viața mea, unde este această viață? Atunci această viață este ascunsă la Dumnezeu (capitolul 3,3), căci Domnul Isus este acolo la Dumnezeu; și dacă viața mea propriu-zisă este acolo, pot atunci interesele mele să fie îndreptate spre altceva, decât spre lucrurile care sunt acolo sus? Ah, va spune probabil cineva, aceasta este așa de departe; însă această epistolă ne învață că Hristos este nu numai viața noastră acolo la Dumnezeu, ci în același timp – ce minune a harului! – este viața nouă în noi. Noi avem o nădejde păstrată în ceruri (capitolul 1,5), și totuși același capitol spune, că Hristos este această nădejde în noi (versetul 27). El este nădejdea *în cer* și totodată este nădejdea *în noi*: Hristos, nădejdea slavei. De trei ori este amintit acest cuvânt nădejde, și în versetul 23: nădejdea Evangheliei, este de asemenea Domnul Isus.

În această epistolă nu este vorba de nimic altceva, decât de Hristos, a cărui slavă este prezentată aici mai mult decât oriunde – nu cu scopul, ca noi să spunem: ce frumos, că noi am văzut iarăși ceva din slava Sa, ci ca să luăm la inimă aceste învățături ale apostolului și să fim conștienți, că nimic altceva nu merită să umple inima noastră. Cât de actuală este această epistolă în zilele noastre, în care filozofia păgână, știința și tradiția oamenilor joacă un rol așa de mare în lumea creștină. Cât de important este de aceea să se învețe învățătura acestei scrisori și să ne gândim că pentru noi nimic nu ar trebui să aibă valoare decât aceeași Persoană, pe care Pavel o prezenta acum 1900 de ani credincioșilor din Colose.

Epistola către Coloseni a fost scrisă de Pavel în ani 62/63 (sau 60/61) în timpul întemnițării lui în Roma (Faptele Apostolilor 28,30), fiind adresată adunării din Colose (în Frigia din Asia Mică), pe care probabil Pavel n-a vizitat-o niciodată (compară cu Capitolul 2,1).

Ea a luat ființă prin eforturile lui Epafras (capitolul 1,7; 4,12.13). În mod evident acesta l-a informat pe Pavel de rătăcirile periculoase, care și-au găsit intrare în Colose, ca și de elementele filozofiei grecești (printre altele asceza) și ritualurile iudaice (circumcizia, Legea, tradiția, închinarea la îngeri), care atrăgeau pe credincioși de la Hristos. Probabil aici este vorba în mod deosebit de secta esenienilor, o frățietate mistică, foarte ascetă (capitolul 2,23), foarte severi în împlinirea Legii lui Moise (capitolul 2,20-22), în mod deosebit a sabatului (capitolul 2,16 și versetele următoare). Căsnicia era pentru ei o grozăvie (capitolul 3,18 și versetele următoare), și de asemenea ei se abțineau de la vin și mâncarea cărnii animalelor (capitolul 2,16). Ei nu credeau în învierea trupului (capitolul 1,18). Ei se închinau la îngeri (capitolul 2,18) și chiar și la soare.

Ei puneau bază mare pe „taine”, care le erau numai lor cunoscute (capitolul 1,26 și versetele următoare) și în care aveau voie să pătrundă numai aceia care se atașau lor (capitolul 2,18 și versetele următoare); după părerea lor adevărata înțelepciune era cunoscută numai de puțini oameni (capitolul 1,23b.28; 2,3).

Capitolul 1

Vrem să ne ocupăm acum în detaliu cu capitolul 1 și vedem cum deja imediat în acest capitol este prezentată în mod deosebit gloria Domnului Isus. Pavel și Timotei sunt aceia care în versetul 1 se adresează credincioșilor. În epistola către Efeseni nu găsim pe Timotei, căci acolo este vorba exclusiv de planurile lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le-a încredințat lui Pavel. Dar deoarece aici scrisoarea are mai mult un caracter practic, Pavel se unește cu Timotei în introducerea scrisorii. Desigur vedem aici și diferența dintre cei doi. Pavel este apostolul care în acest capitol se prezintă atât ca slujitor al Evangheliei cât și ca slujitor al Adunării. În privința aceasta el ocupă un loc unic în felul lui, Timotei fiind numit simplu un frate. Prin aceasta el stă aici pe aceeași linie cu credincioșii din Colose, care aici sunt numiți frați sfinți și credincioși, accentul punându-se nu pe ceea ce ei sunt față de Dumnezeu ca sfinți (compară cu epistola către Efeseni), ci pe ceea ce sunt unii față de alții ca frați. Urmează apoi salutul obișnuit al apostolului: «Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.» Acestea sunt harul și pacea practică, de care noi avem nevoie în împrejurările zilnice.

Imediat în versetul 3 vedem deja diferența mare între această scrisoare și scrisoarea adresată credincioșilor din Efes. Și aici Pavel începe tema propriu-zisă, spunând: «Mulțumim lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos totdeauna.» Așa spune el în epistola către Efeseni capitolul 1: «Bindecuvântat să fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos», însă după aceea urmează, că noi am fost binecuvântați cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești. Acolo apostolul era pe deplin liber și nestingherit, să-și reverse imediat inima cu privire la ceea ce Dumnezeu i-a încredințat. El putea să scrie aceasta credincioșilor din Efes, dar nu imediat credincioșilor din Colose. Noi nu putem să vorbim totdeauna unul cu altul despre planurile lui Dumnezeu, pe care El în harul Său le-a întocmit în inima Sa. Noi stăm așa de des pe nivelul credincioșilor din Colose, apostolul trebuind să ne spună, că mai înainte a avut loc ceva în viața noastră, din care cauză multe interese au trebuit să dispară. Și abia atunci când inima noastră dorește pe deplin după Domnul Isus, vedem pe parcursul acestei scrisori, ce noi am primit. De aceea această scrisoare nu începe cu planurile lui Dumnezeu, ci cu îndemnuri practice. Ce model frumos pentru noi, că apostolul înainte de a începe cu îndemnurile, vorbește despre ceea ce era demn de laudă la credincioșii din Colose. În fiecare scrisoare Pavel scoate mai întâi în evidență lucrurile pentru care el poate mulțumi. Numai la credincioșii din Galatia lipsește aceasta. Starea lor era așa de rea, că acolo el a trebuit să intre imediat în subiect. Însă în fiecare scrisoare, chiar și în prima scrisoare către Corinteni, care totuși erau într-o stare destul de rea, el mulțumește, chiar dacă mulțumește numai pentru ceea ce Dumnezeu a lucrat în ei (1 Corinteni 1,4-8). Așa mulțumește el aici pentru ceea ce el a auzit despre credincioșii din Colose. Pavel însuși probabil nu a fost niciodată în Colose, probabil Epafras, care este numit în versetul 7, a adus Evanghelia la Colose, așa că Domnul l-a folosit să zidească adunarea din Colose. Cu toate că Pavel nu-i cunoaște, el are toate motivele să mulțumească pentru ei, deoarece el a auzit despre credința lor în Hristos Isus, despre dragostea, pe care ei o aveau față de toți sfinții, și despre nădejdea, care era păstrată în ceruri pentru ei.

Găsim aici, ca și în aproximativ alte zece locuri din Noul Testament, această grupă frumoasă de câte trei: credință, nădejde, dragoste. Nu acestea trei în sine însuși, ci credința *în Hristos Isus*. Cât de multă credință este totuși în lumea aceasta. Decisiv nu este seriozitatea sau fidelitatea, cu

care se crede, ci dacă se crede în Persoana adevărată. Pavel putea să spună despre ei: ei au crezut în Hristos Isus. Și dragostea trebuie să facă pereche cu credința; nu numai credință pe verticală în Hristos Isus, ci și dragoste pe orizontală față de sfinți. O credință cu adevărat vie, o legătură cu Hristos Isus, nu poate avea altă urmare, decât ca dragostea noastră să se extindă spre cei credincioși împreună cu noi. Nu numai orizontal, nu numai să facem bine unii altora, ci așa cum spune aici: din pricina nădejdi care este păstrată în ceruri pentru voi. Dragostea credincioșilor din Colose a fost trezită și stimulată în inima lor prin nădejdea care era în ceruri. Când începem să vedem lucrurile în lumina acestei nădejdi cerești, atunci nu este așa de greu să iubim pe sfinți, căci această nădejde în ceruri este Domnul Isus Însuși, nădejdea slavei (capitolul 1 versetul 27); El este în noi, și în același timp El este nădejdea noastră în cer. Din aceasta rezultă ce am spus, că noi suntem văzuți ca unii care trăiesc pe pământ și nu sunt strămutați în locurile cerești, ca în epistola către Efeseni. Însă inimile noastre sunt umplute cu lucrurile care se găsesc sus în cer, și acestea nu sunt nimic altceva decât Hristos Isus; umplute cu El așa de mult, că dragostea noastră față de sfinți trebuie să se reverse.

După aceea apostolul leagă de aceasta consecințe practice. Dacă nădejdea lor în cer era motivul lor, de ce atunci credincioșii din Colose nu au mai realizat practic aceasta? Pavel spune: dacă această nădejde este cu adevărat interesul vostru și motivul pentru care voi iubiți pe frați și pe surori, de ce atunci nu v-ați adâncit mai mult în această nădejde? Aceasta este nădejdea, «despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei, care a ajuns până la voi». Acești oameni erau periclitați prin filozofia greacă și tradițiile iudaice. Pavel spune aici printre rânduri ceea ce el va detalia mai târziu: dacă sunteți uniți cu această nădejde cerească, cum puteți atunci avea interese de lucrurile din lumea păgână? Este vestită filozofia greacă în lume ca veste bună, care este primită cu bucurie și aduce roadă și crește, așa cum se spune aici? Poate știința să dea naștere la viață nouă în inima unui păcătos și să aducă acolo roadă? Nu are înțelepciunea omenească înclinația exclusivă de a se îndepărta de Dumnezeu, așa că ea este un pericol, mai ales pentru credincioși? Filozofia lumească este prin definiție un sistem fără Dumnezeu. Însă această nădejde din ceruri a dat naștere la roade la ei, și Pavel spune cu un reproș ușor: nu ați învățat voi în privința aceasta de la Epafras. Sau a venit el la voi cu învățăturile, pe care se pare că voi le primiți cu atâta lăcomie de la acești ademenitori iudei și filozofi greci? Nu a prezentat el mai degrabă simplitatea Evangheliei? Nu ați găsit voi de fapt în această Evanghelie totul pentru inima voastră? Cum se face atunci, că aveți dorință după alte lucruri?

Astfel el începe în versetul 9 cu îndemnul lui practice. Mai întâi este recunoașterea plină de dragoste pentru tot ce el putea mulțumi, și abia după aceea se referă la ceea ce le lipsea: «De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința deplină a voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească.» Dacă inimile sunt umplute cu tradițiile și filozofia oamenilor, atunci ele nu sunt umplute cu voia lui Dumnezeu, și anume, cu ceea ce cuprinde aici voia lui Dumnezeu: să ai pe Hristos înaintea ochilor. Toate religiile cărnii nu au alt scop decât acela al cultivării voii omului natural, care se are numai pe sine însuși înaintea ochilor. Este încercarea de a dirija această voie în direcția „bună”. Însă în creștinism Dumnezeu nu spune: voi trebuie să folosiți voia voastră proprie, ca să-Mi slujiți, ci: Eu nu pot altceva să fac, decât să leapăd pe deplin voia voastră. Numai moartea poate aduce sfârșitul voii noastre naturale, și fiecare, care, după ce a murit împreună cu Hristos, se supune din nou principiilor vieții vechi, nu va mai fi umplut cu voia lui Dumnezeu, ci cu propria lui voie. Probabil cu intențiile cele mai bune de a sluji Domnului, însă el Îi va sluji atunci printr-o religie a cărnii, la care pe prim plan stă voia omului și nu voia lui Dumnezeu. O inimă împărțită nu este posibilă la Dumnezeu. El nu spune: întrebă din când în când cum gândesc Eu în privința aceasta. Mulți creștini se comportă deseori așa. Ei ascultă o părere sau alta și uneori vor cu plăcere să știe și ce spune Biblia în privința aceasta. Însă Pavel dorește ca noi să fim *umpluți* cu voia lui Dumnezeu.

Aceasta este sfârșitul definitiv al voci noastre proprii – și cu toate acestea nu este o ascultare oarbă, de rob. Dimpotrivă. O religie carnală este tocmai o respectare oarbă a formelor, tradițiilor și poruncilor, însă a fi umplut de voia lui Dumnezeu este unit cu împlinirea acestei voi «în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească». Cum să se mai poată într-o astfel de situație să se vorbească despre ascultarea oarbă? Prin înțelepciune (puterea de discernământ spiritual) cunoaștem frumusețea și conținutul vocii lui Dumnezeu, și avem nevoie de priceperea duhovnicească (înțelegerea), ca să aplicăm practic această voie, așa că nu urmăm propria voie.

Ce noi citim apoi în versetul 10, este mult mai important. Prin aceasta ajungem la nucleul acestei scrisori: «... ca să umblați într-un chip vrednic de Domnul» - acesta *este* conținutul vocii lui Dumnezeu în această epistolă. Noi găsim de trei ori în Noul Testament o normă pentru o umblare demnă. În Efeseni 4,1 se spune ca noi să umblăm într-un chip vrednic de *chemarea* pe care am primit-o; deci aceasta este o vrednicie în concordanță cu ceea ce a lucrat Duhul Sfânt – unitatea trupului -, și cu casa lui Dumnezeu, unde locuiește Duhul Sfânt (Efeseni 2,15-22). În 1 Tesaloniceni 2,12 se spune, ca noi să umblăm, sau să ne purtăm, într-un chip vrednic de *Dumnezeu*, deci aceasta este o vrednicie în concordanță cu caracterul lui Dumnezeu. Aici, în epistola către Coloseni, apostolul spune să umblăm într-un chip vrednic de *Domnul*, și aceasta tocmai în această scrisoare unde el pune în mod deosebit slava Domnului Isus înaintea ochilor noștri.

Acesta este creștinismul practic. Uneori auzim pe credincioși spunând, că pentru ei este mult prea greu să înțeleagă și să cerceteze învățătura și că în loc de a face aceasta ei preferă să se țină de creștinismul practic în viața de fiecare zi. Ce argumentare nebună! Cum vrem să umblăm într-un chip vrednic de Domnul, deci în concordanță cu demnitatea și slava Domnului, fără ca mai înainte să nu ne adâncim în această demnitate și slavă a Persoanei Sale? Nu este nici un alt drum, pe care Dumnezeu ni-l arată, chiar dacă aceste lucruri sunt greu de înțeles, și înainte de toate ceea ce găsim în versetele care urmează. Dar dacă inimile noastre sunt duhovnicești și doresc să știe cine este Domnul Isus, atunci Dumnezeu va binecuvânta din belșug această dorință și noi vom avea parte de roade în viața noastră. Acesta este creștinismul practic. În mod accentuat ne învață tocmai această scrisoare așa de clar ce înseamnă, dacă noi ne umplem inimile cu Domnul Isus, și cu cât mai mult suntem preocupați cu El, cu atât mai mult influența Lui practică se va vedea în viața noastră. Noi nu putem împlini voia lui Dumnezeu, dacă mai înainte noi nu am cunoscut-o, și de fapt este vorba numai de un singur lucru: să fi umplut cu El, Cel care este satisfacția lui Dumnezeu, pentru ca acest Fiu să devină și satisfacția noastră.

Dacă noi suntem plăcuți lui Dumnezeu, atunci suntem plăcuți în Preaiubitul, pentru că Dumnezeu ne vede în El. El este singurul care bucură inima lui Dumnezeu. El este plăcut lui Dumnezeu, și numai dacă noi umblăm într-un chip vrednic de Domnul Îi vom fi și plăcuți în toate. Norma pentru creștinismul nostru practic este răspunsul la întrebarea, ce Îi este plăcut Lui, și aceasta nu numai din când în când, ci în toate și totdeauna. Dumnezeu nu este mulțumit cu jumătăți de creștini. «Plăcuți în orice lucru» înseamnă că este prezentă creșterea permanentă, năzuința permanentă ca în dependență de Domnul să fi umplut cu puterea Sa. «Plăcuți în orice lucru, aducând rod în tot felul de fapte bune», nu numai în *multe* fapte bune. Noi ne lăudăm cu plăcere unii față de alții, deoarece constatăm fapte bune, însă Dumnezeu este abia atunci mulțumit, când noi, ca să zicem așa, aducem rod în tot felul de fapte bune și prin cunoașterea lui Dumnezeu creștem. Nu numai că noi creștem în cunoașterea lui Dumnezeu, nu numai că noi creștem în permanenta cunoaștere mai bine a lui Dumnezeu, ci mai întâi Îl cunoaștem pe El și apoi aplicăm practic această cunoaștere la viața noastră.

Vezi tu, ce înseamnă creștinismul practic? Aceasta este cunoașterea lui Dumnezeu, aprofundarea în El. Atunci creștem și suntem «întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei

Lui» (versetul 11). Aici avem iarăși același lucru: puterea noastră este în slava lui Dumnezeu. Atâta timp cât noi nu ne adâncim în slava lui Dumnezeu și a Domnului Isus, nu vom găsi această putere. Nu este invers: noi avem nevoie nu numai de putere, ca să avem cunoașterea lui Dumnezeu, ci noi avem nevoie de cunoașterea lui Dumnezeu, ca să primim putere. Nu este deseori motivul slăbiciunii în viața noastră faptul că noi vrem să luăm putere din surse greșite, de exemplu din cunoașterea omenească? Noi vom găsi această putere atunci când ne vom preocupa cu slava Domnului Isus. Aceasta va conduce la «orice răbdare și îndelungă-răbdare, cu bucurie.» Ce rezultat minunat în viața unui credincios. Cât de des ne lipsește răbdarea! Uneori și viața unei adunări își are mersul ei liniștit până în momentul când vin greutățile. Atunci se vede cine are ochi deschiși și unde este prezentă răbdarea. Atunci se poate vedea cine s-a adăpat din puterea slavei Sale. Atunci se constată unde este îndelungă-răbdare. Atunci nu se va acționa în grabă și energic, ci se va avea răbdare, așa cum Dumnezeu a avut răbdare cu noi și cum El este încă îndelung-răbdător cu lumea aceasta. Dacă am ști cât de îngrozitor este păcatul în ochii lui Dumnezeu, am ști atunci și cât de mare este îndelunga Lui răbdare, pe care El o arată încă față de această lume. Noi putem crește la statura unei astfel de îndelungă-răbdare, dacă cunoaștem pe Dumnezeu și pe Domnul Isus în îndelunga lor răbdare. Atunci rezultatul va fi bucurie, o bucurie care nu va fi deranjată de lucrurile vieții, care așa de des ne produc îngrijorare și vor să ne ia liniștea.

Dacă din aceasta se găsește numai puțin în practică, apostolul spune: dacă voi ați eșuat în ceea ce privește responsabilitatea voastră, și aceasta tot mereu, să știți totuși că din partea lui Dumnezeu totul este în chip minunat în ordine. După ce Pavel în versetele de la 9 la 11 s-a referit la responsabilitatea noastră, el spune acum: din partea lui Dumnezeu totul este în ordine și noi „am fost făcuți capabili” pentru «moștenirea sfinților în lumină» (versetul 12). Pentru aceasta nu este necesară creșterea. Noi nu putem crește în această stare de vrednicie. Dacă ar fi așa, mă tem că nimeni dintre noi nu va primi vreodată moștenirea sfinților în lumină. Nu, când cineva tocmai s-a întors la Dumnezeu, el este imediat capabil de a avea parte de moștenire. Când tâlharul de pe cruce s-a predat Domnului Isus, el era pe deplin vrednic de moștenire, cu toate că el niciodată nu a învățat ce înseamnă să umble într-un chip vrednic de Domnul. Pentru el nu mai era posibil să realizeze aceste lucruri practice, însă în momentul când el s-a predat Domnului, el a fost făcut corespunzător acestei moșteniri. Nu este acesta un motiv de a mulțumi Tatălui în mijlocul așa de multei slăbiciuni care ne înconjoară, în mijlocul tuturor pericolelor de a fi smuls de principiile lumii acesteia, de care atenționează Pavel așa de riguros aici? Cât de mulțumitori ar trebui să fim noi, că din partea lui Dumnezeu totul a fost pus în chip minunat în ordine!

El nu ne-a dat tolerant acordul de a avea un locușor în cer, ci El ne-a făcut în chip desăvârșit potriviți, ca noi să putem umbla în prezența Lui nemijlocită. Dacă privim la noi înșine, nu înțelegem aceasta; însă El a putut să ne facă corespunzători, deoarece Domnul Isus a făcut o lucrare așa de minunată și desăvârșită, încât noi am devenit chiar părtași ai naturii dumnezeiești (2 Petru 1,4). Natura dumnezeiască are două caracteristici: lumină și dragoste. Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1,5), și Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4,8.16). Așa găsim aceasta și aici (și în Efeseni 1,4, dar cu alte cuvinte). În primul rând noi am fost făcuți potriviți pentru moștenirea sfinților în *lumină*. Noi avem o moștenire. Și în 1 Petru 1 este vorba despre aceasta. Și acolo găsim credință, nădejde și dragoste (ca și în Coloseni 1,4.5) și de asemenea moștenirea, păstrată în ceruri pentru noi. Probabil că acolo este mai mult moștenirea, pe care noi o vom poseda împreună cu Domnul Isus, atunci când El va domni peste toate lucrurile, ca în Efeseni 1,9-11). Dar aici este o moștenire în lumină, deci o parte cerească, în legătură cu Ființa lui Dumnezeu, deoarece noi am fost făcuți capabili să umblăm în apropierea cerească a lui Dumnezeu, după ce noi am primit natura Sa, viața Sa: noi suntem moștenitori potrivit nădejzii vieții veșnice (Tit 3,7). El, Cel care ne-a eliberat de sub puterea întunericului, a spus, când a văzut pe dușmani apropiindu-se: «acesta este ceasul vostru și puterea întunericului» (Luca 22,53). El ne-a eliberat

de sub această putere, prin aceea că El Însuși a venit sub această putere, în moarte, și a cunoscut toate grozăviile ei. Însă Prințul vieții a ieșit ca un triumfator din această putere a morții și ne-a scos și pe noi, care eram sub această putere, împreună cu El. El ne-a eliberat de sub puterea întunericului. Aceasta a lucrat Tatăl față de noi prin ceea ce Domnul Isus a înfăptuit pe cruce.

Acum probabil ne-am aștepta, ca aici să stea scris cam așa: «chemați la lumina Sa minunată» (1 Petru 2,9). Însă aici se spune mult mai minunat: «ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui». Aici găsim al doilea aspect al naturii lui Dumnezeu, *dragostea* Sa. Dumnezeu (sau mai bine spus: Tatăl, vezi versetul 12) are un Fiu, și acest Fiu este Fiul Lui preaiubit, de care El are plăcere, Fiul dragostei Sale. Și noi am fost strămutați în această atmosferă a dragostei, în această împărăție, în care Fiul are toată autoritatea, pe care Dumnezeu I-a dat-o, în care El ocupă acum locul cel mai înalt în mijlocul alor Săi. El va domni cândva ca Fiu al Omului peste toată creația, însă aceasta este încă o chestiune de viitor, și atunci domnia nu va fi caracterizată de dragoste, ci de pace și dreptate. Însă noi avem voie să umblăm în această sferă, în care Fiul are toată autoritatea asupra noastră, deoarece El este Domnul nostru, însă în care noi Îi slujim nu din constrângere și împotriva voii noastre, ci în dragoste. Aici avem caracterul cel mai înalt al Împărăției lui Dumnezeu! Noi slujim Fiului, copleșiți de dragostea care a existat din veșnicie între Tatăl și Fiul și care acum s-a îndreptat și spre noi. Noi putem înțelege cum Acesta a umblat pe pământ (Ioan 17).

Strămutați în această sferă. Ce har, ce înălțime! Cum este posibil, ca oameni, care erau morți în greșeli și păcate, acum sunt nu numai admiși în prezența lui Dumnezeu, ci sunt aduși așa de aproape de inima Sa, că ei au primit natura Sa? Cum este posibil aceasta? Deoarece noi avem răscumpărarea în Domnul Isus, iertarea păcatelor (versetul 14). El a adus totul în ordine. El a mers pe acest drum adânc, prin care a fost posibil ca noi să fim scoși din cele mai profunde adâncimi, din suferința păcatelor și greșelilor, la cele mai înalte înălțimi imaginabile. Nu ar trebui noi să fim mulțumitori din toată ființa, chiar și atunci când noi nu am fi primit nimic mai mult decât iertarea păcatelor noastre? Însă iertarea păcatelor nu este niciodată ținta lui Dumnezeu. Cât de mulți creștini sunt totuși, care în creșterea lor spirituală nu merg mai departe, decât să mulțumească pentru iertarea păcatelor! Nu acesta este țelul lui Dumnezeu. În epistola către Efeseni capitolul 1 și 2 vedem că iertarea păcatelor, salvarea de la moarte, era numai mijlocul lui Dumnezeu să obțină țelul Său propriu-zis, pe care El Și I-a propus în veșnicie să ne binecuvânteze cu cele mai mari, cele mai înalte imaginabile binecuvântări, da, cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos Isus. Când Dumnezeu ne-a întâmpinat, noi eram morți și a trebuit să aibă loc răscumpărarea, înainte ca Dumnezeu să poată împlini față de noi ceea ce El Și-a propus să facă. Însă această răscumpărare era numai ușa, mijlocul, ca să vină la toate aceste binecuvântări, din care noi găsim aici câteva: să fim strămutați în atmosfera luminii și dragostei, în care Fiul a fost din veșnicie (cu toate că Împărăția lui Dumnezeu în mod normal a luat ființă abia după întruparea Sa ca om).

Însă apoi vine marea întrebare: Cine este acest Fiu al dragostei lui Dumnezeu? Noi am fost aduși așa de aproape de El, și apostolul spune, că noi trebuie să umblăm într-un chip vrednic de Domnul. Știm noi, *cine* este acest Domn? Dacă noi trebuie să fim întăriți cu putere potrivit cu tăria slavei Sale, ce este atunci slava Sa? Dacă în El avem răscumpărarea și iertarea păcatelor, să nu rămânem numai la privilegiul de a poseda răscumpărarea; inimile noastre să dorească (așa cum la orbul din naștere din Ioan 9 dragostea a început să crească după trecerea unui timp) după Acela care ne-a dăruit această răscumpărare. De aceea apostolul vorbește acum despre El, nu numai ca să învioreze inimile noastre, ci pentru ca inimile noastre să fie așa fel umplute cu El, că nu mai este loc pentru nimic altceva, decât numai pentru El.

Cine este Domnul Isus? El este chipul Dumnezeului nevăzut (versetul 15). Adam a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Geneza 1,26,27). Și el era un chip al lui Dumnezeu. Cuvântul «chip» înseamnă reprezentarea, prezentarea sau expresia a ceva. Adam prezenta într-un anumit sens pe pământ, ce era Dumnezeu; el era acela dintre toate creaturile, în care însușirile lui Dumnezeu se vedeau cel mai mult, căci Dumnezeu Însuși a insuflat în nările lui suflarea de viață. Dar despre Adam se mai spune și că el era după asemănarea lui Dumnezeu. Aceasta nu o găsim niciunde exprimată cu privire la Domnul Isus, căci atunci ar însemna, că El într-adevăr S-a asemănat cu Dumnezeu, dar nu era Dumnezeu Însuși. Însă El este chipul desăvârșit al lui Dumnezeu, deoarece El Însuși este Dumnezeu. În El se exprimă în chip desăvârșit cine este Dumnezeu. Niciunde în Vechiul Testament (nu în Adam, nu în Moise, nu în profeți) nu s-a exprimat vreodată, cine este Dumnezeu în realitate. «Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut» (Ioan 1,18). El este chipul acestui Dumnezeu. Ioan începe evanghelia sa cu cuvintele: «La început era Cuvântul». Noțiunea «Cuvânt» (*logos*) înseamnă expresia unui gând interior. Domnul Isus era Cuvântul, care era la Dumnezeu. El era Cuvântul, care exprima, cine era Dumnezeu. Tot ce a fost revelat în Vechiul Testament despre Dumnezeu, a fost revelat prin Domnul Isus. El era Îngerul lui Iehova, El era, Cel care a vorbit prin Noe și profeți. Și când El a venit ca Om vizibil pe pământ, El era în mod desăvârșit Chipul, expresia a cine era Dumnezeu. El putea în mod desăvârșit să fie aceasta, deoarece El, Cuvântul, care era la Dumnezeu, era Însuși Dumnezeu, așa cum adaugă Ioan. Numai în El putem vedea pe Tatăl. El spune: «Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl» (Ioan 14,9). Noi nu am cunoscut prin nimeni altcineva pe Tatăl, decât numai prin El. Noi nu am cunoscut pe Fiul prin nimeni altcineva, decât prin El, prin Fiul Însuși, și noi nu am cunoscut pe Duhul Sfânt, cine este El cu adevărat, ca Persoană dumnezeiască, decât numai prin Domnul Isus. El este chipul lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt, care acum este pe pământ, nu este numit chipul lui Dumnezeu. El nu a revelat pe Tatăl și pe Fiul, cu toate că El era puterea dumnezeiască în Domnul și prin inspirație a adus în amintire tot ce a spus Fiul. El revelează și puterea lui Dumnezeu în noi. Dar numai singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, a revelat pe Dumnezeu în Ființa Sa cea mai profundă, și anume ca Tată. Numai El ne-a făcut cunoscut pe Dumnezeu, deoarece El *este* Dumnezeu, revelat în carne. El este Acela, numai prin care noi putem cunoaște pe Dumnezeu, pe acest Dumnezeu, care este invizibil și care totuși S-a apropiat de noi, da, a devenit vizibil în Domnul Isus. Dumnezeu, Fiul, a devenit Om și a venit la noi într-un chip, prin care noi putem suporta lumina, prin care această glorie a fost învăluită și ochii noștri nu au orbit prin gloria lui Dumnezeu. El a venit la noi în chipul smerit al unui Om desăvârșit, care în același timp era Dumnezeu, Fiul, și în această stare era expresia Dumnezeului nevăzut. Când a devenit El aceasta? Am spus, când a devenit Om; El a intrat în propria Lui creație. El a venit în sânge și carne. El a devenit ca unul din nou și a umblat aici printre noi.

Când Fiul lui Dumnezeu vine în mijlocul nostru, ce gândești tu, ce loc trebuie atunci să-I dea Dumnezeu? Când aici se spune ce loc ocupă El față de Dumnezeu ca Chip al Dumnezeului nevăzut – acesta este Cuvântul vieții, care era la Tatăl și care ne-a fost revelat -, atunci se mai spune și ce loc ocupă El față de noi și față de toată creația. În mod necesar El trebuia să fie Cel întâi-născut. Aceasta este o expresie ciudată. Noi am spune: Cum este aceasta posibil? Nu era Adam „cel întâi-născut”, acela, care a fost „născut” primul? Și pe parcursul a mii de ani nu s-au născut oameni înaintea Domnului? Și totuși, niciunul dintre oameni nu putea fi întâiul-născut în afară de El, chiar dacă El ar fi ultimul care se naște. Vedem aceasta la Solomon. El era al zecelea fiu al lui David, și totuși Dumnezeu spune: «Iar Eu Îl voi face întâiul-născut» (Psalm 89,27). Când Domnul Isus a intrat în propria creație, prin aceea că S-a făcut sânge și carne și în afară de aceasta a luat chip de rob, cu toate acestea El trebuia să fie Cel întâi-născut al creației: Acela care este înălțat mai presus de toată creația și în aceasta este Cel mai înalt cu privire la naștere,

ocupând locul cel mai înalt. Sunt într-adevăr credincioși care spun, că, atunci când Domnul S-a născut, El a fost pus mai prejos decât îngerii, însă aceasta nu este adevărat. El a fost mai prejos decât îngerii numai un timp scurt, din cauza suferinței morții (Evrei 2,7.9; Psalm 8,5), căci îngerii nu pot muri. Pe când El umbla aici pe pământ, El nu era mai prejos decât îngerii, ci El era Cel întâi-născut din toată creația, așa că noi citim, că și îngerii lui Dumnezeu I-au slujit și I s-au închinat (Evrei 1).

Acum însă se pune o întrebare importantă: De ce El este Cel întâi-născut din toată creația? Era așa, deoarece era un om bun, deoarece niciodată nu a făcut nici măcar un păcat și era singurul om spre care Dumnezeu putea privi cu plăcere? Nu, nu din cauza aceasta. Era numai un singur motiv, acela că El era Cel întâi-născut, și aceasta ne arată gloria Sa ne neînțele: El este Cel întâi-născut, *deoarece* în El au fost create toate lucrurile. El este Creatorul Însuși, El, Cel născut în Betleem, Cel care a fost pus într-o iesle. El, Cel care ca baby „neajutorat” era total dependent de mama Sa, căci El era în chip desăvârșit Om. El era în același timp Creatorul, care purta toate lucrurile cu Cuvântul puterii Sale (Evrei 1,3). Când Creatorul Însuși intră în creația Sa proprie, atunci în mod necesar trebuie să ocupe locul dintâi, nu poate fi altfel.

Toate lucrurile au fost create în El, aceasta înseamnă în puterea Persoanei Sale. Învățații greci falși, gnosticii, învățau printre altele, că Dumnezeu a folosit îngerii ca instrumente pentru crearea lumilor, și s-ar putea ajunge la gândul rău, că Fiul lui Dumnezeu ar fi un astfel de instrument, prin care Dumnezeu a făcut lumile. Așa-numiții martori ai lui Iehova spun așa. Dar aici nu se spune „prin El”, ci «în El». În puterea Persoanei Sale a luat naștere lumea, aceasta înseamnă că lumea există prin slava maiestății lui Dumnezeu, și aceasta dovedește că El este Dumnezeu. Nu numai un Dumnezeu, o Persoană dumnezeiască, ci Dumnezeu Însuși, Dumnezeu, Fiul, Iehova Vechiului Testament. În El, în propria Lui putere, au fost create toate lucrurile – și nu numai lucrurile și oamenii, ci și puterile cele mai înalte din aceste lumi, și puterile îngerești. Din aceasta se vede că El nu este un Om obișnuit – căci oamenii sunt mai prejos decât îngerii – și de asemenea, că El Însuși nu este un înger. El, Cel care este om ca și noi, este totodată Creatorul, și ca și Creator El a creat chiar și cele mai înalte creaturi, pe îngeri. El a creat și pe diavol în starea lui inițială, fără păcat, ca înger. El a creat lumile materiale, toate au luat naștere prin El.

Aici găsim o a doua conjuncție. Toate lucrurile au fost create în primul rând în puterea Persoanei Sale, însă în al doilea rând *prin* El. Căci altfel am putea gândi, că *Tatăl* a creat toate lucrurile în puterea Fiului lui Dumnezeu, însă Fiul este Însuși Acela care a creat, în propria Lui putere, și prin aceasta slava Lui devine și mai mare. În al treilea rând noi ne-am fi putut imagina și că El într-adevăr a creat lumea în propria Sa putere, și că El Însuși ar fi făcut-o, dar că El ar fi făcut-o pentru Tatăl, spre glorificarea Lui, căci El Însuși spune: «Tatăl este mai mare decât Mine». Însă aici citim: «Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El». De ce a fost chemată creația la existență? Nu numai pentru glorificarea Tatălui, ci și pentru glorificarea Fiului. El a creat-o pentru Sine Însuși, și aceasta dovedește, că El este una cu Tatăl: «Eu și Tatăl suntem una». Desigur creația este pentru glorificarea Triunității lui Dumnezeu, însă aici ea este în mod deosebit pentru glorificarea lui Dumnezeu Fiul.

Prin aceasta apostolul nu a ajuns la capăt cu descrierea gloriei Domnului Isus. «El este înainte de toate». Aceasta înseamnă în primul rând, că El avea o existență veșnică mai dinainte, înainte ca lumile să existe. El nu este un înger creat, ci El a fost din toate veșnicile: «La început era Cuvântul». Crezi tu atunci, că El era un Om obișnuit, așa cum spun unii învățători falși? O, nu, El era *înainte* de toate lucrurile. Însă aceasta înseamnă și, că El ocupă locul dintâi peste toate lucrurile, că El este înălțat peste toate lucrurile, cu toate că era om, căci în același timp El era Creatorul. Toate lucrurile există *în* El (așa cum se spune textual), aceasta înseamnă mult mai mult. Toate lucrurile, pe care noi le vedem în jurul nostru, toți oamenii, care sunt în sala aceasta,

există împreună în El. Este aici un suflet necredincios? Așa cum tu stai acolo, cum respiri, viața ta este menținută minut cu minut prin El, Cel care stă la dreapta maiestății în înălțime și susține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Sale (Evrei 1,3). El a dat puterea acelor care L-au lovit în față și L-au scuipat, ca să facă aceasta. El a dat putere lemnului, să-L susțină, și El a dat putere cuielor, să-L țină prins pe lemn. El susține toate lucrurile prin Cuvântul puterii Sale. Toate lucrurile există împreună în El, în puterea Persoanei Sale. Faptul că noi încă existăm, că această lume păcătoasă încă mai există, este numai prin puterea Sa. El are toate lucrurile în mână, El, Cel care a fost lepădat de această lume, El poartă toate lucrurile, El poartă chiar și pe cei fără Dumnezeu, și dacă El își retrage mâna, suflarea lor este tăiată. Așa de mare este slava Sa. Și apostolul încă nu este gata, căci este o slavă, care este mai mare decât aceasta.

«El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți.» În versetele 15-17 avem o descriere a Domnului Isus ca și Cap peste toate lucrurile, deoarece El a creat toate lucrurile. Pe baza Cuvântului puterii Sale au luat naștere lumile și prin puterea Sa ele există. El este Capul lumilor ca Creator. Însă acum citim, că El este Cap într-un al doilea sens. El este Capul Adunării, și aceasta este o poziție cu totul deosebită. El putea chema lumile la existență printr-un cuvânt. «Căci El a zis și s-a făcut, a poruncit și a luat ființă» (Psalm 33,9). Însă Adunarea n-a putut-o realiza printr-un cuvânt. El nu putea vorbi din cer păcătoșilor morți: trăiți și constituiți Adunarea, care vorbește despre slava Mea. Aceasta era imposibil. Ah, dragostea lui Dumnezeu, ca să zicem așa, a vrut-o. Însă dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu cereau ca planurile lui Dumnezeu cu privire la Adunare să se împlinescă abia după ce au fost satisfăcute cerințele sfinte și drepte ale lui Dumnezeu. Domnul Isus, mânat de bucuria care Îi era pusă înainte (Evrei 12,2), de dragostea pentru Adunare, pentru care El S-a dat pe Sine la moarte (Efeseni 5,25), a mers la crucea îngrozitoare, și acolo, prin moarte, El a pus temelia pentru Adunare. Aceasta merge mult mai departe decât slava Sa ca Creator. Această slavă a fost caracterizată prin putere. Însă slava, pe care El o are cu privire la Adunare, s-a exteriorizat în slăbiciune, pe locul unde El a părut să fie total lipsit de putere, unde se părea că El va suferi o înfrângere, acolo unde El a mers la moarte (vezi 2 Corinteni 13,4). Însă acolo, în moarte, El a pus baza unei glorii cu mult mai mare decât aceea pe care El o posedă ca Creator. Ca Acela care în propria putere a fost primul care a înviat dintre morți și în afară de aceasta ocupă locul întâi între toți cei înviați ca Întâiul-născut, El a devenit Capul trupului.

Pentru aceasta El a trebuit să devină Om. El a devenit Om nu numai ca să locuiască în mijlocul poporului Său. El a luat carne și sânge, ca să poată muri (Evrei 2,14). Deoarece El era fără păcat, El nu trebuia să moară, însă El a devenit Om, ca să poată muri și prin moarte să pună temelia pentru Adunare. Ca Dumnezeu El are slava Creatorului, însă ca Dumnezeu, care a devenit Om, El a mers în moarte. Omul Hristos Isus a devenit prin moarte Capul Adunării, care este trupul Său. Și aceasta are o urmare minunată. Deoarece El S-a dat din dragoste la moarte pentru Adunare, ca să devină Capul acestei Adunări, urmarea acestui fapte este, că El acum și ca Om, ca Cel întâi-născut dintre morți, este nu numai Începutul unei lumi noi, ci și (așa cum spune aici) în toate lucrurile ocupă locul dintâi, și aceasta acum nu numai ca Creator, ci și ca Om. Ca Dumnezeu și ca Om, care a trecut prin moarte, ca Omul Isus Hristos glorificat, El ocupă acest loc peste toate lucrurile, pe care El l-a ocupat din veșnicie ca Creator, ca Dumnezeu. Ce slavă! Toate aceste slăvi, pe care El le-a posedat ca Dumnezeu, ca Creator, sunt acum partea Lui ca Om (compară cu Ioan 17,4,5). Omul Hristos Isus are acum aceste slăvi. Un Om a fost înălțat peste acest pământ, peste îngeri, peste stele, peste întreaga creație. Gândește-te la aceasta: pe baza unei lucrări minunate un Om a fost pus de Dumnezeu peste întreg universul, așa că El, care este Creatorul peste toate lucrurile, este înălțat acum peste toate lucrurile și ca Om.

Cum a luat naștere aceasta? Cum a devenit posibil aceasta? Răspunsul ni-l dau versetele următoare: «Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El» (versetul 19). Când este

vorba de plinătate a Dumnezeirii, nu este vorba numai de Tatăl, căci capitolul 2,9 spune categoric ce înseamnă această plinătate: plinătatea Dumnezeirii. Nu era numai Tatăl, ci era Triunitatea care locuia în Omul Hristos Isus: Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt locuia în acest Om, care în același timp era Fiul lui Dumnezeu, și era plăcerea Plinătății să locuiască în El. Ce plăcere pentru Dumnezeu să locuiască în acest Om, care a mers pe un astfel de drum aici în mijlocul oamenilor, care a trăit o astfel de viață; ce plăcere pentru Dumnezeu, în sfârșit să găsească un Om, în care ea putea locui și găsi odihnă. Însă nu era scopul în sine, că Omul Isus Hristos a mers aici pe pământ drumul Său umplut cu plinătatea Dumnezeirii, oricât de minunat era aceasta, ci scopul propriu-zis era, că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine (2 Corinteni 5,19). De ce locuia plinătatea Dumnezeirii în Isus Hristos? De ce Triunitatea Dumnezeu a întins lumii mâna salvatoare în Hristos Isus? Deoarece dragostea lui Dumnezeu a venit la noi și El nu a suportat că noi eram morți în greșeli și păcate. El voia să ne aducă împăcarea, și în Isus Hristos, care a mers aici pe drumul Său, Dumnezeu a întins fiecărui om mâna împăcării. Dar care a fost răspunsul oamenilor? Ei L-au pus pe cruce, pe El, în care locuia toată plinătatea Dumnezeirii. Acolo pe cruce s-a arătat în chip desăvârșit cine era omul, cât de stricat era el, cât de lipsit de putere ca să facă ceva bun pentru Dumnezeu. Și în același timp, acolo s-a arătat în chip desăvârșit cine era Dumnezeu în dragostea Sa, și de asemenea în sfințenia și dreptatea Sa.

Domnul Isus «a făcut pace» (versetul 20) pe cruce. El, care părea să sufere o înfrângere pe cruce, prin vărsarea sângelui Său acolo a pus baza pe care toate lucrurile devin împăcate cu Dumnezeu. El a făcut ceea ce marele preot făcea simbolic în marea zi a ispășirii (Levitic 16). El a intrat cu sângele Său în Locul preasfânt și a stropit sângele pe capacul ispășirii. Acesta era fundamentul pe care Dumnezeu poate face lucruri minunate: să împăce toate lucrurile cu Sine Însuși. «Fiindcă atât de mult (sau: așa de mult) a iubit Dumnezeu lumea (nu Tatăl, ci Triunitatea Dumnezeu), că a dat pe singurul Său Fiu» (Ioan 3,16). Dacă Dumnezeu, Triunitatea Dumnezeu, voia să te binecuvânteze pe tine și să mă binecuvânteze pe mine, atunci sfințenia Sa și dreptatea Sa trebuia să aibă un fundament, pe baza căruia El putea dăruia aceste binecuvântări; și fundamentul era sângele pe capacul ispășirii. Când Ioan Botezătorul a văzut pe Domnul Isus, a spus: «Iată, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii» (Ioan 1,29). Mielul lui Dumnezeu a murit. Păcatul lumii nu este încă ridicat. Dar acest timp va veni; în împărăția de o mie de ani a păcii se va face un început al acestei ridicări a păcatului lumii, când blestemul va fi ridicat de pe pământ. Și când va veni cerul nou și pământul nou, tot ce amintește de păcat și stricăciune va fi înlăturat din creație. Atunci păcatul lumii va fi ridicat și toate lucrurile vor fi readuse înapoi la Dumnezeu: în chip desăvârșit reînnoite printr-o curățire desăvârșită, în cerul nou și pe pământul nou nu va mai fi nimic din lumea veche, din creația veche.

Toate lucrurile vor fi readuse înapoi la Dumnezeu. Desigur, nu toți oamenii – nu despre aceasta este vorba aici -, ci toate lucrurile (lumea materială) vor fi curățite de blestemul venit peste această creație, care acum încă suspină și simte durerile nașterii și așteaptă cu dorință mare revelarea fiilor lui Dumnezeu (Romani 8,19-22). În timpul actual intermediar a stat crucea aici. Pentru ochiul lumii, Hristos Isus a fost înlăturat și zace în mormânt. El este mort, și ea nu L-a mai văzut, după ce El a murit. Crucea a stat pe pământ, semnul biruinței aparente a diavolului. Că lumile vor fi curățite, este de viitor – un viitor minunat și sigur într-adevăr, dar pentru ochiul nostru încă nu se poate vedea nimic din aceasta, ca să nu mai vorbim de ochii lumii. Dar și în acest timp Dumnezeu are în lumea aceasta o mărturie a biruinței lui Isus Hristos, pe care El a obținut-o pe cruce, și această dovadă ești tu și eu. Toate lucrurile, care sunt în ceruri și pe pământ, vor fi împăcate în viitor, însă pe tine, care odinioară prin faptele rele al naturii erai un străin față de El și dușman al Lui, El te-a împăcat deja acum. Lumea materială va fi curățită în viitor, însă tu, care aparții Adunării Dumnezeului Celui viu, tu ești deja acum împăcat cu Dumnezeu.

Avem aici cele două aspecte importante ale mării zile a ispășirii. După ce mai întâi a fost pusă temelie pe baza sângelui, marele preot se reîntorcea din Locul preasfânt și altarul și locul sfânt, împreună un tablou al întregii lumi create (compară cu Evrei 9,23), erau curățite prin sânge. Aceasta va avea loc în viitor; toate lucrurile vor fi împăcate prin sângele lui Hristos. Însă înainte de revenirea marelui preot (aceasta este revenirea lui Hristos), în marea zi a ispășirii avea loc altceva, și aceasta este acum deja realitate, pe aceasta nu mai trebuie să o așteptăm. Aaron trebuia să jertfească vițelul pentru jertfa de ispășire pentru sine și casa sa (un tablou al Adunării). Abia după revenirea lui Hristos (reîntoarcerea marelui preot) va avea loc o a treia etapă a împăcării, și anume împăcarea lui Israel. Atunci păcatele poporului vor fi puse pe «țapul al doilea» și va fi alungat departe de fața Domnului, așa că poporul va sta eliberat de vină înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu a lucrat deja aceasta în noi. Dar cum ne-a găsit El, când a venit la noi, ca să ne elibereze de vină? Despre lucrurile materiale nu se spune că ele aveau atitudine de vrăjmașie. Ele stau numai sub blestem și trebuie eliberate de blestem. Însă noi eram înstrăinați și deci nu aveam nici o parte din ceea ce era Dumnezeu; noi eram chiar vrăjmași ai Lui și am întors spatele lui Dumnezeu. Noi nu am așteptat, că Domnul Isus va veni să ne răscumpere. Însă Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi în aceea, că Hristos a murit pentru noi, pe când noi eram încă păcătoși. Pe când eram vrăjmași, Dumnezeu ne-a împăcat prin moartea Fiului Său. Și prin viața Lui vom fi salvați. Noi nu am stat plângând și întristați în jurul crucii, când am văzut cum El a suferit și a murit, ci noi am stat acolo ca vrăjmași și L-am batjocorit în clipa când a fost părăsit de Dumnezeu. Ce stare îngrozitoare. Însă din pricina bucuriei, care Îi era pusă înainte (Evrei 12,2), El a mers pe drum până la capăt, căci El știa că ura vrăjmașilor va fi înfrântă și ei vor fi aduși la inima lui Dumnezeu.

Acum noi suntem împăcați cu Dumnezeu, cu acest Dumnezeu, care a trebuit să Se mânie asupra păcatelor. Noi am fost împăcați și aduși la inima Sa. Dar ce preț a trebuit Domnul Isus să plătească! Despre lucrurile, care sunt în ceruri și pe pământ, se spune, că ele vor fi împăcate prin Hristos, dar când este vorba de noi, se spune că noi am fost împăcați în trupul Lui de carne, prin moarte. Din cauza acestei împăcări în trupul Lui, El a trebuit să devină Om. Așa după cum la răscumpărarea unui israelit trebuia să fie o rudă de sânge cel care îl răscumpăra (Levitic 25,25; Deuteronom 25,5-10), tot așa și Domnul Isus a trebuit să devină ruda noastră de sânge în sensul că El a devenit Om, a devenit păraș sângelui și cărnii (Evrei 2,14), ca să poată muri în acest trup de sânge și carne – să poată să-Și dea carnea și să-Și verse sângele. El a trebuit să vină într-o natură asemănătoare cu carnea păcatului și pentru păcat (Romani 8,3), ca să moară pe cruce pentru păcat. Acesta era fundamentul necesar. Ce fericire minunată, în Dumnezeu totul este sigur, Dumnezeu ne-a făcut plăcuți în El. Tu erai mort în păcate și greșeli. Cu ce ai contribuit tu la salvarea ta, la nașterea ta din nou, la mântuirea ta? Tu erai mort, nu puteai face nimic, dar Dumnezeu S-a îngrijit de tine, El a pus fundamentul pentru acestea: sângele, care era stropit pe capacul ispășirii. Dumnezeu te-a atras la Sine, te-a pus înaintea Lui sfânt, fără cusur și fără vină. Din partea lui Dumnezeu totul este în ordine: tu ești sfânt, fără cusur și fără vină. Te mai poți îndoi, dacă totul este în ordine cu tine, dacă L-ai primit pe Domnul Isus?

Sfânt, fără cusur și fără vină, și cu toate acestea în versetul 23 este un contrast ciudat: «dacă rămâneți întemeiați și neclintiți în credință.» În epistola către Efeseni nu găsim acest cuvânt de condiție: „dacă”. Acolo nu sunt nici un fel de premise, cărora noi trebuie să le corespundem, ca să putem poseda aceste lucruri. Acolo este vorba exclusiv de planurile lui Dumnezeu și responsabilitatea nu își are locul acolo. Însă aici, unde noi suntem văzuți nu în cer, ci pe pământ, este desigur vorba de responsabilitate. Nu de responsabilitatea de a contribui cu ceva la mântuire. Dar dacă mărturisești, că ești creștin, atunci rămâne valabilă condiția să rămâi în credință (în ținerea cu tărie la adevărul credinței, pe care Dumnezeu l-a vestit). Atunci tu trebuie să rămâi în El, nădejdea Evangheliei. Nu trebuie să te lași atras pe căi lăturalnice, căci atunci pierzi din

propria vină privilegiul, că Dumnezeu te va pune înaintea lui sfânt, fără cusur și fără vină. Nu este dependent de noi, că noi vom fi așa, ci numai de Dumnezeu. Dar dacă tu întorci spatele lui Dumnezeu, prin aceea că lepezi adevărul, pe care El l-a revelat cu privire la Fiul Său, pierzi din proprie vină privilegiul de a fi pus de Dumnezeu astfel înaintea Sa.

Aceasta este responsabilitate. Dacă aici sunt unii printre noi, care au mărturisit că sunt creștini, dar sunt entuziasmați de sistemele religioase false, lumești, și prin aceasta și-au însușit gânduri îngrozitoare cu privire la Domnul Isus și tăgăduiesc ce se spune aici despre slava Sa și despre Dumnezeirea Sa și despre Ființa Sa umană desăvârșită, atunci aceștia s-au lăsat duși de la nădejdea Evangheliei și, cu toate că mărturisesc, că sunt creștini, în realitate ei sunt încă o parte din lume, unde trăiesc în păcat și unde pentru Dumnezeu ei sunt morți în păcate și greșeli. Nu vrei tu să te lași curățat de aceste gânduri greșite cu privire la Persoana Sa? Și atunci când tu ai devenit un credincios, nu vrei să te lași curățit de tot ce în viața ta a ocupat loc între tine și Domnul Isus și a pus stăpânire pe tine în așa măsură, că Domnul nu mai este destul pentru tine? Atunci Domnul ajunge la țintă cu Cuvântul Său, prin aceea că ne pune înaintea privirii Persoana Sa, așa că noi ajungem sub impresia slavei Sale și avem totul din belșug în El.

Versetul 23 este totodată trecerea la o temă nouă, și anume la slujba apostolului Pavel. Această slujbă este dublă și este legată cu o slavă dublă a Domnului Isus, așa cum ea ne este prezentată în versetele 15-22. Mai întâi Domnul Isus ne este prezentat acolo ca și Cap al tuturor lucrurilor. Pe baza faptului că El este Creatorul, El are drept asupra tuturor lucrurilor și este Capul lor. Și acum, deoarece El a trecut prin moarte ca Om și a înviat dintre morți, El are și ca Om un drept deosebit asupra creației. El este acum Cap al tuturor lucrurilor și ca Omul înviat: aceasta este prima Sa glorie ca și Cap. Însă noi am văzut, că El este nu numai Capul întregii creații, al tuturor lucrurilor, care sunt în ceruri și pe pământ, ci El este și cap al trupului, al Adunării. El este Capul tuturor acelora din creația aceasta, care au devenit proprietate a Lui și sunt legați în mod deosebit cu El ca trup al Său.

În al doilea rând am văzut în această secțiune, că prin faptul că Domnul Isus sub aspect dublu este Capul, în armonie cu aceasta este și o împăcare dublă. Domnul Isus era ca Creator Capul tuturor lucrurilor. Prin păcatul lui Adam creația a ajuns sub blestem, însă ca Creator Domnul Isus nu putea să elibereze creația de acest blestem. Pentru aceasta El a trebuit să devină Om și prin moartea Sa să creeze fundamentul în baza căruia în viitor păcatul va putea fi ridicat din lume. Și I-a plăcut lui Dumnezeu să locuiască în El și prin El să împace toate lucrurile cu Sine, așa cum în viitor aceasta va avea realmente loc. Pe cruce a fost pusă baza împăcării, deci a împăcării tuturor lucrurilor. Dar este și un al doilea aspect al împăcării, și anume acela referitor la Adunare. Domnul Isus este în mod deosebit Cap al Adunării (al trupului); și toți aceia care aparțin acestei Adunări, nu trebuie să aștepte viitorul, ca să aibă parte de împăcare, ci ei sunt deja acum împăcați cu Dumnezeu prin ceea ce Domnul Isus a făcut în trupul Său de carne. Deci Domnul Isus este Cap sub două aspecte, și noi găsim aici o împăcare dublă: împăcarea tuturor lucrurilor și împăcarea acelora care acum aparțin Adunării (făcând excepție de credincioșii dinaintea și de după timpul Adunării, care aici nu sunt luați în considerare).

În secțiunea care urmează acum, vedem concordanța cu faptul că Pavel a primit o slujbă dublă din partea Domnului, și aceasta este ceva foarte deosebit. El a fost singurul om, care a unit în sine o astfel de slujbă dublă. El avea în primul rând o slujbă cu privire la întreaga creație (versetul 23), și în al doilea rând cu privire la Adunare (versetul 25). Domnul Isus este Capul tuturor lucrurilor, și astfel El a încredințat lui Pavel o slujbă pentru toată creația, aceasta este Evanghelia «pe care ați auzit-o, care a fost vestită întregii creații de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel» (versetul 23). Desigur Pavel nu a predicat Evanghelia stelelor, ci pretutindeni acolo unde erau oameni sub cer. Evanghelia nu este destinată pentru o anumită

grupă aleasă, ci pentru *toți* oamenii (Tit 2,11; 1 Timotei 2,4-6; Romani 5,18). Harul lui Dumnezeu este prea mare, ca el să poată fi limitat la o parte din omenire. De aceea Pavel a primit o slujbă, care l-a mânat de la poporul lui la multe alte popoare îndepărtate, ca pretutindeni, chiar și în Europa, să predice Evanghelia. Însă în afară de aceasta el a primit și o slujbă pentru Adunare (versetul 25). El era nu numai evanghelistul care prin lucrarea Duhului Sfânt a adăugat Adunării oameni din lumea aceasta, ci el avea și o a doua slujbă, care era destinată pentru acești credincioși: el trebuia să facă cunoscut acestor credincioși, ce a avut Dumnezeu din veșnicie în gândurile Sale cu privire la Adunare.

El spune aici credincioșilor din Colose, că el a trebuit să sufere pentru această slujbă dublă, și este foarte impresionant, că apostolul vorbește aici în versetul 24 și în continuare despre aceste suferințe. Vom vedea în continuare, că credincioșii din Colose stăteau în mare pericol să fie receptivi la înțelepciunea lumii acesteia, la filozofia și tradiția oamenilor, în mod deosebit pentru iudaism, pentru vechile practici iudaice, care la timpul lor erau bune, dar care acum au fost înlocuite prin realitate, prin Hristos. Pavel spune: dacă mergeți pe drumul acesta, nu veți înțelege niciodată necazul crucii, căci crucea nu se poate aduce în concordanță cu înțelepciunea grecilor și cu învățătura iudeilor, ci crucea este o nebunie pentru greci și o pricină de poticnire pentru iudei. De aceea Pavel ne îndreaptă atenția spre faptul că el avea o slujbă atât pentru necredincioși (și anume Evanghelia) cât și pentru credincioși, pe scurt deci, pentru *toți* oamenii. Aceasta înseamnă că *toți* oamenii trebuie să primească Evanghelia și să renunțe la propriile lor învățături. Din acest motiv spune Pavel și că el a trebuit să sufere pentru această slujbă. Suferințele erau partea lui din cauză că Evanghelia era în opoziție cu înțelepciunea greacă și cu învățătura iudeilor.

Prin aceasta el a întregit învățătura, pe care Domnul Isus a început-o aici pe pământ. El a întregit ce rămăsese de împlinit sau ce lipsea necazurilor lui Hristos. Hristos a mers înaintea lui prin necazuri. Dacă Domnul Isus ar fi predicat aici pe pământ ceea ce iudeii ar fi auzit cu plăcere, atunci El nu ar fi trebuit să sufere. Dacă El S-ar fi folosit de drepturile Lui ca Mesia și ar fi predicat, că El voia să-i elibereze de romani, crezi tu că poporul Lui L-ar fi lepădat, că L-ar fi disprețuit și L-ar fi scuipat? Ei L-au lepădat, deoarece El a spus poporului, că este în păcat și că ei au nevoie de harul lui Dumnezeu, și El le-a spus că Fiul Omului trebuie să fie trădat, ca să fie răstignit. Prin aceasta a atras suferința asupra Sa. Desigur, aici nu este vorba de suferințele pentru împăcare. În acestea Domnul Isus este unic, și în privința aceasta Pavel nu putea nimic întregi. Lucrarea pe cruce este desăvârșită. Însă aici este vorba de suferințele pe care Domnul Isus le-a luat asupra Sa ca Martor al lui Dumnezeu. El a venit să ne facă cunoscut cine era Dumnezeu. El era lumina, care, venind în lume, a luminat pe orice om, și deoarece oamenii erau în întuneric, urmarea a fost că întunericul inimilor lor a venit la lumină și ei au respins lumina. De aceea Domnul Isus a luat asupra Sa suferințele din partea oamenilor și a suferit din pricina dreptății. Și Pavel, care L-a urmat pe Domnul Isus, a trebuit să aibă parte pe urmele pașilor Lui și de aceste suferințe, căci nu este posibil să unești cu Hristos lucrurile lumii, oricât de înțelepte, de înalte și de inteligente ar fi ele. Dacă noi am înțelege aceasta, am simți ceva din suferințele de care a avut parte Pavel; cu toate că suferințele lui au fost unice: el a *întregit*, ceea ce mai rămăsese de împlinit din necazuri.

Aceasta înseamnă, că Domnul Isus nu a descoperit toate căile lui Dumnezeu. El a revelat pe Dumnezeu, însă nu toate planurile lui Dumnezeu. Citim în Ioan 16,12, că El avea încă multe să spună ucenicilor Săi, dar nu a făcut-o, deoarece ei încă nu le puteau înțelege. Abia după ce Duhul Sfânt a venit din cer și a botezat pe credincioși într-un trup și le-a dat pricepere să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu, acest Duh Sfânt putea să le descopere pe deplin prin apostolul Pavel aceste planuri. În Vechiul Testament au fost deja multe descoperite despre Dumnezeu. Și când a venit Domnul Isus, El a adăugat multe acestor descoperiri. Însă ultimul, singurul, care mai lipsea,

nu a fost descoperit în Vechiul testament prin profeți, și nici prin Domnul Isus, atunci când El a fost aici pe pământ, ci aceasta a descoperit-o Domnul prin Duhul Său Sfânt slujitorului Său Pavel. De aceea Pavel spune aici, că el a devenit slujitorul Adunării «potrivit administrării pe care mi-a dat-o Dumnezeu», care i-a fost dată cu privire la credincioși, «ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu». Pavel avea misiunea mare și privilegiată, să întregescă Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă, că ceea ce Pavel a revelat despre planul lui Dumnezeu, a întregit descoperirea acestor planuri ale lui Dumnezeu. După ce Pavel a prezentat taina Adunării, nu mai există nici un alt adevăr nou al lui Dumnezeu, care mai trebuie prezentat.

În sensul acesta a întregit Pavel Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia noastră. Aceasta nu înseamnă că Pavel a scris ultimele cărți ale Noului Testament. Căci după ce Pavel a scris ultima sa scrisoare, au fost scrise alte cărți diferite ale Noului Testament. Dar în aceste cărți de mai târziu nu găsești revelații noi, nici în scrierile lui Petru și nici în scrierile lui Ioan. Găsim acolo învățături deosebit de importante, care explică ceea ce a fost deja revelat odinioară, și îndemnuri practice pentru viața de credință, însă revelații noi după venirea Duhului Sfânt găsim exclusiv în învățăturile apostolului Pavel. El a făcut cunoscut această taină, și după ce el a scris-o în scrisorile sale, în mod deosebit în scrisoarea către Coloseni și cea către Efeseni, Cuvântul lui Dumnezeu este complet. Chiar dacă Pavel ar fi fost primul scriitor al Noului Testament, Noul Testament ar fi fost complet cu scrierile lui, în ceea ce privește descoperirile.

Care este deci descoperirea deosebită, pe care ne-a făcut-o Pavel? O găsim aici în versetul 26. Ea este «taina ținută ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată acum sfinților Săi». Ce rătăcire a multor creștini să creadă, că Adunarea a existat începând cu Adam. Ea era o taină, pe care Dumnezeu nu a descoperit-o, ca să nu mai vorbim, că în Vechiul Testament Adunarea nu putea să existe. Caracteristica Adunării este, că ea este unită cu un Hristos ceresc (vom vedea aceasta mai îndeaproape), și aceasta era o chestiune necunoscută în Vechiul Testament. Atunci nu exista încă nici un om glorificat în cer. Pentru mulți credincioși pare să nu aibă importanță mare momentul exact al morții Domnului Isus. Desigur era necesară lucrarea Sa, însă dacă El ar fi murit acum patru mii de ani, sau acum o sută de ani, aceasta nu contează mult pentru ei, important este că moartea Lui a avut loc. Însă nu este așa. De când Domnul Isus a înviat și a fost glorificat la dreapta lui Dumnezeu, acum este un Om glorificat pe tronul lui Dumnezeu, și aceasta schimbă totul. Credincioșii, care sunt uniți cu acest Om glorificat în cer, stau pe un cu totul alt fundament decât credincioșii Vechiului Testament. Aceasta este această taină: legătura dintre Hristos și Adunare aici pe pământ. O chestiune minunată! Cât de puțin este cunoscut acest adevăr! Știm noi ce este Adunarea? Dacă am pune întrebarea, răspunsurile ar putea fi probabil: ea este suma tuturor celor născuți din nou, a tuturor credincioșilor, a tuturor copiilor lui Dumnezeu de pe pământ. Dar au fost oameni născuți din nou, credincioși și copii ai lui Dumnezeu și în Vechiul Testament. Nu, esența și probabil caracteristica cea mai de bază a creștinismului este, că există o legătură între un Om în cer și oamenii de aici de pe pământ; un Cap în cer și un trup aici pe pământ.

Taina, care este descoperită aici, spune că între acest Cap din cer și trupul de pe pământ este o legătură de nedesfăcut. Însă Hristos este sus în cer și noi pe pământ. Cum este posibil să existe o legătură de nedesfăcut? Aceasta se poate explica în două feluri. În epistola către Efeseni Pavel spune: Hristos este într-adevăr în cer, dar și voi ați fost strămutați în Hristos în locurile cerești; în ceea ce privește poziția voastră voi sunteți de fapt în cer. Voi sunteți așa de strâns legați cu Domnul Isus, că, atunci când Dumnezeu vede pe Hristos acolo în cer, El vede și Adunarea în Hristos. Acesta este un aspect al adevărului cu privire la legătura dintre Cap și trup, deci: noi suntem în Hristos în cer. Dar mai este și un alt aspect. Este realmente așa, că credincioșii sunt pe pământ, însă Pavel spune: nu uitați, credincioși din Colose, că Hristos este spiritual și pe pământ. Și unde? El este acum în voi. Voi ați primit viața nouă! Nu numai viața nașterii din nou (aceasta

era și în Vechiul Testament), ci viața de înviere bogată, care se revarsă – aceasta este Hristos Însuși (compară cu Ioan 10,10). Hristos este în cer, este adevărat, dar în același timp El este și în voi ca viața nouă, bogată, dăruită de Dumnezeu; El este deci în voi, nădejdea slavei. Aceasta este taina în cele două aspecte ale ei. În epistola către Efeseni: noi suntem în Hristos în locurile cerești. În epistola către Coloseni: Hristos este în noi aici pe pământ. Aceste două aspecte luate împreună dau un tablou minunat al legăturii care există între Cap și trup.

Și cui a descoperit Dumnezeu aceasta? Aceasta este prezentată foarte nimerit aici: Dumnezeu a descoperit-o națiunilor, spune Pavel, și el o spune accentuat, deoarece acești oameni aveau înclinația să asculte de tot felul de învățături ale iudaizanților, ale predicatorilor iudei, care voiau să le impună rânduielile lui Moise. Însă, spune Pavel, gândiți-vă că Israel a fost pus deoparte, și Hristos este acum în voi, în cei dintre națiuni – desigur aceasta este în credincioșii dintre națiuni. În epistola către Efeseni se spune în mod deosebit, că credincioșii iudei și cei dintre păgâni au fost uniți într-un om nou, în Hristos, într-un trup. Însă aceasta nu o găsim niciunde în epistola către Coloseni. Acolo este vorba exclusiv de națiuni, și aceasta ne arată o diferență mare față de ce așteaptă Israel. Israel aștepta pe Mesia, însă în așteptarea lor ei și-au imaginat, că Mesia va fi în mijlocul lor și de acolo va lăsa binecuvântarea să se reverse spre toate popoarele. Aceasta va avea loc cândva – în Împărăția de o mie de ani -, însă realitatea este acum cu totul alta. Hristos a venit într-adevăr. Dar unde se poate găsi El? El nu este în Israel, El a trebuit tocmai să pună deoparte pe Israel. Însă El este acum la voi, națiunile. (Desigur și la credincioșii din Israel, dar nu despre aceasta este vorba aici.) El este acum în voi, păgânii, și de ce voi, în care este Hristos, să vă îndreptați inimile spre aceia la care El nu este, și anume spre acești înșelători iudei? Și în afară de aceasta El nu este în mijlocul vostru în slava Sa, așa cum Israel L-a așteptat. Israel L-a așteptat în apariția Lui minunată pe pământ și spera ca această slavă să rămână în mijlocul lui Israel. Însă Hristos nu este în voi în slava Sa, ci ca *nădejde* a slavei, și aceasta are importanță mare. Această nădejde este prezentă, este o nădejde tare, căci această nădejde este Hristos Însuși. El este în noi, și aceasta este dovada că noi vom moșteni această slavă. Însă slava însăși nu este aici; aceasta o vom moșteni abia când vom fi la El. Este un timp al suferinței, și este un timp al gloriei (Romani 8,17).

Aceasta nu trebuie niciodată să le confundăm. Și aici auzim pe planul secund îndemnul apostolului, ca ei să nu caute acum carnali după o slavă pe pământ, după împlinirea a ceea ce va veni abia când ei vor fi la Domnul în cer. Însă ei aveau mângâierea (și aceasta este ceea ce Pavel în această scrisoare mereu insistă), că ei au pe Hristos ca nădejde a slavei, și aceasta este pe deplin suficient. În Hristos se găsește totul; aceasta este marea învățătură de aici. Ei nu trebuie să caute după ceva care era în afara Lui. El Însuși era suficient pentru ei, chiar dacă nu este ușor să realizezi aceasta în practică. Dacă noi mărturisim crucea în viața noastră practică, aceasta va aduce cu sine necaz și suferință pentru noi, așa cum Domnul Isus Însuși și Pavel au avut parte de aceste suferințe. Cu cât era mai mare înțelepciunea oamenilor, pe care Pavel îi întâlnea, ca de exemplu înțelepciunea corintenilor, cu atât mai disprețuită era predica lui. «Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit» (1 Corinteni 2,2). Acesta este necazul crucii. Este așa de ispititor pentru noi credincioșii să spunem: multe din cele pe care le spun oamenii lumii acesteia sunt totuși așa de interesante și de folositoare. Deseori noi nu ascultăm critic părerile lor politice, științifice sau de oricare altă natură, deoarece nu înțelegem că aceasta nu are nimic a face necazul crucii. Ca oameni suntem ușor înclinați să ascultăm de tradițiile oamenilor, de rânduielile care fac o despărțire între Dumnezeu și noi, dar aceasta nu este necazul crucii. Vom vedea imediat, că crucea a lichidat radical cu toate, și aceasta înseamnă luptă.

Pavel spune: este dorința mea să prezint aceasta oamenilor. Noi Îl vestim pe El, nu o anumită învățătură, o filozofie oarecare, ci o Persoană. Acesta este conținutul creștinismului. Nu este

numai un fel de învățătură mai bună în comparație cu o altă învățătură. Creștinismul este revelarea unei Persoane, a Persoanei lui Isus Hristos, nimic mai puțin și nimic mai mult. Și cu cât avem o părere mai înaltă despre noi înșine, cu atât mai de disprețuit ne este prezentat Isus Hristos ca Acela care a murit pe cruce. Și ce este mai de disprețuit decât aceasta? Noi Îl vestim pe El, spune Pavel, și îndemnăm pe fiecare om, fără excepție: nu oamenii ca mulțime, ci pe fiecare om în parte. Noi îndemnăm pe fiecare om nu numai să-și caute refugiu la Mântuitorul. Crezi tu că Dumnezeu ar fi mulțumit, dacă tu ai lua pe Domnul Isus ca Salvator al tău și după aceea te-ai îndrepta spre ce este interesant în lume? Nu, spune Pavel, noi îndemnăm pe fiecare om nu numai ca el să primească Evanghelia, ci noi îl îndemnăm și ca credincios, pentru ca el să fie prezentat desăvârșit în Hristos. Acesta este nucleul, despre care este vorba aici. Prezentat desăvârșit nu înseamnă să înveți pe fiecare om, că el trebuie să lupte tot mai mult împotriva păcatului, că el trebuie să trăiască mai bine, că trebuie să devină tot mai sfânt și mai drept. Nu, acestea sunt tradiții ale oamenilor. Cât de înșelătoare sunt ele și pentru inima noastră; cât de ușor gândim, că noi ca credincioși trebuie să depunem efort în privința aceasta, dar acesta nu este adevărul lui Dumnezeu, ci este religia cărnii. Pavel spune: să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos (desăvârșit înseamnă aici: maturizat spiritual), pentru aceasta este nevoie de creștere. Aceasta înseamnă că dacă noi suntem maturi în Hristos, pentru noi nu mai există nimic altceva decât Hristos. Apostolul Ioan vorbește în 1 Ioan 2 despre părinți în Hristos. Aceștia sunt aceia care s-au maturizat: «Fiindcă ați cunoscut pe Cel care este de la început», mai mult nu. Singurul lucru, care se spune despre acești părinți, este, că ei L-au cunoscut, pe Cel ce este de la început, pe Hristos. Ce mărturie minunată. Nu crezi tu, că toate celelalte probleme, păcatul, viața sfântă, dreaptă (despre care cu siguranță Dumnezeu nu gândește mai puțin la ele), nu s-ar rezolva de la sine, dacă noi am fi desăvârșiți în Hristos (compară cu Efeseni 4,13)?

«Toți câți suntem desăvârșiți», spune Pavel (Filipeni 3,15). Da, aceasta este ceva care se poate obține în viața aceasta. Aceasta nu înseamnă, că noi vom fi fără păcat, însă noi vom fi așa de maturizați spiritual, că Hristos este totul pentru noi și în afară de Hristos nu există nimic pentru noi, așa că putem spune: «Pentru mine a trăi este Hristos» (Filipeni 1,21); Dumnezeu nu este niciodată mulțumit numai cu întoarcerea ta la El; aceasta este numai premisa ca să ajungi la maturizare spirituală. De aceea Pavel a luptat nu numai ca cei necredincioși să primească Evanghelia, ci a fost plin de râvnă și împotriva multor lucruri care erau în viața credincioșilor, în afară de Hristos, care își exercitau forța de atracție asupra lor. De aceea Pavel a trebuit să lupte. «Iată la ce lucrez eu și mă lupt, după lucrarea Lui, care lucrează cu putere în mine» (versetul 29). Din aceasta se vede cât de mare era împotrivirea. Dumnezeu a trebuit să dea slujitorului Său o desfășurare deosebită a puterii, pentru ca această luptă să poată fi dusă, și ce de plin de râvnă a fost Pavel!

Capitolul 2

Citim în versetul 1, că Pavel nu cunoștea personal pe credincioșii din Colose, și din Laodiceea, care era în apropiere de Colose. Probabil aceste adunări au luat ființă prin alți slujitori ai lui Dumnezeu. Însă după ce Pavel a auzit, că în Colose erau credincioși, care nu numai că nu aveau destul în Hristos, ci se și preocupau cu tot felul de ispite și lucruri greșite, eforturile lui, lupta lui, s-a extins și pentru acești credincioși. Ce inimă a avut omul acesta pentru Adunare! Sunt slujitori în lumea aceasta, care au chemarea de la Dumnezeu, să adune credincioși, dar care se preocupă puțin cu ceea ce vor deveni aceștia. Ei spun, că lasă aceasta pe seama altora, care au o misiune în acest sens. Ei predică numai Evanghelia și prin acțiunea Duhului lui Dumnezeu aduc oameni la pocăință. Crezi tu, că aceasta este lucrarea completă a unui evanghelist? Vedem aici slujba lui Pavel. El nu își încheia lucrarea, când cineva se întorcea la Dumnezeu. Slujba lui se extindea atât

de mult, până când credincioșii erau prezentați desăvârșiți în Hristos (capitolul 1,28). Aceasta însemna luptă (capitolul 1,29). Credincioșii trebuiau să învețe să renege ce nu avea a face cu Hristos. Este de cea mai mare însemnătate, ca dimensiunea acestei realități să pătrundă în inimile noastre ale tuturor, căci și pentru noi este valabil același îndemn. Tot ce Pavel tratează aici, de care el atenționează ca fiind un pericol pentru credincioșii din Colose, este acum, după 1900 de ani de creștinism, nu numai o amenințare, ci o realitate, în mijlocul căreia noi ne aflăm. Aceste lucruri au devenit pentru creștini un bun comun. Vom vedea în continuare aceste pericole. De mult ele nu mai sunt pericole care amenință. Creștinătatea a căzut de mult pradă lor, și în cea mai mare parte ele au învins, cu regret uneori și în viața noastră, în inimile noastre și în mijlocul nostru. Căci lucrurile, care sunt numite aici, sunt așa de umane – dar ce este uman nu este de la Dumnezeu. Uneori noi ne scuzăm cu aceea, că ceva este cu adevărat uman, însă aceasta înseamnă totodată că este cu adevărat necreștin. Aceste lucruri nu pot fi aduse în armonie unele cu altele.

De aceea: apostolul Pavel lupta (atât față de împotriviții cât și în rugăciune), ca prin Duhul lui Dumnezeu să aducă pe fiecare om așa de departe, ca tot ce este în afară de Hristos în viața acestor credincioși să dispară și în felul acesta inimile lor să fie mângâiate. Pentru aceasta se ostenea el. Un cuvânt ciudat: «a mângâia». Aveau credincioșii din Colose necazuri? Da, când pătrund greșeli, inimile devin neliniștite. Cineva, care este cu adevărat un copil al lui Dumnezeu, se va neliniști când învățături greșite, care lezează gloria persoanei lui Hristos, se năpustesc asupra lui. Atunci este nevoie de mângâiere. Aceasta este o expresie ciudată, însă ea caracterizează exact starea inimii în care ajunge un credincios când deschide ușa rătăcirilor. De aceea Pavel dorește ca inimile credincioșilor să fie unite «în dragoste, și să capete toate bogățiile siguranței depline de înțelegere» (versetul 2). Ce țel sublim, care se poate obține pe pământ! În Evrei 10,22 este vorba de «deplina siguranță a *credinței*». Aceasta este necesară în primul rând. Fiecare om trebuie să ajungă mai întâi la punctul în care nu se mai îndoiește de ce a spus Dumnezeu, ci prin credință primește adevărul, că fiecare om, care crede în Domnul Isus, are iertarea păcatelor și este socotit drept, că el este unit cu Hristos și este în siguranță la judecată. Epistola către Evrei 6,11 vorbește despre «deplina siguranță a *nădejzii*». Aceasta urmează apoi în creșterea spirituală a credinciosului. El trebuie să vadă nu numai ce a făcut Hristos pentru el, ci și că Hristos este întruchiparea tuturor așteptărilor lui. Aici avem al treilea element în treimea «credința, nădejdea și dragostea»: unit în dragoste, pentru ca dragostea (aceasta este desfășurarea naturii dumnezeiești în noi, căci această natură este dragoste) să ne ducă la deplina siguranță a înțelegerii, la cunoașterea tainei.

Aceasta este ciudat: să primești cunoștință prin dragoste. Aceasta este ceva cu totul deosebit, după aceasta nu trebuie să cauți în știință. Acolo este vorba de minte, de intelect, și aceasta ne conduce acolo la cunoaștere. De aceea știința are așa de puțin a face cu ceea ce este de la Dumnezeu, căci la El este cu totul altfel. Când se vede în noi natura lui Dumnezeu, dragostea Sa, lumina Sa, atunci vine adevărata cunoaștere. În știință este de neimaginat, că dragostea ne poate duce la cunoaștere, însă așa este la Dumnezeu. La Dumnezeu nu există un alt drum. Dacă dorim să cunoaștem gândurile Lui și căile Lui, atunci să nu ne încredem în intelectul nostru. Acesta poate fi de folos, dacă îl folosim în absolută dependență de voia lui Dumnezeu, însă deseori el este un pericol. Dacă natura dumnezeiască, căreia i-am devenit părtași (2 Petru 1,4), ia chip în noi și dragostea Lui se dezvoltă în noi, atunci vom ajunge și la «deplina siguranță a înțelegerii», «la cunoașterea pe deplin a tainei lui Dumnezeu, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii» (versetele 2.3).

Acesta este un text, pe care mulți îl cunosc pe de rost, dar știm noi și care sunt consecințele? Le cunoașteți voi credincioși din Colose, voi care ați putut „să vă folosiți” de Hristos, ca să fiți mântuiți, dar care apoi ați putut să vă dați urechea multor altor lucruri interesante? Voi, care ați

gândit, că grecii nu erau proști, care au scris așa de mult și aveau concepții interesante despre lume și originea lucrurilor, despre unele lucruri, care se meritau să fie primite cu intelectul? Voi sunteți nebuni, spune Pavel. Nu știți, că toată cunoașterea adevărată se găsește numai în taina lui Dumnezeu, în Hristos? Nu este numai așa, că în Hristos (care este conținutul tainei lui Dumnezeu; capitolul 1,27) se găsește o multitudine impresionantă de înțelepciune, nu, ci în El se găsesc toate comorile înțelepciunii și cunoașterii. Aceasta exclude orice amestecare a științei și filozofiei omenești. Nu există o altă știință. Știința și filozofia lămuresc ceea ce este perceptibil pentru intelect și pentru organele de simț, și aceasta poate fi interesant la timpul și locul potrivit, dar dacă filozofia se extinde să afle nașterea și ținta lucrurilor în afara revelației lui Dumnezeu, atunci ea este pe un drum nebun, orb, căci această înțelepciune nu se obține cu organele de simț și cu mintea. Știința nu poate face nimic mai mult decât să spere să dezvăluie ceva din tainele creației, însă numai Dumnezeu ne poate dezvălui tainele Creatorului, și aceasta El a făcut-o în Domnul Isus, care este Creatorul cerului și pământului. Filozofia ne poate spune numai: ar putea să fi fost așa sau așa. Însă Dumnezeu ne spune cum *a fost*, cum și unde se găsesc planurile Sale, și anume în taina lui Dumnezeu, în Hristos. Această înțelepciune nu s-a putut obține nici măcar în Vechiul Testament. Într-adevăr, îngerii au văzut ceva din înțelepciunea dumnezeiască, atunci când Dumnezeu a creat lumea; scoteau strigăte de veselie, când Dumnezeu a pus temeliiile pământului (Iov 38,7), când în aceasta au văzut înțelepciunea Sa. Dar aceasta nu era *toate* comorile înțelepciunii și cunoașterii lui Dumnezeu. Nu, ele au devenit vizibile când a fost revelată taina lui Dumnezeu, când Dumnezeu a adus la lumină cele mai adânci taine ale inimii Sale. Aceasta nu a avut loc nici măcar atunci când a venit Domnul Isus, căci El nu putea face cunoscut tot ce știa de la Tatăl Său (Ioan 16,12.13). Aceasta a devenit posibil abia după ce a venit Duhul Sfânt. Abia atunci a fost adusă taina la lumină: Hristos și Adunarea unite *într-unul*. Abia acum au fost revelate toate comorile înțelepciunii, și abia acum îngerii văd înțelepciunea nespus de mare a lui Dumnezeu făcută cunoscut în Adunare (Efeseni 3,10). Minunat! Nu în creație, ci în Hristos cu Adunarea au fost revelate toate comorile înțelepciunii și cunoașterii lui Dumnezeu. Și de ce? Deoarece mădularele Adunării sunt unite cu Hristos, Omul glorificat în cer, Capul trupului. Faptul că Hristos este Capul tuturor lucrurilor nu este nici o taină, căci aceasta a fost descoperit deja în Vechiul Testament; să ne gândim numai la Psalmul 8 și la Daniel 7: Hristos ca Fiu al Omului așezat peste toate lucrurile. Deci aceasta nu era nici o taină. Taina este aceasta: Hristos ca și Cap al tuturor lucrurilor a fost dat Adunării, care este trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți (Efeseni 1,22.23). Că în timpul Împărăției de o mie de ani va fi un Cap peste toate lucrurile, nu era ceva nou, însă că Dumnezeu, ca să aducă la plinătate acest Cap, Îi va da un trup, Adunarea, și că Adunarea împreună cu Hristos a fost înălțată peste toate lucrurile, aceasta este taina. Este desfășurarea deplină a înțelepciunii lui Dumnezeu, că Dumnezeu a ridicat oameni la această înălțime, că ei au fost uniți cu Hristos și au fost înălțați peste toate lucrurile.

În Hristos unit cu Adunarea Sa sunt cuprinse toate comorile înțelepciunii și cunoașterii. Aici au venit iudaizantii la credințioșii din Colose, cărora voiau să le facă cunoscut cunoștințele lor. Le-au povestit despre filozofiile și tradiția iudaică, care era scrisă în literatura lor bogată. Ei voiau să facă cunoscut acestor credințioși din Colose, ce au cercetat ei, ce știau despre originea lumilor, despre originea îngerilor – tot felul de lucruri interesante. Credințioșii din Colose au considerat acestea demne de știut. Desigur, pentru ei era important tot ce se găsea în Hristos, dar ei considerau interesant să cunoască și celelalte lucruri. Căci erau învățați iudei bătrâni, era poporul lui Dumnezeu, care avea această cunoștință. Însă Cuvântul lui Dumnezeu spune: toate acestea sunt nebunie; căci toată cunoașterea se găsește numai în El, în adevărul că Hristos este unit de nedespărțit cu Adunarea. Toată înțelepciunea și cunoașterea adevărată rezultă pentru noi din conștiința poziției pe care noi o avem în Hristos Cel glorificat. Aceasta are pentru noi practic cea mai mare importanță – nu numai când vedem ce a devenit aceasta în creștinătate, cât de mult filozofiile și tradițiile oamenilor au primit un loc în creștinătate, ci și, când privim în inima și

viața noastră, cât de receptivi suntem pentru ceea ce este în afară de Hristos și în afara poziției noastre în El. Dar toată această aspirație după înțelepciune și cunoaștere este nebunie, și noi nu le vom găsi niciodată, dacă nu le vom căuta în această taină: Hristos și Adunarea. «Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin cuvinte înduplecătoare» (versetul 4).

«Căci, măcar că sunt departe cu trupul, totuși în duh sunt cu voi» (versetul 5). Nu era așa, că Pavel a spus: nu cunosc pe credincioșii din Colose, căci niciodată nu am fost la ei. Nu mă preocup cu problemele lor, alți frați pot merge acolo. Nu, Pavel simțea responsabilitatea lui, și a zis: chiar dacă voi nu mă cunoașteți și eu nu v-am văzut niciodată, chiar dacă nu sunt la voi, doresc să vă prezint clar toate acestea. Însă el nu face aceasta înainte să-i laude pentru ordinea și tăria credinței lor în Hristos. Acestea sunt însușiri frumoase. Însă tăria credinței nu este niciodată garanția că noi nu suntem receptivi pentru învățăturile false. Tăria în credință înseamnă, că nimeni nu ne poate lua această credință, și nu este nici un motiv să se presupună, că acești învățători greșiți ar fi putut sau ar fi vrut să ia credința credincioșilor din Colose, pe care ei o aveau în Hristos. Însă ei puteau foarte bine să facă altceva, și aceasta era mult mai perfid.

Dacă ar veni cineva la noi, ca să ne ia credința, am fi foarte vigilenți. Dar ce am face noi, dacă ar veni cineva și ar spune: această credință este minunată. Sunt pe deplin una cu tine în privința aceasta. Dar mai sunt o mulțime de alte lucruri mai interesante, care pot adânci această credință. – Și tu cât de viclean este dușmanul? El nu spune numai: celelalte sunt fără importanță, dar se merită să te ocupi cu ele. Nu, el spune: dacă vei adăuga și aceasta, atunci credința ta se va adânci, și vei primi o imagine mai bună cu privire la cine este Hristos. Vei vedea aspecte mult mai frumoase ale credinței tale. Vei putea vedea credința ta pe fundalul înțelepciunii grecești și iudaice. Acestea sunt cuvinte mincinoase și inducătoare în eroare. Oricât de tare ai fi tu în credința ta, dar aceasta nu este de ajuns. Trebuie ca alături de această credință nimic să nu primească un loc în inima noastră. Cu privire la aceasta atenționează apostolul aici foarte sever.

«Deci, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidindu-vă în El, întăriți în credință, după cum ați fost învățați, și sporind în ea cu mulțumire» (versetele 6.7). Voi nu trebuie să vă mulțumiți numai cu faptul că ați primit pe Hristos. Credincioșii din Colose spuneau: noi am primit pe Hristos și L-am cunoscut ca Acela care a murit pentru păcatele noastre. Acum putem, ca oameni noi, cu mintea luminată, studia înțelepciunea iudeilor și grecilor. Ei considerau că aceasta nu constituia nici un pericol pentru ei, căci ei aveau ochi luminați, și ei ar putea acum să se preocupe cu aceasta, ca să vadă lucrurile în lumina creștinismului. Însă Pavel spune: când ați venit la credință, atunci nu ați avut nevoie de nimic altceva, decât numai de Hristos. Sau ați fost de părere, că filozofii puteau să vă salveze? Atunci ați văzut bine, că numai Hristos vă putea salva și că voi aveți destul în El. De ce nu ați rămas în El? Gândiți voi, că pentru viața voastră pe pământ aveți nevoie și de altceva? Ați gândit, că pentru a putea crește în adevăr aveți nevoie și de altceva, în afară de Hristos? Voi L-ați primit pe El și sunteți înrădăcinați în El și prin El ați învățat. – Aceasta se spune aici de trei ori cu alte cuvinte.

Acum noi trebuie să umblăm cu El și să fim zidiți și întăriți în El. Nu numai rădăcinile (temelia credinței noastre) trebuie să fie în El, ci și zidirea sufletească trebuie să vină din El. Tulpina își trage seva de viață din rădăcini și nu din împrejurimi. De aceea noi nu trebuie să „folosim” pe Hristos numai, dacă am voie să spun așa, ca să ne întindem rădăcinile în El, ci și ca să fim zidiți în El. În inima noastră nu are voie să primească nimic altceva un loc, decât numai El singur. Noi trebuie să-L cunoaștem nu numai ca Salvatorul nostru, ci trebuie și să creștem în El, întăriți în credință și prisosind în ea, așa cum spune aici. Însă să stai tare în credință nu este suficient, ci să sporești în credință. "Credința" este însoțită aici de articolul hotărât și înseamnă deci adevărul credinței, ceea ce Dumnezeu a revelat și este crezut. Inimile noastre trebuie să fie umplute cu

acest adevăr al credinței așa de mult, că în ea nu mai este loc pentru nimic altceva, decât numai pentru subiectul credinței: Isus Hristos. Atunci vom fi nu numai mulțumitori, că am fost salvați prin El, ci noi învățăm și, că pentru viața noastră practică nimic altceva nu poate fi folositor, decât numai ceea ce primim de la El.

„Cu mulțumire”. Dacă prisosim în credință, vom spune nu numai: Îți mulțumim Doamne Isuse, că Tu ai murit la cruce pentru noi, ci și: Îți mulțumim, că tot ce dorește inima noastră, chiar și cunoașterea lui Dumnezeu, se găsește la Tine. Observă aceasta: când credincioșii devin receptivi pentru înțelepciunea lumii, în primul rând va dispărea mulțumirea lor. Dacă credincioșii critică pe credincioșii de seama lor, dacă ei critică Cuvântul, sau orice altceva, în primul rând va scădea mulțumirea lor. În realitate aceasta nu înseamnă nimic altceva, decât că alte lucruri ocupă un loc în inimile lor. „Vedeți să nu fie nimeni care să vă fure prin filozofie și amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după cunoștințele elementare ale lumii și nu după Hristos” (versetul 8). Aici ne sunt prezentate două pericole. Unul este filozofia și cealaltă este tradiția oamenilor. Cu privire la primul pericol ne putem gândi înainte de toate la filozofia din timpul acela a grecilor, la concepția lor cu privire la pământ, la oameni, la originea și natura lumii și Dumnezeirii. Cu privire la ce-l de-al doilea pericol, tradiția oamenilor, ne putem gândi înainte de toate la ceea ce voiau să le povestească înșelătorii iudei și cum ei voiau să le impună rânduielile lor. Ei spuneau: aceste rânduieli stau scrise în Cuvântul lui Dumnezeu, și ele aparțin Scripturii; Vechiul Testament este plin de ele. Putem noi să dăm simplu la o parte acestea? Putem noi, de exemplu, să ocolim circumcizia? Câte secole la rând copiii poporului lui Dumnezeu au fost circumciși! Dumnezeu Însuși a rânduit aceasta, chiar sub amenințarea cu pedeapsa cu moartea. Toate aceste să fi dispărut pur și simplu? Nu este așa, că ei voiau să le pună public în locul lui Hristos, însă spuneau: dacă voi credeți în Hristos, atunci totul va fi mult mai bogat, dacă respectați aceste rânduieli importante, pe care Dumnezeu le-a dat în Vechiul Testament. Și dacă pe lângă aceasta luați ceea ce oamenii altor religii au considerat de valoare, dacă luați tot ce este bun în ele și le adăugați credinței voastre, prin aceasta credința voastră va deveni mai bogată.

Ce viclenie a vrăjmașului, căci realitatea este exact invers. În istoria creștinătății (în mod deosebit în Evul Mediu) nu s-a întemeiat deseori învățătura pe filozofie? Oricât de drept-credincioasă ar fi această învățătură, totuși baza ei nu este bună de nimic, ea este principial falsă. Baza ei este o construcție a intelectului uman și de aceea este în opoziție cu Hristos. Ea oferă un loc intelectului, pe care într-adevăr el l-a avut deseori în omul vechi, dar pe care el nu are voie să-l ocupe în omul nou. Tocmai aceasta, de care apostolul atenționează aici, a devenit în creștinătate un bun comun. Și dacă aceasta este chiar în creștinătatea drept-credincioasă, atunci cu atât mai mult în teologia modernă, care a rezultat din liberalismul iluminismului și este marcat de filozofia existențialistă. Pe de o parte se vede că gânditorii agnostici sunt rodul acestora, cum ar fi Sartre, însă pe de altă parte că oameni ca Bultmann și alți teologi germani și-au construit teologia lor modernă pe aceste baze filozofice. În acest caz nu este nici măcar așa, că filozofia vrea să îmbogățească credința, ci că filozofia ocupă locul credinței și devine baza gândirii religioase. Această năzuință ar putea în cele din urmă duce la conlucrarea tuturor religiilor. Filozofia modernă va ocupa primul loc și va constitui, dacă mai poate fi vorba de religie, fundamentul ei.

Nu demult am auzit o prelegere a unuia care aparține mișcării liber-cugetătorilor. El și-a bătut joc de creștinism, de credință, pe care a numit-o superstiție, și a spus, că gândirea noastră ar fi întemeiată exclusiv pe ceea ce știința a cercetat și a constatat cu siguranță, și anume, printre altele, că cu milioane de ani în urmă viața ar fi luat naștere spontan aici pe pământ și din ea au ieșit toate formele de viață, așa cum le cunoaștem acum. Aceasta este știință incontestabilă, și ar trebui să ne ținem de ea, spunea el. Aceasta este nebunia, în care cădem, dacă mergem până la sfârșit pe drumul acesta. Orice credincios, care pornește pe drumul acesta, chiar dacă face numai

câțiva pași, în primul rând își va pierde pacea, căci Hristos nu poate să împartă locul Său cu această credință științifică. În cele din urmă credinciosul își va pierde credința, și după ce a pierdut totul, îi va rămâne numai această nebunie. Acest bărbat sărman a mai spus, că știința niciodată nu a găsit nici măcar o singură dovadă pentru existența lui Dumnezeu. Aceasta este nebunia omului în toată dimensiunea ei, căci știința ca sistem se bazează pe reguli, care fac dinainte imposibilă descoperirea lui Dumnezeu. Aceste reguli limitează știința la domeniul percepției senzoriale. Dar dacă dinainte ea a fost delimitată, nu trebuie să te miri că nu găsești ceea ce se află de partea cealaltă a barierei, căci Dumnezeu nu poate fi perceput cu organele noastre de simț. Aceasta este nebunia oamenilor care spun, că noi trebuie să ne bazăm numai pe mintea noastră, căci acesta ar fi singurul drum sigur.

Dar la fel de nebun este și al doilea lucru, pe care îl găsim aici: tradiția oamenilor. Par într-adevăr să fie două lucruri opuse: pe de o parte raționalismul, intelectul, și pe de altă parte ținerea cu tărie la tradiție, la moștenire, la superstiție, la rânduiești. De fapt sunt doi poli opuși, căci liber-cugetătorul, pe care tocmai l-am amintit, a judecat aspru pe tradiționaliști. Dar când este vorba să lupți împotriva adevărului, aceste două extreme se unesc în ura lor împotriva adevărului lui Dumnezeu.

Cât de periculos este acest tradiționalism, și cât de receptivi suntem și noi la el! Orice ritual religios și orice rânduiești, pe care oamenii și le imaginează, trebuie într-adevăr să conducă la Dumnezeu, însă cu cât mai multe ceremonii prescriu, cu atât mai mare devine distanța între Dumnezeu și om, și rezultatul este numit de ei „religie”. În realitate însă prin aceasta drumul spre Dumnezeu este blocat. Cu câteva zile în urmă am avut o discuție cu un liber-cugetător, care a zis: Dumnezeu este ca și cum ar sta pe vârful unui munte, și fiecare confesiune sau religie încearcă să ajungă la Dumnezeu pe diferitele laturi ale muntelui. Ei toți gândesc că se află pe drumul cel bun, însă pe partea cealaltă a muntelui sunt alți oameni, care încearcă să ajungă la Dumnezeu în felul lor, și toți ajung la același vârf de munte. – El nu a înțeles, că există numai un singur drum spre Dumnezeu: Hristos, care a spus: Eu sunt calea. I-am spus apoi, natura religiei adevărate nu este încercarea de a ajunge la Dumnezeu, ci constă în aceea, că Dumnezeu în bunătatea Sa binevoitoare a venit la noi. Acesta este adevărul creștinismului. Toate organizările, pe care oamenii le-au făcut unii pentru alții și pentru ei înșiși, ca să încerce să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu și să-I slujească și să-L glorifice, au mărit și mai mult prăpastia dintre om și Dumnezeu, și aceasta este acum religia lumii acesteia. Dar și noi ca credincioși suntem deseori receptivi la ceea ce se aseamănă cu această îngrozitoare slujire în forme, la tot ce este exterior. Suntem receptivi, când o mie de credincioși se strâng laolaltă și cântă foarte frumos. Atunci spunem: ce minunat sună aceasta! Însă aceasta este o formă exterioară, care niciodată nu trebuie să fie mai superioară aspectului spiritual. Noi suntem receptivi, dacă un botez are loc în haine albe frumoase sau în haine obișnuite, căci orice înfățișare exterioară, orice formă de ritual ne place. Însă sunt aceleași forme religioase, despre care se vorbește aici și care totdeauna doresc să ocupe locul realității, care este Hristos (compară cu versetul 17). Noi suntem receptivi, dacă facem frângerea pâinii cu un serviciu frumos de argint sau cu farfurii și pahare obișnuite. Suntem receptivi pentru cine este fratele care face frângerea pâinii și cine este fratele care botează. Da, tot ce aici este descris de apostol ca pericol, a obținut supremația în cea mai mare parte a creștinătății.

Cât de repede s-a ajuns în creștinătate să se spună că botezul nu poate fi făcut de orice frate, ci pentru aceasta sunt necesari purtători de funcții deosebiți. Cât de repede s-a ajuns (deja în primul secol), să se creadă că frângerea pâinii ar putea fi făcută numai de un bărbat angajat special, de episcop. Aceasta este slujba formelor, despre care este vorba aici. S-a făcut din ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu, botezul și Cina, o slujbă a formelor, sacrameinte, și aceasta este unul din lucrurile cele mai îngrozitoare care s-au petrecut în creștinătate. Ele au fost degradate la ritualuri,

care să slujească, ca Dumnezeu să poată fi ajuns de omul natural (firesc), în loc să fie primite ca ceva, pe care Dumnezeu le-a dăruit credinciosului. S-a făcut din botez ceva, prin care se crede că s-ar primi viața nașterii din nou. Aceasta, care a fost dat numai ca semn exterior, a fost folosit așa ca și cum ar avea o putere lăuntrică și s-a făcut din Cină un instrument (așa cum se spune în catehismul Heidelberg), care ar trebui să ne întărească credința și să ne apropie mai mult de Dumnezeu. Însă aceasta este slujbă a formelor, de care suntem atenționați aici și care totdeauna ia locul lui Hristos și totdeauna creează o distanță între noi și Dumnezeu. Dar despre ce vorbesc în realitate aceste așa-numite „sacramente”? Dacă cercetăm această întrebare ajungem la adevărul care ne este prezentat aici. În realitate botezul și Cina niciodată nu vorbesc despre viață și credință, ci ambele vorbesc despre moarte. În ambele se exprimă că singura soluție pentru omul natural este moartea (aceasta exclude orice slujbă a formelor!) și că el numai atunci poate avea sigur parte de această moarte, dacă el are parte de ea în moartea lui Hristos. Acesta este adevărul pe care Dumnezeu l-a exprimat în acestea.

Dar ce au făcut oamenii din ele? „Mijloace de grație”, ca să aducă pe omul natural la Dumnezeu. În realitate însă au despărțit pe om de Dumnezeu și din aceste orânduielei au făcut o religie exterioară. Ortodox sau liberal, nu joacă nici un rol. Această slujbă a formelor pătrunde și în mijlocul nostru, în inimile noastre, în viața noastră, dacă devenim receptivi pentru aceste lucruri. Atunci ele iau locul lui Hristos. Și ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Sunt „elementele lumii”, lucruri lumești, căci lumea face aceste lucruri. Lumea a născocit filosofia, tradiția și formele. Și oricât de drept-credincios ai fi tu, dacă atârni de aceste liturghii sau de acest ritual, de acești deținători de funcții, atunci ești preocupat cu lucruri lumești. Instalarea formală de către „laici” a predicatorilor superiori este o chestiune lumească. Aceasta este mărturia Cuvântului lui Dumnezeu. Orice organizare, care se așează între credincioși și Dumnezeu este o slujbă a formelor. Orice autoritate și orice funcție, care se pune între acțiunea liberă a Duhului Sfânt și credincioși, este o slujbă a formelor, și prin urmare este lumească. Ele aparțin, așa cum spune aici, „elementelor lumii”. Ele aparțin a ceea ce oamenii lumii au făcut, ca pe pământul blestemat de Dumnezeu să-și facă cât mai frumos posibil. Când Cain a plecat dinaintea feței Domnului, el trebuia să fie pribeag și fugar. Însă în loc de aceasta s-a dus și a construit o cetate și a născut copii, care au făcut cetatea cât s-a putut de plăcută, cu corturi, muzică, cântece și unelte, cu tot ce poate oferi lumea. Omul a făcut lumea aceasta cât se poate de frumos, și el a făcut aceasta și prin aceea că și-a imaginat propria religie și propria filozofie. Aceasta este nebunia lumii.

Însă marele pericol este, că noi spunem: cât de nebună este totuși lumea, și că noi nu recunoaștem, că aceste lucruri pot juca un rol la fel de mare în inimile noastre și în viața noastră. Atunci nu mai este Hristos; căci aceasta niciodată nu se poate aduce la același numitor comun. Ori este lumea, ori este Hristos. Și dacă ar fi numai, că spunem: trebuie să avem un simțământ pentru stil și nu putem fără să nu avem vreo formă de organizare. Atunci suntem preocupați cu introducerea lucrurilor lumești, și acestea nu se pot uni cu Hristos. Ești tu unul care se preocupă cu filosofia lumească, ca prin aceasta să-și îmbogățească cunoștințele? Ești tu unul ca acești oameni, care au instaurat sisteme, ca să ajungă la cunoașterea a ceea ce era plinătatea Dumnezeirii? Nebunie! Căci toată plinătatea Dumnezeirii locuiește în Hristos (versetul 9). I-a plăcut întregii plinătăți să locuiască în El, și dacă vrei să afli ceva din Dumnezeire, atunci trebuie s-o cauți în Hristos, căci Dumnezeu S-a revelat în Hristos. În capitolul 1 am citit: „El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut”. În afara lui Hristos niciodată nu vei afla ceva despre Dumnezeu. Aceasta este nebunia acestor oameni, care se urcă pe munte, ca să ajungă la Dumnezeu, căci Hristos este singurul în care Dumnezeu S-a revelat. Toată slujba ta a formelor, prin care încerci să vii în legătură cu Dumnezeu, toate tradițiile tale, toate regulamentele tale, „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!” (versetul 21), toate lucrurile despre care tu crezi că sunt plăcute lui Dumnezeu, sunt nebunie. Dacă vrei să cunoști pe Dumnezeu, este numai un mijloc. Niciodată prin regulamente, care numai te îndepărtează de Dumnezeu, ci în Hristos. „Pentru că în El locuiește

trupește toată plinătatea Dumnezeirii”. În capitolul 1.19 stă la forma trecut: „Pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El.” Aceasta era aici pe pământ. Aici Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu sine. Însă aici este la prezent. Și acum toată plinătatea Dumnezeirii locuiește trupește în Hristos. Domnul Isus a înviat trupește din moarte, și trupește El este acum în cer la dreapta lui Dumnezeu, pe Tronul lui Dumnezeu. Și toată plinătatea, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt locuiește trupește în acest Om glorificat. Dacă vrei să cunoști ceva despre Dumnezeu, nu este o altă cale decât numai prin El, Cel care a spus: „Eu sunt calea și adevărul și viața” (Ioan 14.6).

Însă aici este legată o a doua glorie. Versetul 10 este unul din cele mai clare versete cheie ale acestei epistole: „Pentru că în El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii; și voi sunteți împliniți în El”. De fapt aici în greacă sunt aceleași cuvinte, și astfel s-ar mai putea traduce prin: „Toată desăvârșirea Dumnezeirii locuiește trupește în El, și voi sunteți desăvârșiți în El.” Dacă tu ești făcut plăcut înaintea lui Dumnezeu, atunci nu ești prin filosofia ta, prin tradiția oamenilor, ci numai pentru că tu ești în Hristos Isus. În El ai devenit plăcut pentru Dumnezeu, ești desăvârșit; în Hristos Isus, în desăvârșirea Lui, este desăvârșirea ta. Dacă în noi este ceva plăcut pentru Dumnezeu, atunci aceasta este în desăvârșirea lui Hristos. Ce Persoană minunată este El! De aceea El stă aici în centru. Toată desăvârșirea lui Dumnezeu este în El. Vrei să cunoști comorile lui Dumnezeu, profunzimea mărimii Sale, înțelepciunea Sa, cunoașterea Sa? Atunci nu le vei găsi în creație, căci acolo știința te-ar putea ajuta puțin. Nu, tu găsești toate comorile înțelepciunii și cunoașterii numai în adevăr: Hristos, în care locuiește toată plinătatea, însă unit cu Adunarea, căci noi suntem în Hristos, întregiți în El, desăvârșiți în El. Ce legătură minunată! În El locuiește toată desăvârșirea lui Dumnezeu, și eu sunt desăvârșit în Hristos. În felul acesta noi am fost aduși în legătură cu acest Dumnezeu, pe care la început noi L-am căutat corespunzător înțelepciunii lumii acesteia, căruia la început am căutat să-I slujim și să-I fim plăcuți conform rânduielilor oamenilor, și nu am reușit. Prin aceasta am devenit numai nefericiți. Însă acum suntem desăvârșiți în Hristos.

Cine este acest Hristos, cine este acest Mântuitor? El este Cel care este Capul oricărei stăpâniri și autorități, care este înălțat mai presus de orice conducere și autoritate. Pentru ce atunci să mă mai îndrept spre guvernări spirituale și autorități? Pentru ce iubite frate roman, mai ești înclinat să mergi la un preot, ca să primești iertarea păcatelor tale? Ție nu-ți mai lipsește nimic, căci tu ești desăvârșit în El, care este Capul oricărei stăpâniri și autorități. Pentru ce dorești instanțe mai joase? Și tu, frate penticostal, care crezi că poți primi darurile Duhului Sfânt numai dacă un om își pune mâinile peste tine? Nu ești tu desăvârșit în El, în Hristos, care este înălțat peste toate stăpânirile și autoritățile? Tu, cel care crezi că poți primi Cina numai dacă ea este împărțită de un deținător al funcției, ești unit cu El, care este Capul oricărei stăpâniri și autorități. Nu mai există nici măcar o singură instanță formală care are voie să se interpună între tine și Hristos. Tu ai devenit desăvârșit în El, care este Capul a toate câte sunt în lume, Capul oricărui scaun de domnie, stăpâniri, autorități și puteri. Ce înălțime!

Cum am ajuns noi la această înălțime? Tocmai de această întrebare este vorba aici. Noi suntem în Hristos. Dar cum am ajuns noi să fim legați cu El în felul acesta? Prin cunoștințele noastre, prin împlinirea rânduielilor lui Dumnezeu? Nu, și este de cea mai mare importanță ca noi să înțelegem nu numai acest adevăr, ci ca noi să fim conștienți și de consecințele practice: eu sunt legat cu Hristos prin unirea mea cu moartea Sa și cu învierea Sa. Și aceasta nu așa cum El a mers pe drumul Său aici pe pământ; cu acest Hristos nu este posibilă nici o legătură de viață. El era un străin pentru frații Lui, El nu putea avea cu nimeni o părtășie de viață. Abia pe baza morții și învierii Sale a fost posibilă o legătură de viață cu oamenii. Abia după aceea El a putut vorbi despre ucenici ca frați ai Lui și despre Tatăl Său ca Tată al lor (Ioan 20.17). Eu sunt legat cu Hristos ca Acela care a murit și a înviat. A murit Hristos? Atunci frate și soră, de asemenea și tu

ai murit, căci moartea Lui este moartea ta. Dacă El a murit pentru tine și tu crezi aceasta, atunci tu trebuie să crezi și că tu ai murit. Dacă El a înviat, atunci tu trebuie să crezi că și tu ai înviat. Aceasta arată clar (și eu nu pot accentua suficient aceasta), pentru ce un credincios nu poate avea parte la lucrurile lumii acesteia, și nici măcar la înțelepciunea păgână și cunoștința lumii acesteia, căci el a murit față de lumea aceasta. Domnul Isus S-a deplasat prin lumea aceasta, dar El nu a putut avea parte de nici o parte a ei, ci, *ca și tu*, a fost răstignit față de lume (Galateni 6.14). Unul din cele mai mari neadevăruri din creștinătate este, că se spune (chiar și între cei drept-credincioși), că noi trebuie să murim treptat sau mereu cu Hristos, că trebuie să ne omorâm, că trebuie să omorâm natura noastră veche. Aceasta nu este corect. Nimeni nu poate muri prin sine însuși, nimeni nu primește comanda de la Dumnezeu ca să moară. Tu primești comanda de la Dumnezeu să crezi că tu *ai murit* cu Hristos. În afară de aceasta în Coloseni 3.5 stă scris că noi trebuie să omorâm mădularele noastre, care sunt pe pământ, însă acestea sunt mădulare ale omului vechi, pe care noi, ca oameni deja noi, trebuie să le omorâm. Cum ar putea Dumnezeu să-ți dea ție ca om vechi misiunea, ca tu să omori pe acest om vechi? Cum ar putea voia omului vechi să omoare voința acestui om? Voința nu poate omori voința, ci ea trebuie omorâtă. Și aceasta a avut loc în „circumcizia” (moartea) lui Hristos. Noi trebuie nu numai să credem că Hristos a murit, ci și că și noi am murit cu El.

Despre aceasta este vorba aici în versetul 11: „În care ați și fost circumciși cu o circumcizie nefăcută de mână, în dezbrăcarea trupului cărnii, în circumcizia lui Hristos.” Noi am fost circumciși în Hristos, aceasta înseamnă prin credința în Hristos s-a făcut asupra noastră ceea ce este prezentat simbolic prin circumcizie, și anume, că trupul cărnii a fost dezbrăcat. Desigur acesta nu este trupul nostru fizic, ci „trupul” (organismul) cărnii. Carnea în noi a fost în realitate adusă în moarte; aceasta trebuie noi nu numai s-o știm (aceasta este într-adevăr important, dar nu este încă suficient), aceasta trebuie realizat și practic. Mai întâi aceasta: carnea a fost răstignită. Epistola către Galateni capitolul 5 nu spune, că credincioșii din Galatia *trebuiau* să răstignească carnea împreună cu toate patimile ei. Aceasta este imposibil. Cum poate omul vechi să răstignească carnea? Ci acolo se spune: „Iar cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile și poftetele ei” (versetul 24). Aceasta este important pentru noi. Căci și între noi se poate auzi din când în când acest gând fals. „Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat” (Romani 6.11) nu înseamnă că noi trebuie să facem așa ca și cum noi am fi morți față de păcat, ci înseamnă: considerați-vă, practicați, fiți conștienți, că voi *sunteți* morți față de păcat. Acolo este îndemnul practic, ca în viață să ținem seama de faptul că noi suntem morți față de păcat. Dacă n-am ști aceasta, nu am putea ca oameni noi să desfășurăm viața nouă. Credincioșilor, să știți că prin credință voi sunteți morți, ați fost uniți cu Hristos în moartea Sa (vezi „circumcizia”)!

Aceasta este ceea ce voi tocmai ați prezentat prin botez. Așa spune aici: „Înmormântați împreună cu El în botez” (versetul 12). Ce s-a petrecut, atunci când ai fost botezat? Ai exprimat că pentru tine este numai un singur loc sigur, și anume în moartea lui Hristos, și că tu ai meritat această moarte. Căci dacă Hristos a murit pentru toți, atunci toți erau în moarte (2 Corinteni 5.14). Toți erau morți, și tu ai recunoscut că moartea era judecata dreaptă asupra vieții tale în păcat. Tu ai înțeles că moartea era singura soluție pentru omul vechi, și de bună voie ai ales simbolic singura moarte sigură, prin care ai fost adus în mormântul lui Hristos, botezat „pe moartea Sa”. Acolo ai exprimat, că viața ta în păcat aici pe pământ trebuie terminată și că tu totodată ai început o viață nouă. Pentru ce, credincioși din Colose, gândurile voastre se îndreaptă încă spre lumea aceasta, pe care voi ați părăsit-o? Dacă ați trecut prin Marea Roșie și ați fost botezați pe Moise în nor și în mare (1 Corinteni 10.1,2), pentru ce atunci inimile voastre mai doresc după înțelepciunea Egiptului (compară cu Faptele Apostolilor 7.22)? Pentru ce este așa? Pentru că noi nu am înțeles practic ce înseamnă că noi am murit cu Hristos, că trupul cărnii a fost dezbrăcat, că firea (carnea) a fost răstignită. Ce mai aștepti de la carne? Gândești tu, că tu, după

ce ai devenit credincios, vei putea în puterea vieții noi să îmbunătățești carnea veche? Acesta este probabil un gând logic. Tu gândești: eu sunt acum un credincios, am primit energie divină. Acum eu pot în această putere divină să fac ceea ce odinioară nu am putut face, și pot astfel prin carnea mea îmbunătățită să slujesc lui Dumnezeu; odinioară nu am putut împlini Legea, și acum carnea mea poate împlini Legea, ca mulțumire pentru viața nouă. Însă în acest caz nu ai înțeles, că tu ai murit cu Hristos. Tu ai murit, și prin moarte ai părăsit lumea. Da, în lumea de odinioară era valabilă Legea, căci ea este valabilă pentru necredincioși (1 Timotei 1.9); acolo erau valabile principiile lumii, erau valabile regulamentele, pe care Dumnezeu Însuși le-a dat în Vechiul Testament. Acolo era valabilă cunoașterea lumii. Însă tu ai părăsit lumea, oricât de interesantă ar fi filosofia ei, oricât de interesantă ar fi tradiția oamenilor și oricât de bună a fost ea la timpul și la locul ei. Cu Hristos, prin moartea Lui ai părăsit lumea aceasta, în care erau valabile aceste principii, și acum ai înviat și astfel ai fost adus într-o lume nouă.

Aici sunt unite învățătura epistolei către Romani cu învățătura epistolei către Efeseni. În epistola către Romani vedem că noi trăiam în păcat și a trebuit să murim, și acum trebuie să ne ținem morți față de păcat. Epistola către Efeseni spune că noi eram morți în păcate și că noi am fost aduși la viață împreună cu Hristos din această stare de fărădelege și păcate. Aici în epistola către Coloseni sunt legate cele două aspecte: noi trăiam în păcat, noi a trebuit să murim (versetul 20, capitolul 3.7), și noi am fost înviați cu Hristos. Versetul 13 adaugă că viața noastră în păcat era totodată în ochii lui Dumnezeu o stare a morții în greșeli și păcate și Dumnezeu ne-a scos din această stare a morții. Hristos a coborât în această moarte și S-a făcut una cu noi în moarte. Și când El a fost adus la viață de Dumnezeu, Dumnezeu ne-a adus și pe noi la viață din această moarte, așa că epistola către Coloseni spune: noi am trecut din viața în păcat în viața nouă în puterea învierii lui Hristos; noi am fost înviați cu El și aduși la viață cu El. Epistola către Romani spune: eu trăiam în păcat, și eu am murit; epistola către Efeseni spune: eu era mort în păcate, și am devenit viu; epistola către Coloseni spune: eu trăiam în păcat, și acum eu trăiesc în El; în El eu am fost înviat și adus la viață, în El am primit o cu totul altă viață nouă. Ce rol să mai joace atunci viața veche pentru mine, ce forță de atracție să mai exercite ea asupra mea? Pavel arată foarte practic începând cu versetul 16 ce înseamnă că noi am murit și am fost înviați cu Hristos.

Însă mai înainte el vorbește aici în aceste versete despre faptul că noi am murit și am înviat cu Hristos și ce urmări minunate a adus aceasta cu sine. Noi am fost „îngropați cu El în botez”, în care (adică: în Hristos) am și fost înviați „prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți” (versetul 12). Cum ai înviat tu din moarte? Prin aceea că tu ai murit tot mai mult cu privire la păcat? Că ai devenit tot mai sfânt? Că ai parte tot mai mică la păcate, așa că în cele din urmă ai putea spune: acum sunt așa ca și cum am murit și am înviat? Nu, numai prin credință știi că tu ai murit în Hristos, și anume prin credința în Dumnezeu, care a înviat dintre morți pe Domnul nostru Isus, „care a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.24,25). Numai prin aceasta ști că ești mort. Aceasta este important. Nu că tu trebuie să fi omorât, ci că tu *ești* mort, acesta este punctul de plecare al umblării tale creștine. Și dacă noi am murit cu Hristos și am fost aduși la viață cu El, atunci El ne-a iertat și toate greșelile. El a murit pentru păcatele noastre. El a coborât în moarte, care era consecința păcatului, și Hristos a fost adus de acolo la viață de către Dumnezeu. Epistola către Romani 6.7 spune categoric că învierea lui Hristos este dovada că El nu mai are a face cu păcatul: El a fost îndreptățit față de păcat. El a murit față de păcat și după ce El a fost adus la viață, acum El nu mai are a face cu păcatul, și aceasta este dovada că și păcatele noastre au fost înlăturate. Nu am fost noi aduși la viață cu Hristos? Dacă Hristos ar fi rămas în moarte și noi prin credință ne-am fi făcut una cu El în moartea Sa, noi am fi murit într-adevăr față de păcat, însă noi niciodată nu am fi știut dacă și păcatele noastre au fost îndepărtate, dacă Dumnezeu ne-a iertat cu adevărat păcatele. Însă faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Domnul Isus dintre morți, aceasta este dovada că Dumnezeu a găsit satisfacere deplină în lucrarea Acestuia, că păcatele au fost

înlăturate pe deplin, și pentru inimă aceasta este dovada că păcatele mele au fost iertate. Cum am ajuns eu la această cunoaștere? Nu prin ceea ce eu simt în inima mea – tu nu poți simți în inima ta, că păcatele tale au fost iertate -, ci prin credința în Dumnezeu am știut că păcatele mele au fost iertate, căci Dumnezeu mi-a mărturisit aceasta prin Cuvântul Său. După aceea au venit în inima mea simțăminte de bucurie și de fericire, nu pentru că eu simt că păcatele mele au fost iertate, ci pentru că prin credință am știut că Dumnezeu le-a îndepărtat, prin aceea că mă încred în Cuvântul Său (compară cu 1 Ioan 1.9).

„După ce a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră” (versetul 14). Nu numai păcatele mele au fost înlăturate, spune Pavel, ci și înscrisul cu porunci a fost anulat de El. El nu era valabil pentru păgâni – aceștia niciodată nu au fost sub Legea lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat Legea lui Israel, și de aceea Cuvântul nu spune aici: „Înscrisul, care era împotriva voastră”. Pavel vorbește în acest pasaj totdeauna despre „voi”, însă aici el spune: înscrisul era împotriva noastră, Israel; noi niciodată nu am putut împlini poruncile acestea, cu toate că, să remarcam aceasta, era o scrisoare de gaj, față de care noi ne-am obligat. Cuvântul pentru „înscris” este aici un fel de mărturisire a vinei, pe care cineva la scris el însuși sau prin semnătura lui se obligă să împlinească conținutul. Israel s-a obligat realmente față de poruncile lui Dumnezeu. În cartea Exod 19 și 24 au spus de trei ori: „Tot ce a zis Domnul vom face” (versetul 8). Aceasta este încrederea de sine a cărnii, care spune: cu siguranță sunt capabil să fiu plăcut lui Dumnezeu și să vin la El. Trebuie numai să împlinesc poruncile Lui. Așa a pus poporul „semnătura” lui pe scrisoarea de gaj și a spus: ne obligăm să facem tot ce va cere Dumnezeu. La aceasta Dumnezeu a spus: bine, atunci vă voi face cunoscut ce vreau Eu, ca omul să trăiască înaintea feței Mele. Și Dumnezeu le-a dat Legea Sa, și Israel a fost legat 1400 de ani de această Lege prin „semnătura” pe care ei au pus-o sub ea, ca să zicem așa. O imagine corespunzătoare găsim în cartea Numeri capitolul 30: dacă o femeie în anii tinereții ei a făcut o promisiune în casa tatălui ei sau soțului ei, prin care se obliga să facă ceva, și tatăl ei sau de soțul ei ar fi tăcut față de ea, atunci această femeie era obligată să împlinească promisiunea sau legământul. Această femeie este o imagine a lui Israel. Israel, în „tinerețea” lui, când tocmai ieșise din Egipt și Dumnezeu a venit la el pe Muntele Sinai, la începutul existenței lui ca popor, s-a obligat față de Dumnezeu printr-o juruință. Și Dumnezeu a „tăcut” față de popor, așa că această juruință a fost ca un jug, ca o robie asupra poporului, din care el nu a putut să iasă. Ei s-au obligat la ceva, pe care nu-l puteau face, și astfel această scrisoare de gaj era o povară asupra lor.

Cum putea fi rezolvată această problemă? Deci, Hristos a anulat scrisoarea de gaj. El a venit să plătească suma cerută prin această scrisoare de gaj. Israel s-a obligat să achite datoria. Însă Hristos a venit și a împlinit Legea. El a făcut aceasta, nu numai prin aceea că El a împlinit Legea în viața Sa (căci dacă ar fi făcut numai aceasta, atunci datoria ar fi devenit mai mare), ci prin faptul că a purtat pedeapsa, pe care o cerea Legea pentru încălcarea ei, și anume moartea. Dumnezeu a condamnat în El păcatul în carne. Aceasta a avut loc pe cruce, și în felul acesta El a îndepărtat atât vina cât și scrisoarea de gaj. Ce nebunie, voi credincioși din Colose, să vreți să țineți aceste porunci. În primul rând aceste porunci niciodată nu au fost date vouă. Ele erau pentru noi, apune Pavel, pentru Israel. În al doilea rând însă, gândiți voi cu adevărat că ați putea împlini ceea ce Israel nu a putut împlini? Petru spune clar în Faptele Apostolilor 15: cum am putea noi pune un jug pe grumazul ucenicilor, pe care nici părinții noștri, nici noi n-am fost în stare să-l purtăm? Nici voi nu-l puteți purta. Dar dacă totuși voiți, credincioși din Colose, atunci gândiți-vă în al treilea rând, că oricine se așează sub Lege, credincios sau necredincios, din recunoștință sau din oricare alt motiv, acela se așează și sub blestemul Legii (Galateni 3). Legea este pentru carne, însă noi am răstignit carnea; de aceea Legea și-a pierdut puterea față de noi. Nu ca și cum Legea a dispărut. Legea nu a murit, ci eu am murit față de Lege (Romani 7.6). Hristos a murit, și eu am murit cu El și am înviat. Legea are autoritate asupra omului vechi, însă omul vechi este în mormânt. Eu nu pot cere de la un mort ca el să nu fure sau să nu blesteme sau

să nu comită adulter; acestea se pot cere numai de la un om viu. Noi am murit cu Hristos, căci carnea a fost răstignită. Ce nebunie, credincioși din Colose, să vreți acum să luați asupra voastră aceste porunci. Ce nebunie, să vă lăsați circumciși cu o circumcizie făcută de mâini, în timp ce voi ați primit realitatea exprimată prin această imagine (versetul 17). Voi ați fost circumciși cu o circumcizie veridică, și anume cu aceea a lui Hristos; cum vă puteți întoarce la circumcizia cărnii? Ce nebunie!

Nu, noi am fost eliberați din moarte, căci am fost aduși la viață cu Hristos. Noi suntem eliberați de Lege. Legea este într-adevăr prezentă, dar eu nu mai sunt prezent. Omul meu vechi a murit, Legea avea autoritate asupra căruia. Și în cele din urmă eu am fost eliberat și de puterea lui satan. „Dezbrăcând stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce” (versetul 15). Eu deci în primul rând am primit viață, în al doilea rând am primit eliberarea de Lege, și în al treilea rând am primit biruința în Isus Hristos. Pe cruce, acolo unde părea ca și cum El ar suferi o înfrângere, El a obținut biruința, acolo Dumnezeu a triumfat în Isus Hristos asupra tuturor dușmanilor. Tu poți trăi acum în puterea acestei vieți noi, care este Hristos. Tu poți trăi fiind liber cu privire la toate poruncile, nu pentru a fi desfrânat, ci ca să dedici viața ta pe deplin Domnului Isus și să-L urmezi, să-I slujești și să întrebi care este voia Lui. Tu poți triumfa în această viață, chiar și atunci când diavolul vine la tine. Tu îl poți întâmpina ca pe unul care a fost înfrânt, căci prin sângele crucii Hristos a obținut biruința asupra lui. Tu te poți împotrivi lui, și el va fugi de la tine, căci el cunoaște puterea crucii, și el știe, că el nu poate nimic, când tu vii la el în puterea acestei cruci. Ce biruință, ce lucrare, pe care El a făcut-o, ce părtășie, că lucrarea a fost făcută nu numai pentru noi, ci noi suntem uniți cu El în această lucrare, căci noi am murit cu El! A murit El față de păcat? Atunci și noi am murit. A biruit El în lupta împotriva diavolului? Atunci am biruit și noi. Prin moarte El a luat diavolului puterea. Ce paradox, ce taină impresionantă, de neînțeles! Tocmai prin moarte El a luat puterea aceluia care are puterea morții, acesta este diavolul (Evrei 2.14), și noi avem dreptul să avem parte de toate urmările acestui fapt. Ce fericire!

Ce influență are aceasta asupra vieții noastre? Este așa, că numai viața nouă se dezvoltă în noi și noi nu mai dorim după lucrurile din urmă, după ceea ce aparține vieții vechi, și nici după împlinirea poruncilor? Astfel de forme sunt posibile și la noi! Dacă eu îmi plec genunchii de șapte ori pe săptămână înaintea lui Dumnezeu și prin aceasta cred că sunt mai bun decât fratele meu, atunci aceasta este o religie a cărnii, și ea este o urâciune pentru Dumnezeu. Da, chiar și ca credincios poți ajunge să te consideri mai bun decât altul, prin faptul că facem una sau alta. Aceste porunci lumești și filosofii nu trebuie să joace nici un rol în viața noastră. Au studiile oamenilor lumii acesteia despre evenimentele mondiale sau despre orice altceva influență asupra vieții noastre? Gândim noi, că putem să ne îmbogățim credința prin ceea ce se găsește în lumea aceasta? Sau am înțeles care sunt consecințele faptului că noi cu Hristos am murit față de toate acestea și că noi am înviat cu El și am fost așezați într-o viață nouă?

În pasajul începând cu versetul 10 până la versetul 15 am văzut deci ce conține lucrarea Domnului Isus și ce înseamnă ea pentru noi. Am văzut că în moartea Domnului pe cruce este inclusă și moartea noastră. El a murit pentru păcatele noastre, și pentru că noi am murit cu El, și păcatele noastre au rămas în moartea Sa. Și deoarece în afară de aceasta noi am fost aduși într-o viață nouă, poruncile epocii trecute nu mai au nici o influență asupra noastră. Ele aveau influență, drept de a dispune asupra omului vechi, însă acesta a murit pe cruce, și în locul acestuia a venit un om nou, care nu mai are a face cu aceste porunci. Deci noi am fost eliberați de moarte, eliberați de Lege și (versetul 15) de asemenea eliberați de puterea diavolului, a stăpânirilor și autorităților, care la cruce au fost public dezarmate. Aceasta este dimensiunea deplină a lucrării Domnului Isus; nu numai că El a făcut toate acestea pentru noi, ci și că noi am

avut parte de toate acestea împreună cu El. În El și noi am murit pe cruce, și cu El și noi am înviat spre o viață nouă.

Toate acestea sunt rânduite nu numai ca noi să ne bucurăm de ele, ci în această epistolă este prezentată tocmai consecința mare, practică a acestor lucruri asupra vieții credincioșilor. În pasajul, pe care îl avem acum înaintea noastră, începând cu capitolul 2.16 și până la capitolul 3.4, găsim consecințele a ceea ce a făcut Domnul Isus, și ce efect trebuie să aibă asupra noastră acest fapt. În primul rând găsim ce a făcut Domnul Isus *pentru* noi (versetele 16-19). Domnul Isus a purtat pentru noi toată judecata, și aceasta înseamnă că nimeni nu va putea vreodată să ne mai condamne în vreo privință cu privire la Lege; deci judecata nu ne mai poate atinge. În al doilea rând găsim nu numai ceea ce a făcut Domnul Isus pentru noi, ci și că noi am murit *cu* El, îngropați *cu* El și înviați *cu* El (versetele 20-23), așa că noi nu mai avem a face cu viața noastră de odinioară în păcat, cu viața în lumea aceasta. Cu aceasta se leagă al treilea lucru, că noi de asemenea am fost înviați cu El la o *viață* nouă. Această viață are alte interese, un alt conținut decât viața veche (capitolul 3.1-4).

Este de cea mai mare importanță, ca să fim foarte bine în clar, care sunt urmările practice ale lucrării Domnului Isus. Am văzut, că credincioșii din Colose erau în pericolul mare, să lege ceea ce aparținea vieții vechi a lor, și deci aparținea lumii, cu poziția nouă, pe care ei au ocupat-o ca aceia care au murit și au înviat cu Hristos, care acum stăteau de partea cealaltă a mormântului și prin aceasta terminaseră cu lumea. Pavel prezintă în aceste trei pasaje cât de fals și absurd era acest fel de gândire. În primul rând poziția, pe care credincioșii din Colose au luat-o, este falsă, căci ea este o poziție care tăgăduiește însemnătatea lucrării Domnului Isus. Da, dacă noi ne reîntoarcem la ceea ce aparține vieții vechi, lumii, atunci tăgăduim mărimea și dimensiunea lucrării Domnului Isus, căci la cruce s-a terminat cu viața veche și cu lumea aceasta. Însă sistemul este nu numai fals, el este absurd, nu este la locul lui, căci sistemul vechi se referea la oamenii în carne, la oamenii care nu erau morți cu Hristos. Legea are desigur importanța ei. Porunca este sfântă, dreaptă și bună, dar ea se referă la omul natural (1 Timotei 1.8,9). Chiar dacă sistemul credincioșilor din Colose nu ar fi fost fals, ar fi fost totuși absurd, căci ei au aplicat un sistem la ei, sistem care era valabil pentru omul în carne, pentru omul natural. Găsim mereu în această epistolă acest punct principal: credincioși din Colose, gândiți-vă care sunt urmările practice ale faptului că voi ați trecut cu Hristos prin moarte și ați lăsat în urmă tot ce este de partea aceasta a morții.

Vedem aceasta mai întâi în versetele 16-19: „Deci nimeni să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare sau de lună nouă sau zile de sabbat.” Cât de ne la locul lui este să te preocupi mai departe cu ceea ce Dumnezeu a dat într-adevăr lui Israel, dar care vorbea numai despre ceea ce urma să vină, după ce împlinirea modelelor a venit! Pavel nu spune aici, că ceea ce noi găsim aici în acest verset nu avea valoare în sine. Fără îndoială avea valoare, că nu fără intenție Dumnezeu a dat lui Israel sărbătorile. Ele toate arătau spre cele viitoare, și prin ele Dumnezeu a exprimat sub tot felul de forme posibile ce avea El în inimă și voia să ne dea. Însă El a vrut să ne dea aceasta în Persoana Domnului Isus. După ce a venit realitatea, Domnul Isus Însuși, trebuie să fie clar că acum se terminase cu ceea ce înainte era bun, frumos și util. Să ne gândim numai la sărbători: paștele vorbea despre Domnul Isus ca Acela care a mers pentru noi în moarte și judecată; sărbătoarea celor dintâi roade arată spre învierea Sa, și sărbătoarea săptămânilor (sau sărbătoarea Rusaliilor) arată spre consecințele pentru Adunare. Însă acum a venit realitatea, acum Domnul Isus a venit. El a murit și a înviat, și Adunarea a luat naștere. Pentru ce să mai revenim la imagini din vechime, la ceea ce era numai o umbră a lucrurilor viitoare? „Trupul”, întruchiparea acestor imagini, este al lui Hristos (versetul 17). Cum poate cineva să ne judece cu privire la mâncare și băutură? Faptul că un israelit trebuia să se rețină de la anumite mâncăruri era desigur just. În aceasta Dumnezeu a dat o imagine la ce fel de

hrană spirituală avem noi voie să consumăm, și ce nu. Dumnezeu a dat prescripții detaliate, care animale erau curate și care nu erau curate. Însă Dumnezeu a făcut aceasta nu pentru că prescripțiile în sine aveau o așa valoare (făcând abstracție de importanța medicală), ci pentru că în ele era ascunsă o învățatură spirituală. Ele erau o umbră și arătau spre realitatea în Hristos. Prescripțiile în sine nu erau realitatea, ele nu aveau nici o valoare în ele însele. În mod deosebit aceasta este clar în cazul jertfelor. Sângele taurilor și țapilor nu putea să îndepărteze nici măcar un singur păcat, și acesta nici nu era scopul lor. Scopul era să arate spre realitatea care va veni, și această realitate este Hristos. Deci după ce a venit realitatea, nu poate fi altfel decât că realitatea preia locul imaginii, care totdeauna este slabă în sine însuși și nu se poate compara cu realitatea. La fel este și cu luna nouă și sabbatele. Sărbătoarea lunii noi a fost dată de Dumnezeu ca imagine a înnoirii lui Israel. Cu fiecare lună nouă poporului i se aducea aminte, ca să zicem așa, că Dumnezeu va face cu poporul un început nou și că El îl va restabili; asemenea la lună, lumina va crește tot mai mult până va deveni lumină deplină. Și sabbatele aveau un înțeles profund. Ele arătau spre odihna lui Dumnezeu, pe care El o va da poporului în viitor, când El va fi adus toate lucrurile înapoi la Sine. Însă acum toate câte Dumnezeu le-a schițat prin aceste semne au devenit realitate în Hristos, și numai atunci când cineva nu înțelege ce conține efectiv această realitate, poate fi așa de neînțelept să se reîntoarcă la aceste lucruri.

Doresc să accentuez categoric aceasta, căci dacă auzim astfel de lucruri, noi toți spunem: desigur, este de la sine înțeles că erau numai semne, umbre, care la timpul lor au avut însemnătatea lor. Însă cât de receptivi suntem noi pentru aceste lucruri! Am îndrăzni noi să spunem, că așa numitele sărbători creștine nu au nici o influență asupra noastră? Pavel spune credincioșilor din Galatia (și el le-o ia în nume de rău): „Voi respectați zile și luni și timpuri și ani” (Galateni 4.10). Aceasta este o întoarcere la lucruri de care ați fost eliberați, o cădere înapoi sub Lege, față de care ați murit. Și credincioșilor din Roma Pavel le scrie că între ei erau unii care respectau o zi mai mult decât alta, și el numește aceasta slăbiciune. Cine dintre noi poate spune că el este total liber de influența sărbătorii de crăciun din lumea creștină? Cine dintre noi poate spune că el este suficient de conștient, că această sărbătoare are pe de o parte origine iudaică și pe de altă parte origine păgână și a fost preluată de lumea creștină și s-a abuzat de ea? Cine poate spune că el este liber de celelalte zile de sărbătoare? Reformatorii au vrut mai bine să nu aibă aceste așa numite sărbători creștine, deoarece ei au văzut că noi am primit realitatea. Însă poporul dorește cu plăcere anumite sărbători, dorește să se bucure de anumite zile, care sunt altfel, mai înalte, mai minunate decât zilele obișnuite. În ce măsură suntem noi receptivi la ele? Ar trebui să nu gândim prea ușor în privința aceasta. Dacă și noi suntem sensibili pentru aceste lucruri, înseamnă la fel de bine că nu suntem liberi de aceste influențe iudaice; și aceasta înseamnă că nu am înțeles suficient care este dimensiunea lucrării Domnului Isus, care la cruce S-a socotit cu tot ce cunoaște lumea, chiar și lumea religioasă. Realitatea, „trupul” este al lui Hristos.

În versetul 18 aceasta merge mai departe. Versetele 16 și 17 au vorbit despre pericolul influențelor iudaice asupra noastră, însă în timpul acela (dar și în timpul nostru) exista un pericol deosebit din partea influențelor păgâne. Atunci a ajuns în floare învățătura gnosticismului, o filozofie greacă, pentru care iudeii au fost foarte receptivi, și nu s-au putut împotrivi influenței ei, în mod deosebit secta esenienilor. Această filozofie învăța că s-a analizat în profunzime apariția a tot felul de ființe spirituale. Ea conținea studii despre originea îngerilor și descendența lumii zeilor. Pavel atenționează de mai multe ori în epistolele sale, ca noi să nu ne preocupăm cu genealogii fără sfârșit; aceasta nu are a face cu genealogiile Vechiului Testament, ci cu aceste teorii grecești ale originii ființelor spirituale, cum ar fi îngerii. S-ar putea spune că aceste învățături ar fi inofensive. Însă tocmai acesta este pericolul. Se spune apoi: și îngerii sunt ființe care se întâlnesc în Biblie. Noi ne putem deci preocupa și cu acești îngeri și să încercăm să înțelegem cum arată lumea lor și de unde descind ei. Însă Pavel spune aici: dacă faceți aceasta,

ați pierdut premiul. Aceasta este o concluzie importantă. Când primește un credincios un premiu, o cunună? Ce gândești tu, ce prețuiește Dumnezeu în slujba ta și în slujba mea? El poate primi de la noi numai acelea în care El poate recunoaște pe Domnul Isus. El ne poate da premiul numai atunci când Fiul Său ia chip în noi. Gândești tu, că Dumnezeu ar tolera să fie ceva care ocupă locul între Domnul și noi? Imaginează-ți că noi ne-am preocupa intens cu îngerii, despre care noi nimic nu înțelegem; sau cu întrebări, despre care Biblia nu vorbește! Imaginează-ți că noi ne-am întoarce spre această filozofie greacă, ca să putem pătrunde în lucruri pe care nu le-am văzut, așa cum spune aici, noi toți vom primi această învățătură ca fiind interesantă și vom ajunge așa cum au ajuns grecii și vom onora aceste ființe. Am putea spune: îngerii sunt ființe mai superioare decât oamenii! Ei nu au un trup, ei se pot mișca liberi în apropierea lui Dumnezeu. Ce vorbește contra, ca să nu omagiem și aceste ființe, care sunt totuși superioare nouă, să nu aducem onoare acelora care sunt în ierarhie superioară nouă? Însă Pavel spune: dacă faceți aceasta, atunci puneți această învățătură greșită referitoare la aceste ființe între Hristos și voi, și de asemenea și aceasta este o disprețuire a poziției lucrării lui Hristos.

Este o faptă, așa cum se spune aici, a voinței proprii, și tocmai aceasta este faptul cel mai îngrozitor în aceasta. Sunt mulți credincioși, care pentru folosul lor spiritual se preocupă cu multe alte lucruri, chiar și pe teritoriul științific și filosofic. Însă ele rezultă din voia proprie, dacă aceste lucruri ocupă un loc între noi și Domnul Isus. Voia proprie aparține omului vechi, care a fost răstignit cu Hristos, ea aparține lumii acesteia, pe care noi am părăsit-o prin moarte și înviere. Nimic nu este mai grav ca atunci când la un credincios voia proprie iese la iveală și el lucrează conform ei. Nici o carne nu este mai stricată decât carnea voii proprii, religioase. Nu este nimic mai îngrozitor în carne, decât atunci când ea vrea să fie religioasă, când ea vrea să slujească lui Dumnezeu sau altor ființe mai superioare, ca aici. Credincioșii din Colose vor pierde premiul, dacă ei în „smerenie” ar face voia proprie. Desigur „smerenie” după părerea lor proprie. Pavel spune totodată: voi credeți că sunteți smeriți, prin aceea că ocupați un loc mai jos decât îngerii și le aduceți onoare, însă aceasta nicidecum nu este smerenie. Nu este nimic altceva decât mândrie, când oamenii încearcă cu încăpățănare să pătrundă în lucruri pe care Dumnezeu nu le-a revelat, și dacă ei cred că ei cu gândirea lor carnală sau cu simțul cărnii lor (așa cum se spune aici) pot cunoaște lucruri pe care Dumnezeu nicidecum nu le-a făcut cunoscut și pe care un om este imposibil să le poată cunoaște. Aceasta nu este smerenie, ci nimic altceva decât mândrie. Dacă noi adunăm cunoștințe în afara adevărului revelat al lui Dumnezeu și acestea primesc un loc în gândirea noastră spirituală, care îl dezonorează pe Domnul Isus, atunci prin voia noastră proprie suntem în primul rând aroganți, și în al doilea rând (și aceasta este probabil și mai grav), tăgăduim legătura pe care o avem cu Domnul (versetul 19). Noi nu ne ținem strâns de Capul, care este sus.

Nu înțelegem noi ce se cuprinde în aceasta? De fapt aici în versetul 19 – un verset cheie nou! – stă scris, că fiecare mădular al trupului este legat direct cu Capul. Aici nu stă scris, ca în epistola către Efeseni 4.15,16, că din Cap tot trupul este îmbinat împreună și strâns legat. Acolo este vorba de legătura mădulelor trupului între ele. Toate mădulele trupului sunt legate între ele prin Cap. Dar aici este vorba, că fiecare mădular al trupului nu este privit atât de mult în legătura lui cu celălalt mădular, ci cu capul. Fiecare mădular crește direct din Capul trupului. Deci aceasta este cu totul altceva decât în trupul nostru. Acolo mâinile sunt mai aproape de cap decât picioarele. Unele părți ale corpului stau în legătură mai strânsă cu capul, decât altele. Însă în trupul lui Hristos nu este așa. Acolo fiecare mădular are o legătură directă cu Capul și primește de la acest Cap creșterea divină, ca să crească în concordanță cu Ființa și natura lui Dumnezeu. De aceea este așa de grav faptul că credincioșii din Colose erau în pericol să introducă în gândirea lor anumite lucruri care ocupau un loc *între* Hristos și ei. Pentru unii erau îngerii, pentru noi sunt probabil cu totul alte lucruri. Ce se întâmplă însă când noi prin carnea noastră religioasă, probabil cu intenții bune, însă egoist, introducem lucruri așa cum credincioșii din Colose au

introdus omagierea îngerilor? Atunci aceste lucruri vor deranja legătura noastră personală cu Hristos. Aceasta este o chestiune foarte gravă, căci atunci lipsește creșterea spirituală, divină. Probabil nu te-ai gândit la aceasta! Te-ai gândit: dacă mă comport așa de smerit și mă adâncesc în aceste lucruri minunate, sublime și aduc onoare celor care sunt mai presus de mine, atunci prin aceasta voi crește spiritual. Da, tu vei „crește” într-adevăr în cunoașterea acestei învățături gnostice, însă cu certitudine nu cu această creștere divină, și despre aceasta este vorba aici. Nu este nici o altă creștere, care să fie cu adevărat importantă și de folos pentru credincios. Sunt în viața noastră obiceiuri religioase, la care cu intenții bune ținem cu tărie, ca să onorăm pe Domnul, probabil unite cu tot felul de alte sărbători și obiceiuri creștine, care sunt un rest al rânduielilor iudaice vechi sau chiar păgâne, și pe care noi, probabil cu bune intenții, le folosim totuși prin voia proprie, ca prin ele să slujim Domnului Isus? Să fim vigilenți, căci ele ocupă locul dintre Domnul și noi. Ele ne împiedică, ca pentru creșterea noastră spirituală necesară să ne alimentăm direct de la Cap. Ele întrerup și deranjează părtașia directă, pe care noi o găsim aici descrisă așa de frumos: Capul legat direct cu mădulele. Ele toate sunt ajutate prin încheieturi și legături și ținute împreună, și fiecare mădușar primește puterea lui și creșterea lui direct de la Cap.

Dacă am văzut cât de periculos este să nu cunoaștem bine dimensiunea lucrării Domnului Isus, atunci în cele ce urmează vedem care sunt urmările practice ale faptului că și noi suntem incluși în această lucrare, că noi am murit și am înviat cu Hristos. Mai întâi găsim în versetele 20-23 urmările faptului că noi am murit; acest fapt include realitatea că noi am terminat cu lumea veche și cu omul vechi. Și după aceea vedem în capitolul 3 urmările învierii noastre cu Hristos; aceasta înseamnă că noi am fost strămutați într-o „lume” nouă, în care sunt valabile cu totul alte principii și sunt cu totul alte interese pentru credincioși.

„Dacă ați murit împreună cu Hristos față de cunoștințele elementare ale lumii, pentru ce, ca și cum ați fi încă în viață în lume, vă supuneți la rânduieli?” (versetul 20). Aici nu spune: dacă ați murit împreună cu Hristos față de păcat. Desigur aceasta este o realitate, căci în Romani 6 spune, că Hristos a murit față de păcat și noi am murit cu Hristos. Însă aici este vorba de mai mult. Păcatul este cel care stăpânește lumea, care ține în stăpânire pe oamenii lumii. Noi am murit nu numai față de păcat, ci noi am murit și față de domeniul în care păcatul domnește. Păcatul are un domeniu de influență, în care își exercită influența, căci păcatul este un instrument în mâinile lui satan, cu care el guvernează lumea aceasta. De aceea noi am murit nu numai față de păcat ca o putere abstractă, ci și cu privire la domeniul în care păcatul domnește, și acesta este lumea aceasta. Noi am fost răstigniți față de lume (Galateni 6.14), noi am părăsit lumea aceasta prin moarte și am fost strămutați într-o „lume” nouă. Cât de neînțelept este atunci să te reîntorci la rânduielile vechi, care erau valabile în lumea veche. Lumea veche a cunoscut într-adevăr rânduieli, așa cum ele sunt enumerate aici: „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!” (versetul 21). Expresia „nu pune mâna” nu este tradusă foarte bine; ea înseamnă de fapt să iei ceva și să duci, să iei cu tine acasă. „Nu gusta” nu merge așa de departe. Aici este vorba să iei ceva și să-l mănânci la fața locului. Atingerea înseamnă că eu ating ceva cu mâinile sau picioarele, dar numai pentru un moment. Astfel de rânduieli au fost în Israel. Și ele erau bune, căci Dumnezeu le-a dat. Nu lipsea nimic la ele. Însă tocmai în aceasta constă greutatea pentru mulți credincioși. Deoarece rânduielile au fost date de Dumnezeu, ești expus pericolului să nu înțelegi că pentru creștini ele nu mai au acum nici o însemnătate. Erau multe lucruri, pe care un israelit nu avea voie să le facă, pe care el nu avea voie să le guste. Au fost chiar lucruri pe care el nu avea voie să le atingă. Citim în Numeri 19 în legea apei pentru curățire, care era pregătită cu o vacă tânără roșie, că dacă un israelit se lovea cu piciorul de osul vreunui mort, care era pe pământ, sau dacă trecea cu picioarele peste un mormânt, fără probabil să fi observat, el devenea necurat. Așa de serioase, de severe erau rânduielile lui Dumnezeu, că chiar și atunci când cineva se lovea de ceva, care amintea de moarte, acela nu putea avea părtașie cu poporul lui Dumnezeu, nu avea

voie să mănânce din jertfe și trebuia să se lase curățit cu apa de curățire, într-o procedură care dura cel puțin șapte zile. Și dacă el nu asculta și nu se lăsa curățit, atunci el era nimic din poporul său.

Aceste rânduieli nu erau un lucru neînsemnat. Dumnezeu le-a dat, și El veghea, ca ele să fie respectate cu strictețe. Și aceasta nu pentru că rânduielile și acțiunile ceremoniale ar fi avut o valoare câtuși de mică în sine. Dacă tu și eu ne lovim de osul unui mort, dacă tu și eu atingem un mort sau mergem peste un mormânt, noi nu vom deveni necurați prin aceasta și nu trebuie să ne lăsăm curățiți cu apa de curățire, având pe lângă aceasta amenințarea, că dacă nu vom face așa vom fi nimiciți. În creștinism a venit realitatea exprimată prin imagini. Căci imaginile sunt deosebit de utile. Ele vorbesc despre cât de multe lucruri pot fi în viața noastră, care ne amintesc de moarte și prin care noi putem deveni necurați. Desigur este de cea mai mare însemnătate să cunoaștem imaginile și să le luăm la inimă, căci pentru aceasta au fost date. Aș vrea aproape să spun, că ele sunt pentru noi mai importante decât pentru Israel, căci Israel nu a înțeles sensul spiritual al imaginilor (compară cu 1 Corinteni 9.8-10). Însă dacă apoi înțelegem realmente învățătura, dacă știm ce exprimă aceste imagini și le punem la inimă, ce nebunie ar fi atunci, dacă noi am respecta aceste rânduieli. Crezi tu că Dumnezeu, care S-a revelat desăvârșit în Domnul Isus și care a arătat în El realitatea care a înlocuit imaginile, ar putea să prețuiască când credincioșii țin rânduieli de felul „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge”? Pavel spune: pentru credincios totul este curat; nu există nimic, care să nu fie curat în sine.

Dacă meditam împreună la aceasta, spunem: desigur, toate acestea sunt de la sine clare. Și totuși – nu suntem noi receptivi la rânduielile, la ceremoniile care erau valabile în Israel? Nu suntem noi receptivi la ceea ce aveau ei: un Loc Preasfânt splendid, o clădire măreață, în care ei slujeau lui Dumnezeu? Atunci era așa: cu cât Locul Preasfânt era mai frumos și mai minunat, cu atât mai minunat era serviciul divin. Suntem noi receptivi pentru aceste gânduri. Nu ne gândim probabil și noi puțin, că noi am putea adora mai bine pe Domnul într-un local nou, frumos, decât într-un șopron vechi? Ne gândim probabil și că împrejurările exterioare contribuie la aceasta? Nu demult am auzit pe un frate spunând, că ar fi mai mult spre onoarea Domnului dacă noi ne-am strânge într-o încăpere frumoasă. Nu vreau să spun, că încăperea nu are nici o importanță. Desigur tot ce într-o încăpere rea ar putea deranja sau distra atenția nu este spre onoarea Domnului. Dar aceasta nu constă în frumusețea clădirii în sine. Nu depinde de porțile bisericii și de ferestrele și ușile impunătoare, nu depinde de exterior. Nimic din ceea ce în creștinism este esențial, este extern. Nu este nici o necesitate, ca acela, care slujește în Cuvânt, să apară într-o anumită îmbrăcămintă, și așa mai departe. Tot ce amintește de acest exterior, de aceste ceremonii, pe care Dumnezeu le-a dat în iudaism și care atunci aveau valoarea lor, deoarece erau umbra realității, este, dacă revenim la ele, în primul rând o tăgăduire a lucrării Domnului Isus, și, în al doilea rând, a legăturii noastre cu El, care constă în aceea că noi am murit împreună cu Hristos față de lume. Noi trebuie numai să ne întrebăm pe noi înșine, în ce măsură suntem receptivi la toate aceste lucruri. Sunt „lucruri”, care se distrug prin folosire (versetul 22). Ele sunt de folos un timp, ele sunt folosite, însă la un anumit moment își pierd funcționalitatea. Dumnezeu le-a dat, pentru ca ele să fie cândva date la o parte. Dumnezeu le-a dat, deoarece ele erau temporare, căci ele arătau spre realitatea care trebuia să înlocuiască ce este temporar.

Nu este așa, cum cu regret mulți creștini gândesc, că noi acum, după ce am venit la credință, avem puterea spirituală să împlătim ceea ce Dumnezeu a dat în Vechiul Testament și ceea ce atunci nici un om (nici măcar un om născut din nou) nu putea să împlinească. Această expunere de idei pare logică. Se spune simplu: nici măcar un singur israelit nu a putut împlini Legea, însă acum noi am devenit oameni noi, suntem uniți cu Hristos, și prin puterea Duhului Sfânt noi avem acum puterea să împlinim această Lege. Aceasta sună frumos, dar este un serviciu divin după voia proprie, dacă ne supunem iarăși la rânduieli, ca și cum am trăi în lume. Pavel îi spune lui

Timotei: „... știind aceasta, că Legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei nelegiuți și nesupuși, pentru neevlavioși și păcătoși” (1 Timotei 1.9). Legea este pentru omul natural, ca să-i arate, că el nu poate sluji lui Dumnezeu. Ce are a face un credincios cu ceea ce a fost dat omului natural, oricât de frumoase și de evlavioase ar fi intențiile lui? - și sunt multe intenții bune în carnea noastră religioasă; desigur, noi dorim cu plăcere să slujim Domnului. Însă Domnul Însuși spune, cum dorește El ca noi să-I slujim. El nu dorește să-I slujim într-un serviciu divin conform voinței noastre (versetul 23). El nu dorește ca noi să-I slujim prin porunci și învățături ale oamenilor (versetul 22). De multe ori m-am întreat, cum este posibil ca așa de mulți credincioși să gândească, că ei ar putea decide cum să slujească lui Dumnezeu. Ei au intenția bună să-I slujească, ei fac tot felul de lucrări creștine. Însă ei nu văd, că Hristos trebuie să ia chip în slujirea lor, și aceasta are loc numai atunci când noi ne întrebăm pas cu pas care este voia Sa. Abia atunci când voința veche a fost judecată, putem sluji cu adevărat Domnului, căci voia veche aparține cărnii, aparține omului vechi. Noi ar trebui să întrebăm: Doamne, cum dorești Tu ca să-Ți slujesc? Să nu mergem indiferenți după aceia care zic: ajută aici sau ajută acolo. Desigur, ceea ce Domnul ne pune în cale, noi trebuie să facem, însă noi trebuie să verificăm aceasta. Noi trebuie să știm, dacă noi facem o slujire în dependență de Domnul și pe calea Lui. Aceasta are cea mai mare importanță. Voința proprie nu trebuie să aibă nici un rol în aceasta, căci altfel vom sluji lui Dumnezeu în felul nostru propriu.

Deja în Vechiul Testament Dumnezeu a pedepsit foarte sever aceasta (Levitic 10). Când fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, au venit la Dumnezeu cu foc străin, cu siguranță au avut cele mai bune intenții să-I slujească. Ei au venit cu focul, pe care ei înșiși l-au aprins, și voiau prin aceasta să ardă tămâie înaintea lui Dumnezeu. Nu era aceasta o inițiativă frumoasă? Mulți creștini ar spune: decisivă este intenția bună a acestor oameni. Însă Dumnezeu Însuși spune cum dorește El ca noi să-I slujim; Dumnezeu Însuși a pus focul pe altar, și numai acest foc, care a coborât din cer, trebuia folosit ca să ardă tămâia. Nu putem folosi focul nostru, poruncile noastre, învățăturile noastre – căci acestea sunt porunci și învățături omenești -, ca să slujim lui Dumnezeu. Există o aparență de înțelepciune în acest serviciu divin al voinței proprii (versetul 23). Pare să fie foarte înțelept să te sfătuiești reciproc: Cum să organizăm serviciul nostru divin? Căci totul trebuie să decurgă cât se poate de bine. Are într-adevăr o înfățișare de înțelepciune, când se aude spunând: trebuie să fie un regulament al serviciului divin, trebuie planificat un vorbitor, trebuie stabilite reguli, căci altfel va fi o harababură fără pereche. Am vorbit de mai multe ori cu credincioși despre principiile strănerii laolaltă, la care ei au spus: da, sună foarte frumos, și de asemenea este potrivit cu Scriptura, dar dacă tu ești împreună cu patru sute de oameni, atunci vei vedea cum te descurci cu astfel de principii. Atunci am răspuns: Ați încercat vreodată să faceți așa? Gândiți că Dumnezeu ne va părăsi, dacă noi vrem să acționăm conform Cuvântului Său? Oameni intenționează să facă bine, dar este un serviciu divin după voia proprie. Ei slujesc lui Dumnezeu cum li se pare lor mai bine, și ei cred că prin aceasta preîntâmpină și dezordinea. Tocmai acolo unde Dumnezeu spune că în strănerile laolaltă fiecare are ceva, un psalm, o învățătură, o vorbire în altă limbă, o descoperire, și că toate acestea trebuie să aibă loc spre zidire, tocmai în pasajul acesta se spune că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii (1 Corinteni 14.33). Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii și al păcii, însă, bine înțeles, al ordinii *Sale*, al păcii *Sale*, așa cum El le-a instaurat, și nu așa cum gândim noi că este bine. Cât de îndrăzneți suntem noi totuși, dacă gândim că putem stabili cum trebuie să decurgă totul. Aceasta nu este altceva decât serviciu divin conform voinței proprii, tradiții ale oamenilor. Și prin aceasta tăgăduim – și despre aceasta este vorba aici -, că toate aceste lucruri fac parte din elementele lumii, cu care noi prin moarte ne-am socotit radical. Ele sunt principii pur lumești. Noi spunem într-adevăr: aceasta sau aceea este totuși creștin sau religios. Dar toată religia cărnii este lumească, căci ea aparține domeniului în care domnește păcatul. Se poate într-adevăr să fii religios, dar este un serviciu divin al cărnii și prin urmare este păcătos și nicidecum nu este o slujire pentru Dumnezeu. Aceasta aparține lumii acesteia, „elementelor lumii”.

Aici în versetul 23 suntem atenționați cu privire și la un alt pericol. Filosofii greci antici aveau un dispreț deosebit pentru trup. Ei îl priveau ca pe un fel de temniță, în care sufletul era captiv. Sufletul trebuia să devină liber, și aceasta ar avea loc în chip desăvârșit când în moarte el va părăsi trupul. Atâta timp cât aceasta nu a avut loc, trupul trebuia ținut în frâu prin pedepsiri și acte ascetice, așa cum găsim și aici: „în smerenie și în necruțare a trupului, nedându-i vreo onoare”, și aceasta are de asemenea o aparență de înțelepciune. Se spune, aceasta este numai praf, este numai exteriorul, cele ale trupului nu au nici o importanță; este vorba de ceea ce este spiritual, despre ceea ce este înăuntru. Dar dacă creștinii vin cu astfel de povestiri aparent înțelepte, ei tăgăduiesc ceea ce Dumnezeu a spus. Dumnezeu acordă cinste trupului. Conform Scripturii omul este o triunitate din duh și suflet și trup (1 Tesaloniceni 5.23). Omul nu este un duh sau un suflet care locuiesc în temnița trupului, și aceasta este dovedit prin învierea Domnului. Învierea nu se potrivea în filosofia greacă. Când Pavel pe areopag a început să vorbească oamenilor, care voiau cu plăcere să audă ceva nou, despre învierea trupului, ei s-au întors batjocorind. Era lucrul cel mai ridicol, care se putea imagina, că această temniță, din care omul era eliberat în sfârșit la moartea sa, va învia odată și va trăi. Însă Dumnezeu dă onoare trupului. El nu spune, ceea ce spun mulți credincioși uneori, atunci când stau lângă patul de moarte: ah, acesta nu este acela sau aceia, ci este numai învelișul material, el însuși este la Domnul. Scriptura spune, atunci când Domnul a fost coborât de pe cruce: „L-au pus *pe Isus* acolo [în mormânt]” (Ioan 19.42), nu învelitoarea Lui materială, ci pe Isus. Duhul și sufletul și trupul împreună alcătuiesc omul complet. Trupul nu este numai un înveliș material, ci el constituie o parte componentă principală a omului. Aceasta explică și pentru ce Dumnezeu va învia trupurile tuturor oamenilor. Pentru credincioși și necredincioși va veni ziua în care ei vor primi un trup nou; fie că va avea loc la răpirea Adunării, fie la instaurarea Împărăției păcii, fie la învierea celor necredincioși după Împărăția de o mie de ani; toți vor primi un trup nou, indiferent dacă ei cu acest trup vor locui în cer, respectiv pe pământul nou sau în veșnicie vor fi aruncați în iazul de foc (compară cu Matei 10.28). Vedem însă aici și că trupul este altceva decât carnea, chiar dacă deseori nu se diferențiază aceasta. Vedem aici că acești oameni pentru satisfacerea cărnii nu acordă nici o onoare trupului, că ei supun *trupul* la asceză și îl disprețuiesc, ca să satisfacă carnea. Din aceasta se vede clar că aici este vorba de lucruri diferite. Carnea este vechiul nostru eu, care este stricat prin păcat, este natura veche, așa cum se spune, chiar dacă aceasta nu este o expresie biblică. Însă trupul este trupul nostru material, care cândva va avea parte de mântuire (Romani 8.23). Carnea noastră nu va fi mântuită, ci ea a fost radical judecată la cruce (compară cu Romani 8.1-11; Galateni 5.16-24).

Capitolul 3

În capitolul 3 avem cealaltă parte a medaliei. Noi nu numai că am murit împreună cu Hristos – prin aceasta am sfârșit-o cu lumea – ci și am înviat împreună cu Hristos, și este foarte important să vedem și această parte opusă. Căci dacă ai ascultat cele spuse până acum, s-ar putea să ajungi să gândești, că dacă noi nu mai avem nimic a face cu regulamente, cu Legea, cu ceremonii, pe care Dumnezeu le-a dat, cu siguranță atunci vom putea să facem și să nu facem după cum voim noi, și aceasta ar fi atunci libertatea creștină. Dar desigur aceasta nu este adevărat. Noi nu numai am murit față de lumea păcatului, ci am fost așezați într-o „lume” nouă, în care noi slujim tot așa de bine unui Domn. Odinioară această slujbă nu era de bună voie. Noi slujeam păcatului (Romani 6,15-23). Însă acum slujim de bună voie. Noi slujim Domnului Hristos, așa cum se spune în versetul 23. Libertatea creștină este supunere față de Hristos. Dacă am înviat împreună cu El, atunci noi am fost așezați într-o „lume” nouă, o lume a învierii, pe care am obținut-o prin moartea și învierea lui Hristos. Și acolo sunt lucruri care pun stăpânire pe inima noastră, ca și în

lumea veche. Însă nu mai sunt lucrurile de odinioară ale lumii și nici măcar lucrurile de pe pământ, așa cum se spune aici.

Între acestea este o diferență mare. Este clar, că noi nu mai avem nici o parte la lucrurile lumii, la acest sistem diabolic. Lumea zace în cel rău (1 Ioan 5,19), și noi nu mai suntem din lumea aceasta (Ioan 17,16). Însă aceasta nu este singurul lucru. Pavel spune totodată aici, ca noi să nu căutăm lucrurile lumii acesteia. Lucrurile lumii acesteia nu sunt lucrurile lumești, care sunt greșite sau rele în ele însele, ci tocmai lucrurile bune. Sunt bucuriile pe care Dumnezeu le-a dat omului în creație. Însă atunci când noi am fost uniți cu Domnul Isus în moartea Sa și am înviat împreună cu El, noi am venit într-o „lume“ nouă, și în această creație nouă nu se regăsește nimic din creația veche. Nu numai lucrurile greșite din vechea creație, lucrurile lumești, nu se mai găsesc, ci nici lucrurile pământești nu se mai găsesc. Lucrurile pământești ar putea să fie bune în ele însele – Dumnezeu Însuși n-i le-a dat, atâta timp cât suntem pe pământ – însă ele aparțin vechii creații, care se va sfârși odată. De aceea se spune aici, că noi am murit nu numai față de elementele lumii acesteia, ci noi, ca oameni înviați împreună cu Hristos, să căutăm lucrurile de sus, și să nu ne gândim la ceea ce este pe pământ. Nu suntem noi oameni care trăim pe pământul acesta? Un martor al lui Iehova mi-a spus nu demult: nu scrie în Psalmi, că pământul a fost dat fiilor oamenilor și că cerul este locuința lui Dumnezeu? Și un adventist de ziua a șaptea mi-a zis de curând: nu a dat Dumnezeu omului Sabatul ca zi de odihnă? La amândoi le-am dat același răspuns: Aveți deplină dreptate, însă credincioșii nu sunt „oameni obișnuiți“, care aparțin pământului acesta, primei creații, ci ei aparțin unei creații noi, în care domină cu totul alte principii. Noi suntem legați cu Fiul lui Dumnezeu, care a trăit ca Om aici pe pământ, a murit și a înviat și este glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Și într-acolo se îndreaptă interesele mele! Dacă eu împreună cu Hristos am părăsit această lume prin moarte, am înviat și sunt așezat într-o lume nouă, deci dacă eu am mers așa de departe împreună cu El pe acest drum, să nu fiu eu atunci interesat de lucrurile cu privire la El, după ce El stă acum glorificat la dreapta lui Dumnezeu?

Aici nu se spune, ca în epistola către Efeseni, că noi, după ce am înviat împreună cu El, am fost așezați în El în locurile cerești. Fără îndoială a fost starea spirituală a credincioșilor din Colose care a împiedecat ca Pavel să le prezinte învățătura altfel. Găsim aici numai, că noi am înviat împreună cu Hristos. Simbolic aceasta înseamnă, așa cum am spus altă dată, că noi am trecut prin Iordan (trecerea Iordanului este simbolul faptului că noi am murit împreună cu Hristos și am înviat împreună cu El). Dar noi nu am mers mai departe de malurile Iordanului. Noi am trecut într-adevăr prin moarte și am înviat, dar nu avem încă țara ca posesiune. Expresia »dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus«, dovedește că noi înșine nu suntem încă sus. Este poziția pe care o avea Domnul, când El după învierea Sa a mai fost patruzeci de zile pe pământ, inima Lui însă era îndreptată spre cer. Însă Hristos este acum acolo sus, șezând la dreapta lui Dumnezeu, și într-acolo se îndreaptă inimile noastre acum.

Înțelegem noi ce înseamnă că Hristos șade acum la dreapta lui Dumnezeu? Acest fapt este unul din cele mai esențiale elemente ale credinței creștine. Dacă te-aș întreba, ce caracterizează în mod deosebit creștinismul, probabil vei spune, faptul că Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre. Dar aceasta nu este „specific“ creștinismului. El a murit și pentru credincioșii Vechiului Testament. Iertarea păcatelor a avut loc și în Vechiul Testament, pe baza aceleiași lucrări a Domnului Isus. Probabil vei spune, că noi slujim lui Dumnezeu și trebuie să Îl iubim mai mult decât orice. Însă aceasta este valabil în toate timpurile. Nu, poziția noastră creștină este caracterizată prin aceea, că noi suntem legați cu un Domn glorificat în cer, și aceasta nu o putea spune nici un credincios din Vechiul Testament. Și ei aveau viață din Dumnezeu, și ei au fost mutați într-un anumit sens din țara morții în țara vieții (compară cu 1 Petru 4,6), însă ei nu puteau spune că Hristos era viața lor și că viața lor era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Schimbarea noastră este cu mult mai radicală decât a credincioșilor din Vechiul Testament. Ei

aveau viață din Dumnezeu, și totuși ei puteau spune, ca David: »Nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt« și »Zidește în mine o inimă curată Dumnezeule« (Psalmul 51, 11,10). Prin păcatele lor puteau să fie din nou lipsiți de pacea cu Dumnezeu, ei nu cunoșteau această trecere principală de la omul vechi la omul nou. De ce nu? Deoarece nu era nici un om glorificat în cer. Aceasta este un fapt de bază, și este minunat să ne gândim la urmările și însemnătatea acestei realități. În epistola către Romani nu suntem conduși mai departe decât de trecerea Mării Roșii, dar și acolo se spune în Romani 8, că Domnul Isus șade la dreapta lui Dumnezeu, și anume, pentru a mijloci pentru noi. Acolo El stă sus pe munte ca adevăratul Moise, ca să se roage atâta timp pentru noi, cât noi luptăm aici în pustie (Exod 17). Însă în mod deosebit, când noi am trecut prin Iordan și stăm pe mal (la Ghilgal), acolo este minunat să știm că la dreapta lui Dumnezeu este un Domn glorificat. Atunci inima noastră întreagă poate să dorească și putem cuprinde cu vederea țara cerească minunată cu binecuvântările ei spirituale. Putem să avem un gust anticipat al tuturor acestor lucruri, pe care noi le vom savura atunci când noi înșine vom fi acolo sus. Cât de absurd ar fi să ne întoarcem înapoi sau să privim înapoi plini de dorință după partea cealaltă a Iordanului, așa că cineva ar putea să ne întrebe: De ce ați trecut de fapt Iordanul? Nu, inima noastră este îndreptată spre ceea ce ne așteaptă. În epistola către Efeseni se merge mai departe. Acolo Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu și noi am fost de asemenea așezați în locurile cerești.¹ Ce gând minunat – El stă acolo pe Tronul lui Dumnezeu la dreapta lui Dumnezeu, și eu sunt în El acolo. El este așezat acolo peste toate lucrurile, și eu sunt așezat acolo în El peste toate lucrurile. El este acolo Capul tuturor domniilor și stăpânirilor, și eu sunt legat cu acest Cap. Noi suntem trupul, plinătatea acestui Cap; și acesta este Omul întreg Hristos, care a fost înălțat peste toate lucrurile (Efeseni 1,20-23; 2,6). Ce poziție, ce consecințe ale faptului că Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu! Fie că noi suntem în pustie, sau la Ghilgal, sau în țară – ce urmări minunate ale faptului că El șade acolo ca Omul glorificat, în care Dumnezeu Își găsește plăcerea. Dumnezeu a avut plăcere de El și în veșnicia trecută, însă acum Fiul Său a devenit Om, și ca Om a glorificat pe Dumnezeu aici pe pământ. Dumnezeu privește cu plăcere la El, și de aceea Dumnezeu poate privi cu plăcere și la noi cei care am fost făcuți una cu El.

»Gândiți-vă la lucrurile de sus« (versetul 2); noi nu numai să căutăm lucrurile acestea, să urmărim să le cunoaștem, ci ele trebuie să umple permanent inimile noastre și să pună stăpânire pe gândirea noastră. Aceasta poate fi și în cazul când noi ne ocupăm cu lucrurile obișnuite ale vieții; ele trebuie să fie planul secund al tuturor faptelor și gândurilor noastre. Căci Dumnezeu, care a dat tot ce este în cer, și anume oricui a venit la El, nu este mulțumit ca noi să dăm loc altor lucruri în gândurile noastre. Gândurile Sale sunt umplute cu Domnul Isus și cu tot ce El ne-a dat nouă în El. Să nu fie umplute inimile și gândurile noastre cu acestea în loc de lucrurile acestui pământ?

Găsim apoi în versetul 3 adevăratul motiv, pentru care noi să ne gândim la lucrurile de sus. Nu numai pentru că Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu, ci și pentru că noi am murit și viața noastră nouă este acolo sus. Am spus deja, că aici nu se merge așa de departe, că noi suntem așezați acolo cu Hristos, și cu toate acestea epistola către Coloseni spune: viața noastră este acolo cu Hristos ascunsă în Dumnezeu. Noi ne găsim aici pe pământ, însă viața noastră nouă își are acolo locul ei. Acesta este un contrast ciudat: noi am murit și totuși trăim. Da, aceasta este minunea crucii: noi trăim acum într-o viață nouă, o viață de înviere. Unde este însă această viață? Pe de o parte am văzut în capitolul 1,27: »Hristos în voi, nădejdea slavei«; viața nouă (Hristos) este în mine, dar aceasta este numai o parte a adevărului. Tot așa de adevărat este și că Hristos este acolo sus la Dumnezeu, și de aceea este tot așa de important că viața noastră este ascunsă cu

---

¹ Epistola către Coloseni spune despre Hristos așezat la dreapta lui Dumnezeu: „Aceasta este viața mea.“ Epistola către Efeseni spune cu privire la poziția Sa: „Aceasta este poziția mea.“

Hristos în Dumnezeu.² Hristos este glorificat acolo, și viața mea nouă este acolo, legată cu acest Hristos glorificat. Însă în mod ciudat aici este formulat în felul următor: viața mea este *ascunsă* acolo, căci Hristos este ascuns. Aici nu se spune numai, că Hristos nu este prezent pe pământ, ci că El este ascuns. Când cineva spune: mă duc acolo sau acolo, mă reîntorc repede, atunci noi știm unde este el, dar nu așa este cu Domnul Isus. El este ascuns de această lume. El a spus, că se va duce acolo și că ei Îl vor căuta și nu-L vor găsi (Ioan 8,21-23; 13,33). El a părăsit pământul acesta, și lumea L-a văzut ultima dată când El atârna pe cruce și a fost pus în mormânt. Prin aceasta părea să fie totul încheiat. Însă El trăiește! Viața Lui însă este ascunsă; ea este ascunsă în Dumnezeu, necunoscută pentru lumea aceasta. Și aceasta este de o deosebită importanță, căci înseamnă, că orice rol pe care noi vrem să-l jucăm în lumea aceasta și cu lumea aceasta, este o desconsiderare a realității că viața noastră propriu-zisă este ascunsă pentru această lume. Ea nu cunoaște și nu înțelege viața noastră, ea este ascunsă. Acesta este un al doilea semn caracteristic pentru creștinism; nu numai că Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu, ci și că El este acolo ascuns față de această lume. Spun aceasta de aceea așa de accentuat, deoarece am auzit pe mulți credincioși afirmând, că ei, cu toate că știau că această lume este păstrată pentru judecată, se simțeau totuși chemați să îmbunătățească această lume, fie prin aceea că ajutau la înlăturarea unor neînțelegeri sociale, fie prin activități politice în partide creștine, oricare ar fi intențiile bune. Dar este o negare a faptului că viața noastră nouă nu are nicio singură legătură cu lumea aceasta.

Nu spun, că noi nu avem de depus o mărturie în lumea aceasta; noi suntem o lumină în lumea aceasta, însă aceasta nu trebuie niciodată să aibă loc prin aceea că noi stabilim o legătură sau alta cu lumea. Orice încercare de îmbunătățire a lumii acesteia neagă simpla realitate că noi am fost botezați, aceasta înseamnă, că noi simbolic prin moarte am părăsit lumea aceasta. Dacă în lumea aceasta ar fi ceva de îmbunătățit, atunci nu ar fi trebuit să murim față de lume, da, atunci și noi am fi putut fi îmbunătățiți. Faptul că noi am murit față de lume este dovada că de la această lume nu se poate aștepta nimic. Nu spun, că nu va veni un timp, când noi vom ocupa o poziție minunată în această lume, căci aceasta arată versetul 4. Este foarte important, că aceasta urmează aici, căci arată, ce nebunie este să vrei să ocupi acum un loc în această lume. Noi trebuie să diferențiem perioadele de timp. Pavel spune puțin ironic Corintenilor: da, voi vreți să domniți în lumea aceasta, și vreau să aveți dreptate; doresc să fie deja timpul să domnim, căci atunci și eu aș domni împreună cu voi. Însă nu a venit încă timpul, voi v-ați rătăcit în privința perioadelor de timp. Însă va veni timpul, ca noi să domnim împreună cu Hristos și ca noi să fim descoperiți împreună cu Hristos ca venind din cer, însă încă nu a sosit momentul acesta. Acum viața noastră este caracterizată prin aceea, că ea este în Dumnezeu și nu în lumea aceasta. Și aceasta dovedește că nici o legătură cu ea nu este posibilă. Am vorbit odată cu un ateist, și am simțit neputința mea să-i explic ce înseamnă viața nouă pentru un creștin. Aceasta este imposibil. Vedeam uimirea și necredința de pe fața lui. Nu a înțeles absolut nimic despre faptul că această viață este ascunsă pentru lume, este ascunsă în Dumnezeu.

Va veni însă un timp, și aceasta se va schimba. »Când se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.« În 1 Ioan 3 scrie: »De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.« Ea nu a cunoscut pe Domnul Isus, și ea nu ne va cunoaște nici pe noi. Să ne lăsăm pătrunși de faptul că lumea nu ne cunoaște. Ea găsește probabil interesant, că tu ești un creștin, însă ea nu înțelege nimic din aceea, că tu ești un credincios. Probabil ea este tolerantă, căci aceasta este moda actuală în lumea aceasta, însă ea nu va înțelege niciodată. Lumea nu ne cunoaște, și în 1 Ioan 3 se spune în continuare: »Nu s-a arătat încă ce

---

² Aceasta devine mai clar dacă ne gândim că „viața” are două înțelesuri. În primul rând există un principiu al vieții în noi: viața naturală și tot așa viața nouă: Hristos în noi. În al doilea rând „viața” este atmosfera în care noi ne mișcăm, „trăim”, ca de exemplu viața de familie, viața la țară, și tot așa din punct de vedere spiritual: viața cerească în Hristos.

vom fi.« *Nouă* însă ni s-a arătat, nu însă lumii acesteia. Noi știm, că atunci, când se va arăta El, vom fi ca El (1 Ioan 3,2). Va veni timpul ca ea să vadă, căci ea va vedea revenind un Mesia glorificat cu putere mare și cu slavă, și ea ne va vedea și pe noi, îmbrăcați în aceeași slavă. Dacă suferim împreună cu Hristos, vom fi și glorificați împreună cu El (Romani 8,17), căci El a spus, că slava, pe care El ca Om a primit-o de la Tatăl Său ca plată pentru lucrarea Sa, ne-a dat-o nouă (Ioan 17,22). Hristos este acum glorificat, și noi vom reveni pe acest pământ glorificați împreună cu El. Și atunci – da, lumea nu va înțelege mult din aceasta, însă ea va vedea cel puțin, că viața noastră este o viață divină, care este legată cu un Om glorificat, care revine din cer.

În versetul 5 începe ceva nou, o temă deosebit de importantă: »De aceea omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ.« S-ar putea spune: noi am citit totuși, că noi am murit, da, chiar că am înviat. Ce mai există atunci, care trebuie omorât? Noi trebuie să citim exact. Aici nu se spune, că noi trebuie să ne omorâm pe noi înșine, sau că noi trebuie să omorâm carnea (firea pământească), aceasta este absolut cu totul altceva. Imaginează-ți, că așa ar sta aici scris – atunci am fi oameni fără nici o speranță. Cum să putem noi omorî acest »om vechi«, care este stăpânit de păcat? Prin ce putere? Noi suntem ori oameni vechi, ori oameni noi. Poți să-mi spui, de unde să ia omul vechi puterea ca să se omoare singur? El *nu vrea* nicidecum să se omoare singur! Omul vechi este dominat de voința cărnii (firii pământești), și această voință nu vrea nicidecum să înceteze. Cum să poată carnea, care nu aduce nimic altceva decât numai rău, să se judece singură? Nu, adevărul, care stă aici la bază, este, că »omul vechi« a murit împreună cu Hristos și că noi am devenit un om nou. În Romani 6,6 se explică mai detaliat ce înseamnă ceea ce spune aici, că „mașinăria”, „organismul” păcatului din noi, din omul vechi, a fost înlăturat, adică a fost făcut ineficace, fără putere. Păcatul însuși nu este fără putere, el nu a fost încă înlăturat din noi. Păcatul este încă în noi. Însă este o diferență mare. Odinioară păcatul stăpânea pe deplin pe omul vechi; trupul nostru era atunci o unealtă a păcatului lipsită de voință, toate mădulele trupului nostru stăteau în slujba lui (Romani 6,12,13). Noi nu puteam să ne împotrivim păcatului, chiar dacă am fi vrut. Dar deoarece omul vechi a murit, „mecanismul” păcatului din noi, acțiunea păcatului, a fost făcută fără putere. Nu păcatul din noi a fost făcut fără putere, însă a fost făcut fără putere mijlocul prin care păcatul devenea activ. Păcatul dictează totul asupra omului vechi. Însă acest om vechi nu mai există, el a murit. Deci păcatul nu mai poate stăpâni; căci în omul nou nu mai domnește păcatul, ci Hristos, care este viața noastră. Aceasta este marea diferență.

Trupul nostru s-ar putea compara cu un vapor, care odinioară a fost condus de un căpitan vechi (acesta este păcatul). Însă acest căpitan vechi a fost înlocuit de unul nou, și căpitanul vechi a fost încuiat într-o încăpere a vaporului. Păcatul este într-adevăr încă în noi, ca și căpitanul cel vechi, însă el nu mai are dreptul să spună ceva. De fiecare dată, când el vrea să evadeze și să preia conducerea, noi am putea spune: odinioară ai fost tu aici maistrul, dar acum nu mai ai dreptul să spui ceva, un altul a venit pe vapor. Așa este în viața noastră. Noi am devenit oameni noi; aceasta înseamnă, Hristos a venit în viața noastră, ne-a schimbat total și a luat în stăpânire trupul nostru; fiecare mădușar al trupului nostru stă în slujba Sa. Ochii noștri, pentru ca noi să vedem ce vrea El să vedem, mâinile noastre, pentru ca noi să facem ce vrea El să facem, picioarele noastre, pentru ca noi să mergem acolo unde El vrea ca noi să mergem. Însă de fiecare dată când păcatul se anunță din nou în viața noastră și noi uităm pentru o clipă că în realitate păcatul nu mai are niciun drept să dicteze în viața noastră, atunci lăsăm păcatul să lucreze iarăși și astfel negăm că păcatul a fost judecat. Atunci în viața noastră se vor constata din nou ieșiri ale păcatului. Păcatul devine din nou activ, și „copacul” care a fost tăiat înmugurește iarăși și dă naștere la tot felul de mlădițe. Acestea sunt lucrurile care sunt numite aici, mădulele care sunt pe pământ. Deci noi trebuie nu numai să nu ne gândim la lucrurile care sunt pe pământ, ci trebuie să fim conștienți că păcatul este încă un pericol în noi. Aceasta nu este așa de rău în sine, căci omul nou are la dispoziție toată energia spirituală, dacă vrea să se folosească de ea, ca să țină păcatul în moarte. Un credincios nu se poate niciodată scuza, dacă a păcătuțit, lui îi stă la dispoziție toată puterea

spirituală, ca să împiedice căderea în păcat. Nu putere în sine însuși, ci puterea omului nou; acesta este Hristos Isus, căci El este viața noastră. Dar dacă din cauza slăbiciunii, a neatenției, păcatul devine iarăși activ și dă naște la lucruri – acestea sunt mădularele de pe pământ – atunci noi trebuie să le omorâm pe acestea.

Sunt astfel trei feluri de lecții, pe care noi trebuie să le învățăm. În primul rând învățătura din Romani 6,11; cu aceasta trebuie să se înceapă: »Socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat«, aceasta înseamnă: pleacă de la premisa că tu ai murit față de păcat. Dacă nu ști aceasta, atunci nu vei ști nici de unde vei putea să iei puterea spirituală pentru umblarea ta. Mai întâi noi trebuie să știm că noi suntem oameni noi, că am murit față de păcat și trăim pentru Dumnezeu în Hristos Isus; atunci vom ști că există o sursă de putere, din care putem să luăm putere. Al doilea lucru îl citim aici: dacă odată nu ne-am considerat morți față de păcat și păcatul a devenit activ și a dat naștere la mădulare (lăstari), atunci noi trebuie să omorâm aceste mădulare. Dacă am păcătuit, nu este suficient să spunem lui Dumnezeu: iartă-mă, Te rog, ci prin duhul să ne ducem la cruce și acolo să omorâm fapta păcătoasă, această scurgere a puterii păcatului care este în noi. Noi trebuie să fim conștienți și să realizăm în inima noastră, că Domnul Isus a murit la cruce și pentru această faptă păcătoasă. Noi trebuie să ajungem să posedăm conștiența adâncă că acest păcat a mărit suferința Domnului Isus și că El a trebuit să moară pe cruce și pentru acest păcat. Aceasta este omorârea mădularelor de pe pământ. Al treilea lucru în maturizarea spirituală îl găsim în 2 Corinteni 4,10. Dacă am învățat să practicăm ce se spune aici, și anume să omorâm mădularele noastre care sunt pe pământ, vom putea învăța și ce se spune în acest verset: purtăm totdeauna în trup omorârea lui Isus. Aceasta înseamnă că vom fi totdeauna gata să aducem în moartea Domnului Isus tot ce este de la natură în noi, întreaga noastră existență naturală (firească).

Cât de mult rău există, în care credinciosul poate să cadă. Îl găsim aici descris în toate formele lui. Răul este numit în Scriptură prin două semne caracteristice mari: în primul rând ca stricăciune și în al doilea rând ca crimă. Primul păcat, care a avut loc, era un păcat al stricăciunii la Adam. El a fost mândru, a vrut să fie ca Dumnezeu și prin pofta cărnii și a ochilor s-a întins și a luat din fructul interzis. Al doilea păcat, despre care vorbește în Biblie, este păcatul lui Cain, un păcat al crimei: Cain a omorât pe fratele său. Mereu găsim în Scriptură aceste două forme ale răului. În Geneza 6 pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu și plin de violență (versetul 11). După ce a trecut potopul, a început totul din nou. Despre Nimrod se spune că era un vânător puternic, deci unul care a reintrodus forța în lume. Începutul împărăției lui a fost Babel, și Babel este totdeauna în lumea aceasta reședința stricăciunii. Aceste două forme ale răului le găsim descrise aici. Și stricăciunea se întâlnește sub două forme. În primul rând poftele cărnii (versetul 5), și în al doilea rând minciuna, falsitatea (versetul 9). Aceste minciuni și aceste acte de violență (versetul 8) sunt caracteristicile lui Satan. El este mincinosul și ucigașul de la început (Ioan 8,44).

În primul rând sunt numite poftele cărnii, ceea ce iese din om, tot ceea ce odinioară domina viața noastră. Nu era așa, că noi numai din când în când cedam acestor lucruri, ci viața noastră era dominată de aceste plăceri rele. Noi trebuie chiar să punem la îndoială, că cineva este credincios, dacă el trăiește mai departe în păcatele care sunt enumerate aici. Dacă însă ele apar în viața credincioșilor, atunci ele trebuie aduse în moartea lui Hristos, căci ele rezultă din carne (firea pământească), ele sunt de pe pământul acesta. Lăcomia, care este numită aici, este o venerare a banilor, și iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor (1 Timotei 6,10). Ea este ceva îngrozitor în ochii lui Dumnezeu, căci ea este idolatrie, și un idol ocupă locul care se cuvine numai lui Dumnezeu. Toate acestea sunt lucruri din pricina cărora vine mânia lui Dumnezeu peste fii neascultării. Sunt oameni care spun, că cei necredincioși vor fi judecați numai din cauza necredinței lor, însă aici vedem că aceasta nu este adevărat. Sunt păcatele, poftele cărnii, cărora

ei se lasă pradă, de aceea vor fi judecați. Și noi am umblat odinioară în acestea, noi nu suntem mai buni decât ceilalți. Dacă Pavel scrie în Tit 3, ca credincioșii să nu se așeze deasupra păgânilor, el spune chiar: gândiți-vă că și voi ați fost tot așa; nu este nimic altceva decât numai bunătatea dragostei de oameni a lui Dumnezeu, care a produs în voi o schimbare.

»Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri« (versetul 8). Aici găsim a doua formă a răului, și anume violența: »mânie, vrăjmășie, răutate, clevetire, vorbe rușinoase din gura voastră«. Al doilea aspect al stricăciunii îl vedem în versetul 9: »Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou.« În Efeseni 4,22-23 se spune de asemenea, că ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și ne-am îmbrăcat cu omul nou, însă mai mult în sensul general al umblării; aici este legat de a nu minți. În Efeseni 4,25 găsim de asemenea, că noi nu avem voie să mințim, dar acolo este numit un cu totul alt motiv, și anume, că noi suntem mădulare unii altora. Noi nu avem voie să ne mințim unii pe alții, căci noi suntem legați unii de alții, am primit același Mântuitor ca viață a noastră, noi suntem uniți într-un trup, și tot ce facem unii împotriva altora neagă apartenența noastră. Aceasta este în deplină concordanță cu caracterul epistolei către Efeseni, dar nu cu al epistolei noastre. Aici Pavel pune totdeauna o singură normă pe prim plan, și această normă este Domnul Isus Hristos Însuși. El este viața noastră nouă. De aceea se spune aici să nu mințim, deoarece ne-am dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui. Aceasta înseamnă, că acest om vechi, cu tot ce venea de la el, a fost dezbrăcat. Este de asemenea o greșală, care se aude deseori, când se spune: omul vechi poate să repara. Aceasta este imposibil. Omul cel vechi a fost dezbrăcat, el este mort. Omul vechi a dispărut în mormântul lui Hristos. Deci niciun credincios nu poate spune, că omul vechi a fost activ. Într-un astfel de caz vrea să se spună, că păcatul (sau carnea) a devenit iarăși activ, așa că *semnele caracteristice* omului vechi au devenit vizibile, nu însă omul vechi însuși. Omul vechi este o denumire pentru ceea ce am fost noi înșine înainte de a muri cu Hristos, pe când încă eram oameni asupra cărora păcatul avea totul de spus și noi făceam numai lucrări moarte. Cu omul vechi s-a terminat pentru totdeauna în mormântul lui Hristos, și noi am îmbrăcat omul nou.

Am spus deja, că în limba greacă aici nu se folosește același cuvânt pentru »nou« ca și în epistola către Efeseni. Aici înseamnă că noi am intrat într-o viață proaspătă, întinerită; am trecut dintr-o viață în altă viață. Am primit o viață nouă și în afară de aceasta un Domn nou. Păcatul a fost odinioară stăpânul nostru, însă acum Hristos este Domnul nostru (versetul 10). Căci acest om nou, cu care ne-am îmbrăcat, se va înnoi. Acest proces este mereu în derulare. Aceasta nu o citim în epistola către Efeseni. Acolo se spune că noi am fost înnoiți. Aici, dimpotrivă, se spune că omul nou se va înnoi, ca să zicem așa din zi în zi (compară cu 2 Corinteni 4,16) după chipul Aceluia care l-a creat. Vedem noi că aici norma este mereu Isus Hristos? În epistola către Efeseni se spune că omul nou a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințire pe care o dă adevărul. Aici este Domnul Isus. El este Cel care ne-a creat (compară cu Coloseni 1,16-18), ne-a chemat la viață, și El este Acela care a creat omul nou. Noi suntem o creație nouă în Hristos (2 Corinteni 5,17), și acum noi suntem înnoiți în același chip, chipul Mântuitorului nostru, care este și Creatorul nostru. »Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului« (2 Corinteni 3,18). El este totul, a tot despre ce se vorbește aici. El este din veșnicie expresia desăvârșită a ceea ce este Dumnezeu, căci El este chipul Dumnezeului nevăzut (Coloseni 1,15), și acum noi la rândul nostru suntem înnoiți după chipul Său, pentru ca să devenim chipul lui Hristos. Nu este aceasta potrivit cu planul lui Dumnezeu, ca noi să devenim asemenea chipului Fiului Său (Romani 8,29)? Nu numai ca păcatele noastre să fie iertate, nu numai ca noi să fim scăpați de moarte, ci și ca noi să devenim asemenea acestui Chip – ce țel înalt!

Aici, în aceste versete, este vorba mereu despre Hristos, ca și în versetul 11: »Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici schit, nici rob,

nici slobod, ci Hristos este totul și în toți.« În epistola către Efeseni citim că în Adunare nu este nici grec, nici iudeu: acolo noi toți suntem uniți unii cu alții, acolo nu mai sunt diferențe. În Adunare nu este nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, acolo noi toți suntem una. Acolo nu este nici grec, nici iudeu, ci suntem uniți în trupul lui Hristos. Însă aici nu este atât de mult vorba de trup, ci totdeauna numai de Domnul Isus Însuși. Dacă eu sunt în Domnul Isus și un iudeu este și el în Domnul Isus, atunci nu mai este nici o deosebire între noi. Amândoi am murit, eu față de păgânism, el față de iudaism, și amândoi am devenit un om nou în Hristos. Aici nu mai este loc pentru naționalități, ca odinioară, aici totul s-a schimbat; aici Hristos este totul și în toți. Omul nou este deci Hristos – nu în persoană, căci El nu a fost creat, ci prezentat în credincioși. Ei toți împreună constituie un fel cu totul nou de oameni în această lume, care prezintă aici jos trăsăturile de caracter ale lui Hristos. El este *totul* în ei, și El este în toți. Toți împreună sunt îmbrăcați cu omul nou (compară cu Efeseni 2,15), ei toți sunt necesari, ca să prezinte mărețele trăsături de caracter ale Domnului glorificat. Cândva Dumnezeu va fi totul în toți (1 Corinteni 15,28). Cândva Dumnezeu va lua în stăpânire toate lucrurile și va umple totul în Sine, când întreaga creație va fi reînnoită. Dar deoarece noi am fost deja acum înnoiți și aparținem acestei creații noi, Hristos Isus este în noi toți, și El este totul pentru noi.

Ce poziție minunată, ce har. Dar este vorba de mai mult. Dacă Dumnezeu muștră și noi Îl întrebăm ce vrea El de la noi, El ne spune exact, căci El a dat cea mai înaltă normă, care se poate imagina. În nicio perioadă de timp Dumnezeu nu a așteptat vreodată altceva mai mult de la om, decât ceea ce este în concordanță cu propria Sa revelație. Însă acum, în această perioadă de timp, în care Dumnezeu ne-a revelat tot ce El vrea să facă cunoscut omului, când Dumnezeu a fost desăvârșit revelat ca Tată în Domnul Isus, și Fiul și Duhul Sfânt au fost revelați, El Însuși vrea să dea puterea în Hristos, care este viața noastră, pentru ca noi să fim aduși și din punct de vedere practic în concordanță cu această revelație deplină, și anume, să devenim asemenea Idealului, pe care Dumnezeu Și l-a propus, și acesta este totdeauna Domnul Isus. Noi ne-am dezbrăcat de omul vechi, și în practica care urmează după aceasta (ca credincioși) omorâm mădularele care sunt pe pământ. Însă acum urmează partea pozitivă! Noi nu suntem aici ca să îndeplinim lucrarea zilnică, să omorâm mădularele noastre, care sunt pe pământ, ci noi trebuie să »îmbrăcăm«. Cum, să îmbrăcăm? Deseori m-a îndurerat, cum acest loc (și multe alte locuri) a fost folosit în mod abuziv de aceia care nu au viață din Dumnezeu, ca după aceea să năzuiască să se îmbrace cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate și smerenie. Pentru omul vechi este imposibil să îmbrace aceste lucruri! Dumnezeu, care a dat omului vechi legile Lui severe, grele, din fericire nu a mers așa de departe, ca să ceară omului o inimă plină de îndurare, bunătate și smerenie. În epistola către Galateni 5,23 se spune: »Împotriva acestor lucruri nu este lege.« Dumnezeu putea să spună în Lege în principal, ce omul nu avea voie să facă, însă aici se spune: »Îmbrăcați-vă!«

Cum este aceasta posibil? Deoarece noi am fost aleși de Dumnezeu. Noi am fost incluși în planul lui Dumnezeu din veșnicie, însă nu numai aceasta, potrivit principiului noi suntem deja acum asemenea chipului Aceluia care ne-a creat. Noi am primit natura divină (2 Petru 1,4). Și această natură divină ne-a făcut sfinți și preaiubiți. Da, dacă noi am fost ridicați la această înălțime, atunci ne putem imagina că Dumnezeu poate să aștepte aceste lucruri de la noi. Dumnezeu nu le cere, ci El se așteaptă la ele, și totodată El pune la dispoziția noastră toată puterea spirituală, toate sursele de ajutor, pentru ca noi să putem corespunde așteptărilor Lui. Aici nu se vorbește omului natural. Dacă tu încă nu cunoști pe Domnul Isus, atunci aceste cuvinte nu sunt valabile pentru tine, căci tu nu ești nicidecum în stare să te îmbraci cu o inimă plină de îndurare, și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt valabile pentru aceia care pot să facă aceasta. Sunt aceștia mai buni decât ceilalți? Nu, de la natură ei nu sunt cu nimic mai buni, și aceasta ei au confirmat-o tocmai prin aceea, că au devenit conștienți de faptul că ei trebuiau să moară împreună cu Hristos, și ei au exprimat aceasta prin botez. Ei știu că toată puterea lor o pot găsi numai la Dumnezeu. Ei s-au predat Lui, și Hristos a luat chip în ei. De aceea aici nu este

descrie nimic altceva, decât numai Hristos – viața noastră. Dacă Dumnezeu așteaptă astfel de lucruri de la noi, atunci Scriptura nu ne prezintă nimic altceva, decât numai ce este Domnul Isus. El a fost profund mișcat de mulțimea poporului, El avea milă de starea lor de suferință. Se găsește aceasta și la noi? El a fost bun; aceasta înseamnă, desăvârșit de bun și desăvârșit de prietenos în comportarea Sa față de oameni, chiar și față de aceia care neprietenosi au venit la El cu intenții rele. El a fost desăvârșit de smerit, El, Cel Întâi-născut din toată creația, căruia Îi slujesc îngerii, așa că a putut să șadă însetat lângă o fântână și să roage o femeie samariteancă păcătoasă să-I dea apă. Aceasta este smerenia desăvârșită, în care El a venit la noi. El a fost desăvârșit de blând, chiar și atunci când oamenii au venit plini de ură la El. Acolo unde noi ne pierdem repede răbdarea, El a fost desăvârșit de îndelung-răbdător în toate lucrurile. El a arătat ce este natura și ființa lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu ne-a dat acum și nouă această natură; noi avem parte de natura divină, și această viață nouă în noi este Hristos Isus, care prin puterea Duhului Său vrea să facă posibilă această umblare. El, Cel care a arătat pe pământ aceste lucruri, este Același care locuiește în mine și care vrea să arate în mine aceste lucruri. Nu eu sunt cel care trebuie să facă aceste lucruri. Singurul lucru, pe care eu trebuie să-l fac, este să mă țin mort față de păcat, și chiar și aceasta o pot face numai prin puterea Sa. Care este urmarea când Hristos Isus a luat chip în mine? Atunci va deveni vizibil în mine ce s-a văzut în El.

Atunci ne vom îngădui unii pe alții (versetul 13). El a îndurat tot ce au spus și au făcut ucenicii Săi, toate întrebările lor proaste, chiar și cearta lor cu privire la cine ar fi cel mai mare între ei. Când Domnul Isus ia chip în viața mea, atunci voi suporta și pe frații mei, și dacă și la ei este tot așa, atunci și ei mă vor suporta pe mine. Vedem noi, că totul s-a schimbat cu privire la Lege? În Lege n-am fi găsit niciodată o normă, așa cum o avem aici: »Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.« În Lege norma era: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte; ceea ce îți face aproapele, trebuie să-i faci și tu la fel. Îți face el bine, atunci fă-i și tu bine. Îți face el rău, atunci fă-i și tu rău. Chiar și în așa numita predică de pe munte găsim în rugăciunea Tatăl nostru, care aparține timpului dinaintea crucii: »Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.« Gândești tu că acestea ar fi principiile omului nou? Acestea sunt principiile Împărăției, nu însă ale Adunării. În creștinism credinciosul nu roagă pe Dumnezeu să-i ierte păcatele așa cum el iartă celor care au greșit față de el, ci aici este exact opusul: noi iertăm fraților noștri, așa cum Hristos ne-a iertat nouă. Noi nu mai iubim acum pe aproapele nostru ca pe noi înșine, ci noi iubim pe fratele cu dragostea cu care ne-a iubit Dumnezeu, și dragostea cu care ne-a iubit Dumnezeu este cu mult mai mare decât dragostea cu care noi iubim. Cu această dragoste divină trebuie să iubesc eu pe aproapele.

»Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii« (versetul 14). Aceasta este cea mai înaltă normă în toate aceste lucruri. Blândețea noastră, smerenia noastră sunt fără valoare, dacă în ele nu este prezentă dragostea. Această dragoste, repet accentuat, nu constă în aceea, ca noi să ne comportăm cu blândețe și amabilitate unii cu alții – așa interpretează lumea acest verset -, ci adevărata dragoste nu este nimic mai puțin decât desfășurarea naturii divine în noi, a naturii lui Dumnezeu, care este dragoste și care a vărsat dragostea Sa în inimile noastre (Romani 5,5). Ea nu este nimic altceva decât creșterea acestei vieți noi, divine, și această viață este Hristos. Versetul 4 spune: Hristos este viața noastră. Când noi iubim, atunci aceasta nu este dragostea lumii, ci este plinătatea lui Hristos în noi, care se revarsă spre alții, spre frații și surorile noastre, da, spre toți oamenii. De la un verset la altul nu este un alt etalon, decât Hristos Isus. El este în noi viața care este capabilă să iubească, și anume cu legătura desăvârșirii. Această legătură, care ne leagă împreună, are cu adevărat mărturia desăvârșirii. Tot ce este enumerat aici, toate aceste însușiri, sunt ținute împreună și primesc conținutul lor, valoarea lor, prin ceea ce este cu adevărat desăvârșit, și aceasta este ceea ce este Hristos în Sine Însuși, Cel care este dragoste și care ca Om a revelat această dragoste divină.

»Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre« (versetul 15). Vedem noi, că este vorba numai de Hristos? Și epistola către Filipeni conține învățături minunate. Acolo se spune: »Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus« (Filipeni 4,7). Aceasta este pacea lui Dumnezeu. Însă aici, chiar dacă este vorba de pace, este pacea lui Hristos. Și ce pace minunată a cunoscut El! El a spus ucenicilor: »Vă las pacea, vă dau pacea Mea« (Ioan 14,27). Aceasta din urmă era pacea Sa, pe care El savurat-o în toate împrejurările, această pace, care era în inima Lui, oricare ar fi fost drumul și oricât de grele ar fi fost suferințele. Oricât de mari erau încercările, oricât de mari erau împotrivirile, oricât de îngrozitoare erau împrejurările, inima Lui era pe deplin liniștită în Dumnezeu. Chiar și în grădina Ghetsimani, unde a avut parte de acele suferințe mari, inima Lui savura pacea desăvârșită, și noi vedem că atunci când El S-a reîntors la ucenicii Lui, a fost cu totul liniștit. Inima Lui posedă pace, și aceeași pace vrea El să ne-o dea. El a spus ucenicilor: vă dau pacea Mea, și această pace avem noi voie s-o avem în inimile noastre. Pacea lui Dumnezeu înseamnă în epistola către Filipeni, că noi ne știm stând deasupra împrejurărilor; că Dumnezeu este neschimbat în înălțime și credincioșia și dragostea Lui nu pot fi lezate prin împrejurările noastre de pe pământ. Pacea lui Dumnezeu ne înalță deasupra oricărei suferințe. Însă pacea lui Hristos are ca urmare, că noi suntem liniștiți chiar și în mijlocul împrejurărilor, așa că noi parcurgem aceste împrejurări în armonie desăvârșită, în liniște desăvârșită. Este posibil aceasta pentru om? Nu, pentru om în sine nu este posibil. Aceasta este posibil numai dacă Hristos primește chip deplin în omul nou, și toată puterea stă la dispoziție pentru aceasta. Fie ca această pace, la care noi am fost chemați ca să alcătuiți un trup, să stăpânească în inimile noastre, atunci vom fi mulțumitori. Nu este mulțumirea noastră cea care ne lipsește în primul rând? Nu suntem noi deseori morocănoși și apăsăți, când apar greutăți între credincioși sau în viața noastră personală? Unde este atunci mulțumirea noastră? Cum putem să mulțumim, dacă suntem descurajați sau chiar deznădăjduiți? Atunci pacea lui Hristos este departe de noi, și de aceasta este vorba aici. Această liniște desăvârșită în toate împrejurările ne face să putem fi mulțumitori, orice ar fi, așa că noi suntem lăuntric fericiți. Eu nu spun veseli. Bucuria este deseori numai un clocot de moment, însă totdeauna trebuie să fie liniște și pace, pe care nimeni nu le poate lua.

În această secțiune am văzut deci în mod deosebit tema acestei scrisori, și anume, că Domnul Isus stă înaintea inimilor noastre ca Acela, în care noi avem îndeajuns, care pentru credincioși trebuie să însemne totul. Este remarcabil cum apostolul, călăuzit de Duhul Sfânt, aduce aici totul în legătură cu persoana Domnului Isus, și tot felul de teme, care în alte locuri din Scriptură sunt în legătură cu Dumnezeu sau cu Duhul Sfânt. Aici totul este legat cu Domnul Isus, și aceasta are un motiv deosebit. Am văzut, că credincioșii din Colose erau în pericol să fie atrași de la Hristos și să se ocupe cu lucruri cărora ei le ofereau în inimile și gândurile lor un loc *alături* de Domnul Isus. Ei gândeau, că desigur este minunat să cunoști pe Domnul Isus și să-I aparții, dar că în viață sunt așa de multe alte lucruri frumoase, lucrurile bune ale acestui pământ, care se merită osteneala pentru a le cunoaște. De aceea aici toată atenția este îndreptată spre persoana Domnului Isus. Am văzut că chiar și Duhul Sfânt se retrage și nu numește numele Lui propriu – în afară de o singură dată în capitolul 1 -, și lasă ca toată lumina să cadă asupra Domnului Însuși. Am văzut aici în versetul 10, că se vorbește despre omul nou. Și în epistola către Efeseni se vorbește despre omul nou, însă acolo se spune, că acest om este creat după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințire pe care o dă adevărul. Însă aici se spune: înnoit după chipul Aceluia care l-a creat, și Creatorul este în Coloseni 1 Domnul Isus Însuși. În epistola către Efeseni vedem că în Adunare nu mai sunt nici iudei nici greci, însă aici se spune că în acest om nou după chipul lui Hristos nu este nici iudeu nici grec. În 1 Corinteni 15 citim că Dumnezeu va fi totul în toți, însă aici am văzut că Hristos este totul în toate. Tot așa aici în versetul 15 nu se vorbește despre pacea lui Dumnezeu (ca în Filipeni 4), ci iarăși despre pacea lui Hristos.

Și în versetul 16 vedem același lucru: »Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi«. Chiar și Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este numit în alte locuri, este numit aici Cuvântul lui Hristos. Este Cuvântul, care nu numai mărturisește pe fiecare pagină despre El, ci și pe care El Însuși l-a dat. Prin Duhul Său El a vorbit în profeții Vechiului Testament (1 Petru 1,11) și El a vorbit și prin apostoli. Este Cuvântul Său. Toată atenția, toată lumina cade aici pe Persoana Sa. Așa se spune aici, că ceea ce Domnul Isus a spus prin slujitorii Săi, trebuie să locuiască din belșug în noi. Aceasta este o expresie deosebită; ea înseamnă nu numai că noi trebuie să ascultăm de Cuvânt și să-l luăm în inimă, ci că Cuvântul trebuie să aibă în noi un loc de odihnă, un loc unde să locuiască. Cuvântul trebuie totodată la noi să se simtă acasă, el trebuie să aibă un loc desăvârșit în viața noastră. Dacă viața noastră este în opoziție cu acest Cuvânt, atunci Cuvântul nu poate găsi un loc de odihnă la noi. Cuvântul trebuie să locuiască din belșug la noi, așa că discuțiile noastre cu credincioșii și cu necredincioșii sunt determinate de acest Cuvânt al lui Hristos. Atunci se va împlini ceea ce Domnul a spus într-un alt context în Ioan 14, că cine are poruncile Lui și le păzește, acela este cel care Îl iubește, și dacă cineva Îl iubește, acela va păzi Cuvântul Său. Dacă noi nu numai auzim Cuvântul Său, ci și îl »avem« și îl »păzim«, dacă acest Cuvânt are la noi un loc, dacă el poate locui cu adevărat la noi, atunci toate discuțiile noastre vor fi umplute de Persoana care ne este prezentată în acest Cuvânt, aceasta este Domnul Isus. Atunci vom vorbi despre cu totul alte lucruri, decât cum o facem de obicei, și ne vom îndemna și învăța reciproc în toată înțelepciunea. Ne vom învăța totdeauna unul pe altul din nou în ceea ce noi înșine am primit în Domnul. Ne folosim noi în felul acesta practic de Cuvântul lui Hristos?

Ce minunat ar fi dacă Cuvântul lui Hristos ar locui în felul acesta în noi, personal și în comun, ca noi, ca de îndată ce suntem împreună și prin Duhul lui Hristos ne îndemnăm și ne învățăm unii pe alții, ca de la sine să se lege psalmii, cântările de laudă și cântările duhovnicești. Când credincioșii sunt împreună și inimile lor sunt umplute de Domnul Isus și ei vorbesc despre El, cât de des trăim noi atunci că cântările vin ca de la sine și simțim nevoia ca să exprimăm prin cântare ce preocupă gândurile noastre. Cântările au un loc deosebit, chiar și în Adunarea lui Dumnezeu. Vedem clar în 1 Corinteni 14,15,26 că de la început și în străngerile laolaltă ale Adunării cântarea a avut un rol deosebit în serviciul divin. Dumnezeu a dat în Vechiul Testament cântarea și de asemenea și în noua perioadă de timp cântarea este expresia stării noastre răscumpărate. Cântecele vorbește despre ceea ce noi am găsit în El, sau exprimă lauda și adorarea noastră.

Eu gândesc că aici este o diferență între expresiile folosite. Cântările duhovnicești vorbesc mai mult în general despre lucrurile spirituale, în mod deosebit despre umblarea noastră și despre experiențele noastre spirituale. Psalmii și cântările de laudă depășesc acest cadru. Cântarea de laudă este cântarea prin care noi aducem lui Dumnezeu personal lauda cea mai mare, și Psalmii sunt imnuri mai mult în sensul general. Acești Psalmi nu au nimic a face cu Psalmii din Vechiul Testament, așa cum deseori s-a presupus. Credincioșii dintre păgâni din Colose nu aveau nicio carte cu psalmi, probabil că cunoșteau puțin psalmii. Ceea ce aveau erau psalmi de natură creștină, compuși de credincioși. Cuvântul „psalm” înseamnă în sensul lui inițial simplu o „cântare”, care se cântă în acompaniamentul instrumentelor de ciupit (mai târziu s-a pierdut semnificația acompaniamentului). Aici este vorba de cântări creștine, care exprimă adevăruri creștine.

»Cântând în inimile voastre lui Dumnezeu în har«. Nu numai când suntem împreună aducem împreună cu voce tare lui Dumnezeu lauda inimilor noastre, ci cântăm lui Dumnezeu în inimile noastre »în har«, deci fiind conștienți de harul lui Dumnezeu. Dacă Cuvântul lui Hristos locuiește în noi, așa că inimile noastre sunt luate în stăpânire de Cuvânt, acesta este Hristos Însuși, atunci în inima noastră va fi o cântare permanentă (compară cu Evrei 13,15), chiar și atunci când nu putem să cântăm cu voce tare. Fiind conștienți că stăm pe temelia harului, având

sentimentul că suntem înconjurați și călăuziți de har la fiecare pas, pentru credincios este totdeauna o cântare în inimă. Nu știm noi aceasta din experiență, tot așa cum știm din experiență că de multe ori nu avem nicio cântare de laudă, deoarece Cuvântul nu a putut să găsească cu adevărat odihna desăvârșită în noi? Odihna desăvârșită este numai atunci prezentă, când în inimile noastre nu este nimic altceva decât numai Cuvântul lui Hristos.

Numai atunci și versetul 17 va fi urmarea, unde se exprimă așa de clar, că în viața noastră practică noi nu avem numai o cântare în inimă ci aplicăm Cuvântul lui Hristos la faptele și cuvintele noastre. Atunci va deveni adevărat în lucrurile zilnice ale vieții că noi facem totul în Numele Domnului Isus. Aceasta este o expresie importantă și cu conținut bogat. Ea înseamnă nu numai că Domnul Isus poate avea plăcere de tot ce facem noi. Dacă ne gândim un moment la aceasta, vom simți imediat cât de departe suntem noi de faptul că fiecare cuvânt, pe care îl rostim, poate fi numit bun de către El, că tot ce facem, poate fi aprobat de El. Dar nicidecum nu despre aceasta este aici vorba. Aici nu se spune că El trebuie să poată numi bun tot ce facem noi, ci aici se spune că noi trebuie să facem totul în Numele Lui. Atunci, după ce am făcut ceva, nu numai vom auzi aprobarea Sa, ci vom ști dinainte că este voia Lui categorică ca noi să spunem aceasta, sau să facem ceva. Acesta este înțelesul adevărat al expresiei a face ceva în Numele Domnului, împuterniciți de El. Nu merge aceasta nespuse de departe – însă pe de altă parte, nu este consecința foarte mare a ceea ce găsim aici? Dacă Cuvântul lui Hristos are cu adevărat un loc de odihnă în inimile noastre, atunci noi suntem așa de obișnuiți cu acest Cuvânt și cu aceste gânduri ale Domnului, că vom putea să diferențiem exact dacă ceea ce iese din noi este de la Domnul, deci lucrat de Duhul Său, sau vine din carne (din firea pământească). Cât de des am considerat lucrările cărnii ca fiind intențiile Domnului și probabil am gândit că le facem în Numele Său. Aceasta este maturizare spirituală, dacă Cuvântul găsește odihnă în noi și în noi devine trează conștiința că ceea ce facem trebuie să fie de la Domnul și pentru El.

Citim în Romani 14 despre cei slabi în credință, că ei, când făceau anumite lucruri legaliste, de exemplu se abțineau de la anumite mâncăruri, o făceau pentru Domnul și mulțumeau lui Dumnezeu pentru aceasta. Aceasta este slăbiciune, căci în creștinism nu există, că unele mâncăruri sunt curate, iar altele nu, însă ei o făceau pentru Domnul, și ei Îi mulțumeau pentru aceasta. Este important și pentru noi, ca noi, dacă facem ceva, s-o facem pentru Domnul, chiar dacă am primit puțină lumină în privința aceasta, și în afară de aceasta să putem să-I mulțumim pentru tot ce facem. Dacă întotdeauna ne vom întreba, înainte de a face sau a spune ceva: pot să-I mulțumesc Domnului pentru ceea ce vreau să spun sau să fac?, cât de des am rămâne păziți de lucruri greșite! Aici avem ceva de felul acesta, dar, așa cum am spus, este vorba de mult mai mult. Aici nu este vorba de a avea dorința de a face ceva pentru Domnul, ci ca noi să facem ceea ce El așteaptă de la noi. Aceasta este împlinirea dorinței Domnului, ca noi să avem poruncile Lui și să le ținem (Ioan 14,21). Mai întâi să avem poruncile Lui. Aceasta înseamnă că noi știm ce așteaptă El de la noi la fiecare pas, ca noi să urmărim să posedăm poruncile Lui, deci să cunoaștem voia Sa cu privire la drumul nostru, și după aceea să împlinim aceste porunci în viața noastră.

Poate să fie, așa cum am spus, o dovadă că noi suntem cu adevărat pe calea Domnului, dacă noi putem mulțumi Tatălui pentru ceea ce facem. Și totuși – cât de șireată este inima noastră în privința aceasta, cât de puțin ne cunoaștem. Știu din propria experiență, că uneori putem mulțumi Domnului pentru ceva care după aceea observăm că nu este bun pentru noi. Un cunoscut predicator rus din secolul trecut a vestit odată Cuvântul într-un salon, iar după aceea o ducă să i-a spus: nu consider frumos din partea dumneavoastră că mi-ați interzis să mai merg la teatru. El a răspuns: nu am spus nicidecum, ca să nu faceți aceasta. Da, a zis ea, dar din cuvintele dumneavoastră a rezultat foarte clar că eu nu mai am voie de acum încolo să fac aceasta. Dar de ce, a spus el, doriți cu atâta plăcere să mergeți acolo? Ea a răspuns: Când merg la teatru,

totdeauna mai întâi îmi plec genunchii și rog pe Domnul Isus să meargă cu mine, și până acum El a mers totdeauna cu mine la teatru. La aceasta predicatorul a spus: Nu cumva răsuciți lucrurile? Dumnezeu voastră doriți cu plăcere s-o faceți cu El, dar vreți să mergeți pe propriul drum și apoi doriți ca El să meargă cu dumneavoastră. Nu ar trebui să faceți invers și să întrebați mai întâi unde vrea *El* să meargă în seara aceasta și după aceea să-L urmați și să mergeți cu El? – Probabil te-ai gândit și tu deja că Domnul Isus a mers cu tine acolo și acolo, dar nu vrei tu să întrebi mai întâi unde vrea El ca tu să mergi? Nu vrei să-L întrebi, dacă cuvintele și lucrările tale sunt într-adevăr în Numele Lui, și apoi să mulțumești – nu, că El a mers cu tine, ci pentru că tu ai mers cu El? Dacă am merge pe drumul nostru în această conștiință, nu am fi noi atunci păziți de tot felul de lucruri care nu sunt spre onoarea Sa? Facă Domnul ca mai întâi Cuvântul lui Hristos să ne ia în stăpânire, să găsească un loc de odihnă în noi, așa ca să nu mai existe nici un loc pentru alte gânduri, decât numai pentru ce vrea El să ne spună.

Dacă Cuvântul ar putea să găsească o așa locuință în noi, aceasta va avea efecte asupra tuturor situațiilor practice din viață (versetul 18 și următoarele). Aici se vorbește despre o temă care este tratată și în alte epistole, de exemplu în epistola către Efeseni și în 1 Petru. De aceea este important ca îndemnul adresat bărbaților și femeilor, copiilor și părinților să nu le studiem la modul general ci în legătură cu caracterul acestei epistole. Când Pavel vorbește în epistola către Efeseni despre aceste relații de viață, atunci prin aceasta el intenționează altceva decât atunci când, de exemplu, vorbește despre ele în epistola către Coloseni. Aceasta se observă foarte pregnant aici. În Coloseni 3,1 se spune că noi, dacă am înviat împreună cu Hristos, trebuie să căutăm lucrurile de sus și nu lucrurile de pe pământ. Pentru un credincios ar trebui ca toate lucrurile pământului acesta să-și fi pierdut forța lor de atracție, așa că el nu se mai gândește la lucrurile de pe pământ, ci inima și viața lui sunt umplute de Hristos. S-ar putea ca din acest principiu să se tragă o concluzie greșită. Cineva ar putea spune: dacă aceasta este într-adevăr așa, atunci nu mai este loc pentru lucrurile simple, naturale, pământești, așa cum ar fi căsnicia și familia. Dacă este cu adevărat așa, că Hristos înseamnă totul pentru inima noastră și numai lucrurile spirituale trebuie să joace un rol în viața noastră, ce loc mai are atunci căsnicia – ea este doar un lucru pământesc. În cer nu se vor mai încheia căsniciile, ci numai aici pe pământ. Aici pe pământ se nasc copii și se întemeiază familii. Și totuși apostolul spune aici, că această instituție are valabilitate nediminuată pentru credincioși. De ce este așa? Este așa, pentru că aceste lucruri, relația dintre bărbat și femeie în căsnicie și relația dintre părinți și copii în sine nu aparțin acestei lumi rele, din care am fost salvați, pe care am părăsit-o prin moartea și învierea lui Hristos. Căci căsnicia și primirea de copii sunt rânduite de Dumnezeu și datează înainte de căderea în păcat.

Aceasta este foarte important. Cele mai multe alte elemente din societatea noastră se deduc într-un fel sau altul că au luat naștere ca urmare a intrării păcatului în lumea aceasta. Vom vedea aceasta îndată la robii. Dar cu privire la căsnicie și reproducere nu este așa; acestea sunt unele din puținele rânduieli existente, pe care Dumnezeu le-a dat înainte de căderea în păcat. Desigur și aceste lucruri au fost întinate prin păcat; omul a stricat prin păcat tot ce a dat Dumnezeu, a făcut să arate urât tot ce Dumnezeu a dat ca frumos. Însă aceasta nu schimbă cu nimic din faptul că relațiile, pe care Dumnezeu le-a dat aici pe pământ, au fost vrute de El deja înainte să existe păcatul. El le-a dat cu un anumit scop; și anume, căsnicia, așa cum arată clar Efeseni 5, pentru ca prin ea să se dea expresie gândurilor veșnice ale lui Dumnezeu cu privire la Hristos și Adunare, în timp ce filiațiunea ilustrează în mod deosebit relația minunată care există în Dumnezeire între Tată și Fiul. Acestea sunt lucruri pe care Dumnezeu Însuși le-a dat, înainte ca să fie păcatul aici, și ele vorbesc despre lucruri care nu au nimic a face cu păcatul. După ce am devenit credincioși, după ce am murit și am înviat împreună cu Hristos, tocmai noi avem chemarea deosebită, ca din aceste lucruri să facem iarăși ceva frumos, să le dăm iarăși strălucirea și culoarea, pe care ele le aveau la început, înainte de a fi intrat păcatul în ele. Ce-i drept, înainte de căderea în păcat nu s-a

născut nici un copil, însă înainte de căderea în păcat Dumnezeu a dat poruncă lui Adam și Eva să se înmulțească și să umple pământul. De aceea noi nu avem niciodată voie să spunem, că aceste relații au căpătat importanță mai mică pentru un credincios, dimpotrivă. Dumnezeu ne cheamă ca creștini să dăm iarăși acestor lucruri strălucirea pe care ele o aveau inițial în gândurile Sale.

Din păcate în creștinătate s-a ajuns ca tocmai aceste lucruri să fie tratate cu subapreciere. Citim în 1 Timotei 4, că în ultimul timp unii vor cădea de la credință, luând aminte la duhuri amăgitoare și la învățături ale demonilor, care vor interzice căsătoria și vor porunci să se abțină de la anumite mâncăruri. Pentru Dumnezeu este un lucru serios, că în ultimul timp va fi interzisă căsătoria, în mod deosebit în biserica romano-catolică căsătoria preoților. Unei anumite clase spirituale, care stă deasupra poporului „de rând”, i s-a interzis să se căsătorească, deoarece căsnicia aparține acestui pământ, aparține lucrurilor obișnuite ale vieții, deci și poporului de rând, și de aceea nu ar fi suficient de demnă pentru aceia care stăteau deasupra poporului. Aceasta este o urâciune în ochii lui Dumnezeu, căci nu este mai puțin decât o lezare a ceea ce Dumnezeu a dat în căsnicie, și anume un tablou despre Hristos și Adunare și orice interzicere a căsniciei distruge ceea ce Dumnezeu a prezentat în aceasta. Aceasta desigur nu vrea să spună, că nu există credincioși, cărora Dumnezeu le-a dat darul de a nu se căsători. Dacă împrejurările sunt cu adevărat așa ca la apostolul Pavel, că cu privire la lucrarea Domnului este mai bine să nu te căsătorești, atunci Dumnezeu este liber să dea darul abstenenței. Însă aceasta nu înseamnă că din această cauză Pavel era cu ceva mai bun decât ceilalți. El avea acest dar, așa cum un altul avea alt dar, și în nicio privință prin aceasta stătea deasupra altora. Acesta este un principiu foarte important. Dumnezeu păstrează aceste relații și El niciodată nu va aproba pe credincioși, când aceștia devalorizează aceste relații, de exemplu și în ceea ce privește nașterea copiilor. S-ar putea să sune foarte evlavios, când o pereche creștină, de exemplu o pereche de misionari, spune că ei vor să se pună în lucrarea Domnului și vor să fie așa de mult închinați Lui, că cu plăcere renunță la nașterea de copii. Dacă în mod conștient ei poartă de grijă să nu primească copii, și anume cu argumentul, că fac aceasta pentru lucrarea Domnului, atunci cu siguranță aceasta nu este plăcut în ochii lui Dumnezeu. Desigur nu vorbesc despre aceia, care nu pot să primească copii – tot așa cum Dumnezeu cu privire la lucrare poate să dea darul abstenenței, așa se face că uneori El retrage binecuvântarea copiilor unei perechi de credincioși care este activă în lucrarea Sa. Mă refer acum la aceia care cu privire la lucrare intenționat împiedică, ca ei să primească copii. Dumnezeu vrea ca noi să ne păstrăm curați în aceste lucruri, care sunt așa de încurcate. Tocmai în timpul nostru aceste lucruri sunt tratate disprețuitor în mod deosebit în creștinătate, atât căsnicia cât și reproducerea. Noi ca credincioși trebuie să veghem în privința aceasta, căci Scriptura spune, că nu numai lumea va strica în cele din urmă aceste lucruri, ci și creștinătatea. Citim în primul rând în 1 Timotei 4 că în ultimele zile unii vor cădea de la credință și vor interzice căsnicia. După aceea în 2 Timotei 3, că în ultimele zile oamenii vor avea o formă de evlavie, dar îi va tăgădui puterea; și ca un semn caracteristic al acestei creștinătăți cu numele, se spune după aceea, că ei vor fi fără dragostea naturală (firească). Ei au coborât căsnicia la nivelul a ceea ce se găsește între animale. Aici ne sunt prezentate aceste lucruri, pentru ca noi ca credincioși să cerem de la Domnul puterea, ca să păstrăm valoarea acestor rânduieli, pe care El le-a dat-o.

Când Domnul ne atenționează, atunci El atinge punctul nostru slab. Dacă aici se spune despre femei, că ele trebuie să fie supuse soților lor, și despre bărbați, că ei trebuie să-și iubească soțiile, atunci acesta stă scris intenționat așa și nu invers. Este așa, că femeile prin natura lor iubesc mai ușor decât bărbații; la ele nu există așa de repede pericolul, să le lipsească dragostea, însă ele sunt prea iuți și nu ocupă locul de supunere. Domnul le-a dat acest loc, căci aici se spune ca ele să fie supuse, »cum se cuvine în Domnul«. Femeile nu trebuie să fie supuse, deoarece ele sunt mai slabe decât bărbații, ci deoarece li se cuvine în Domnul să fie așa. Dacă ele au această atitudine, atunci ele sunt plăcute Domnului. Supunerea nu este același lucru cu ascultarea

absolută, ci este o atitudine de smerenie, care în primul rând este caracterizată prin supunerea față de Domnul. Aceasta înseamnă că și atunci când o femeie credincioasă este căsătorită cu un bărbat necredincios, ea trebuie, dacă soțul îi cere ceva pe care ea nicidecum nu-l poate face, deoarece este o femeie credincioasă, trebuie totuși să fie supusă soțului ei, chiar dacă ea nu poate să fie ascultătoare în toate cazurile. Tot așa este și la bărbați. Locul lor slab este, că deseori le lipsește dragostea. Bărbații sunt înclinați mai mult spre agresivitate și forță și ușor devin aspri și răi cu soțiile lor. Ei sunt atenționați deci cu privire la slăbiciunile lor. Punctul de plecare este totdeauna, că noi toți trebuie să ne ocupăm poziția, pe care o avem, în Domnul. Supunerea față de El dă puterea necesară pentru orice poziție de subordonare. Aceasta este puterea pentru femei, în timp ce bărbaților se spune (și în mod deosebit celor care ocupă o poziție înaltă) ca ei să nu se comporte cu asprime față de ceilalți, care sunt așezați într-o poziție mai inferioară. Înainte de toate aceasta este de la sine înțeles în căsnicie, deoarece noi ca bărbați trebuie să fim în căsnicie un tablou al lui Hristos în dragostea și dăruirea Sa, pe care El le-a avut față de Adunare, așa cum o explică detaliat epistola către Efeseni.

Principii asemănătoare găsim aici cu privire la copii și părinți. Copiii ocupă de asemenea o poziție de subordonare, însă și aici se face referire la Hristos, ca să facă clar poziția lor și ca să dea putere copiilor, ca să ocupe această poziție. Vedem tocmai în epistola către Coloseni, cum totul este legat cu persoana Domnului Isus. Dacă copiii trebuie să asculte de părinții lor, ei au voie să pună ascultarea lor în legătură cu Domnul Isus, căci aceasta Îi este plăcut Lui. Ochiul Lui se odihnește cu plăcere pe ei, dacă ei ocupă acest loc, nu în primul rând ca să scape de pedeapsa părinților lor, ci pentru că ei știu, că prin aceasta produc bucurie Domnului. Aceasta este învățătura importantă pentru noi toți. Oriunde în societate vom ocupa o poziție joasă, dacă Îl luăm și pe Domnul în această stare – vom vedea aceasta îndată la robi – totul primește o demnitate deosebită, și atunci dispar multe greutăți. Și aici există pericolul pentru părinți, care ocupă o poziție superioară cu privire la copiii lor (așa cum ocupă bărbații față de soțiile lor), ca ei să facă abuz de acest loc. Așa cum bărbații pot fi aspri și brutali față de soțiile lor, tot așa ei pot să provoace la mânie pe copiii lor, și în cele din urmă aceștia să ajungă descurajați. Dacă ei ceartă permanent pe copiii lor și depreciază și critică tot ce fac ei, aceasta nu mărturisește despre un duh de dragoste față de copii. Atunci copiii își pierd curajul de a mai fi supuși părinților lor și să asculte cu drag, căci nu are niciun sens, căci părinții lor răspund cu contraargumente și critică. În toate noi putem să revelăm ce Dumnezeu a prefigurat în acestea. Copiii pot să asculte, așa cum Domnul Isus pe pământ ca Fiu a fost supus și ascultător în chip desăvârșit față de Tatăl Său. Tot așa Tatăl a privit cu dragoste spre Fiul, cum El a mers pe drumul Său aici pe pământ.

În versetele următoare ne este descrisă o cu totul altă relație, și anume aceea dintre robi (sau: sclavi³) și stăpâni, și desigur aceasta este o situație cu mult mai grea. Desigur Dumnezeu nu a vrut sclavia, dimpotrivă – ea este urmarea păcatului în lume. De aceea se poate pune din nou întrebarea: dacă sclavia este urmarea păcatului și deci aparține unei lumi care zace în păcat și moarte, și dacă eu sunt un rob și am murit și am înviat împreună cu Hristos, ce parte mai am eu atunci în lumea aceasta și ce mai contează că eu sunt un rob? De fapt n-ar mai trebui să fiu rob. Da, dar credinciosul, care vorbește în felul acesta, nu este el în pericol ca tocmai prin aceasta să gândească ca lumea, ca el să ocupe o atitudine față de stăpânul său pe care o au mulți subalterni față de stăpânii lor, stăruind pe presupusele lor drepturi, făcând grevă sau protestând și nu ocupă cu adevărat locul pe care ei îl au în societate? Tocmai aceasta este ciudățenia credinței creștine. Creștinismul nu schimbă sclavia, ci schimbă pe sclavi. Cât de mulți creștini sunt totuși, care depun toate eforturile (de cele mai multe ori cu intenții bune) să înlăture inconvenientele sociale din lumea aceasta. Deci, în măsura în care noi putem schimba ceva în sfera noastră de influență,

---

³ În limba greacă „rob” și „sclav” este același cuvânt (*doulos*); este cineva care cu trup și suflet aparține unui altuia.

trebuie să ne interesăm de suferințele semenilor noștri. Însă noi nu avem misiunea să schimbăm structural lumea aceasta, societatea aceasta.

Aceasta nu este intenția lui Dumnezeu. Dumnezeu a hotărât lumea ca întreg, ca sistem, pentru judecată, și tot ce se încearcă să se îmbunătățească la lucrurile care în curând vor fi nimicite, este, spus delicat, o cutezanță lipsită de sens. Nu are nici un sens să îmbunătățești ceva, care s-a dovedit a fi de neîmbunătățit și pe care Dumnezeu îl va judeca în curând. Încă o dată, desigur noi trebuie să facem ce este bine, pretutindeni, unde putem. Însă a face bine semenilor noștri nu este același lucru ca și cum noi ne-am dedica activ, ca pe toate căile, și în mod deosebit prin politică, să încercăm să înlăturăm neajunsurile sociale din lume. Ce obținem, dacă eliberăm un sclav? Am pus capăt unei sclavii, dar nu am schimbat sclavul.

Tocmai aceasta este puterea creștinismului: el transformă pe sclavul însăși. Tocmai un rob poate să arate în situația lui ce înseamnă să fi creștin. Așa se spune în epistola către Tit, că tocmai lor le este dat să împodobească învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor (capitolul 2,10). Tocmai ei pot constitui o podoabă în atitudinea lor față de Domnul, o împodobire a învățăturii Dumnezeului nostru Mântuitor, a învățăturii că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, s-a arătat și ne-a mântuit. Ei pot ca sclavi să illustreze ceea ce are valoare, că Dumnezeu tocmai în lumea *aceasta* rea a așezat oameni cu o altă natură, »oameni noi«. Tot așa este și în epistola către Filimon. Noi am putea spune: ce caută în Noul Testament o scrisoare așa de mică, care nu se tratează nici o învățătură? Însă tocmai în aceasta primim o privire în situația socială ca aceea a unui sclav și stăpânul său, o problemă simplă, însă în care se prezintă în mod minunat ce este puterea credinței creștine, sau mai bine spus, ce poate lucra Hristos. Însuși în inima unui om care se află într-o situație așa de dificilă.

Căci sclavia nu este o stare simplă. La un stăpân obișnuit mai merge, căci poți să demisionezi; însă ca sclav să fi proprietatea stăpânului tău, care poate dispune pe deplin de tine, ca sclav să trebuiască să ascuți, nu numai, așa cum spune Petru, de cei buni și blânzi, ci și de cei greșiți, pentru aceasta este nevoie de putere spirituală. Deci, această putere o dă credința creștină. Faptul că noi am murit împreună cu Hristos și am înviat împreună cu El și în El am devenit un om nou, avem dreptul să-L posedăm pe El ca viață nouă a noastră, aceasta ne dă putere ca să arătăm tocmai în astfel de situații cine este El, prin aceea că noi ascultăm, nu ca oameni lingușitori, ca să plăcem oamenilor, ci în simplitatea inimii, temându-ne de Domnul.

Ar trebui să luăm seama cât de des Domnul Isus este introdus în aceste situații. De trei ori se spune aici că slujba sclavilor pentru stăpânii lor trebuie să fie caracterizată de relația practică cu Domnul Isus. Aceasta este așa de important, că ei trebuie să vadă realmente slujba lor pentru stăpânii lor pământești ca o slujbă pentru Domnul Isus. Aceasta schimbă totul. Dacă ei trebuie să facă ceva, pe care nu-l găesc frumos – și cât de des are loc aceasta la un sclav, care este proprietate a stăpânului său! – aceasta nu trebuie să fie prea mult pentru ei, căci ei ar trebui să știe: aceasta este ceea ce Domnul așteaptă de la mine în momentul acesta, și dacă El o așteaptă de la mine, atunci El îmi va da și puterea s-o fac, și El mă va și răsplăti. Dacă eu ca sclav sunt proprietatea stăpânului meu, atunci nu trebuie să mă aștept la răsplată din partea stăpânului meu, și stăpânul nu trebuie nici măcar să spună mulțumesc (compară cu Luca 17,7-10). Dar dacă eu sunt un rob al lui Hristos Isus și în această stare trebuie să slujesc unui stăpân, atunci pot ști, că tot ce fac pentru acest stăpân pământesc îmi va aduce răsplată. În timp ce aici pe pământ nu primesc nicio răsplată sau nu aud nicio mulțumire, eu voi primi în cer o moștenire, căci în realitate eu slujesc lui Hristos Domnul. În final se va spune: »Intră în bucuria Stăpânului tău«, și pentru slujba care am făcut-o aici pe pământ se va da o plată, chiar dacă eu am făcut numai o slujbă așa de simplă, de joasă, ca aceea a unui sclav pentru stăpânul său. De aceea putem să acționăm așa cum se spune în versetul 23: »Lucrați din toată inima, ca pentru Domnul și nu ca

pentru oameni». Chiar dacă noi în țările noastre nu mai avem sclavi, totuși principiul important își are valabilitatea și pentru noi. În orice împrejurări am fi, fie că mergem la școală, unde ocupăm un loc de subordonare, sau suntem muncitori, în toate cazurile trebuie deseori să facem lucruri, pe care nu le considerăm frumoase. Probabil sunt lucruri, pe care noi ca credincioși le considerăm grele, deoarece prin aceasta gândurile noastre se preocupă cu lucruri pământești care ar putea să ne atragă de la Domnul. Însă dacă știm că El vrea să dea puterea pentru a le face și că în cele din urmă noi Îi slujim Lui și că El, orice ar vrea El să aducă pe calea noastră, vrea să ne dăruiască harul ca să le înfăptuim, atunci totul se schimbă. Atunci putem să le facem din toată inima și putem ști că vom primi o plată, chiar dacă noi aici pe pământ suntem „mai puțin plătiți”. Niciodată să nu ne plângem la stăpânii noștri pământești. Noi putem să așteptăm plata și răsplata, pe care ne-o va da Domnul.

Dacă ție ca sclav ți s-a făcut o nedreptate, desigur nu poți să schimbi nimic în privința aceasta (versetul 25). Trebuie s-o suporti, căci nu toți stăpânii sunt buni și blânzi. Dacă tu ca muncitor ai un șef, care deseori îți pune după cap lucruri care nu sunt adevărate, încredințează aceasta mâinilor Domnului. El va răzbuna această nedreptate. Nu noi trebuie să ne răzbunăm, nu noi trebuie să sărim în sus, să contrazicem și să stăruim asupra drepturilor noastre, așa cum cu regret auzim deseori și pe credincioși vorbind. Credincioșii nu luptă pentru „drepturile” lor, ei nu au nici un drept în lumea aceasta. Faptul că noi luptăm pentru presupusele noastre drepturi, înseamnă de fapt că noi afirmăm, că avem drepturi în lumea aceasta. Însă dacă noi nu avem nici un loc în lumea aceasta, atunci nu avem nici drepturi, ci numai obligații. „Drepturile” noastre sunt la Domnul, și pe acestea El ni le-a dat prin har. Dacă ni se face nedreptate, El însuși va răzbuna această nedreptate. Acesta este un principiu important, nu numai pentru stăpâni răi, ci la modul cel mai general. Orice nedreptate, care se face, va fi răsplătită la timpul ei. Aceasta este valabil atât pentru necredincioși, cât și pentru credincioși. Domnul nu are în vedere fața omului. Orice nedreptate, pe care credinciosul o face în viața lui, chiar dacă cu privire la veșnicie i se iartă, în căile de guvernare ale lui Dumnezeu aici pe pământ el va primi ce i se cuvine. Dacă aici pe pământ ea nu a fost adusă în lumina lui Dumnezeu, atunci ea va fi descoperită odată înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Dar și toată nedreptatea, pe care cei necredincioși au făcut-o, odată, nu în toate cazurile deja aici pe pământ în căile de guvernare ale lui Dumnezeu, însă în orice caz atunci când ei vor sta înaintea marelui Tron alb își vor primi răsplătirea. Este probabil cineva aici, care face nedreptate, deoarece el este necredincios? Va veni un timp când toată această nedreptate se va întoarce asupra capului tău și vei vedea toată această nedreptate și tu însuși va trebui să porți pedeapsa pentru ea.

Capitolul 4

Capitolul acesta începe cu un verset, care de fapt aparține încă capitolului 3: „Stăpânilor, dați robilor ce este drept și corect, știind că și voi aveți un stăpân în ceruri.” Așa cum sclavii trebuie să aducă poziția lor de subordonare în legătură cu Hristos, ca să primească puterea adevărată pentru subordonare, tot așa și stăpânii la rândul lor nu trebuie să abuzeze de poziția lor, ci trebuie să dea sclavilor ceea ce este drept și corect, ceea ce se cuvine fiecărui om. Noi înșine niciodată „nu avem” drepturi, trebuie însă să recunoaștem drepturile altora, sau probabil mai bine spus: datoriile noastre față de ceilalți. Aici nici măcar nu se spune că ei trebuie să arate îndurare față de robii lor, așa cum Pavel în scrisoarea sa adresată lui Filimon l-a rugat pe acesta. Aici se spune numai, stăpânii să dea angajaților lor ce este drept și corect. Căci așa cum este adevărat că angajații creștini nu trebuie să facă aluzie la drepturile lor, tot așa este valabil pentru stăpânii creștini ca ei să dea subalternilor lor ceea ce este drept și corect. Căci și ei, așa se spune aici, au un stăpân în cer. Aceasta este o comparație importantă și frumoasă. În 1 Corinteni 7 este aplicat

același gând cu privire la sclavi. Ce oferă unui credincios putere, ca să trăiască ca un sclav? Numai conștiința că în Domnul eu sunt un eliberat și prin El am fost salvat din sclavie. Și care este caracterul slujbei stăpânilor creștini? Conștiința că și ei înșiși sunt sclavii unui Domn, care este în cer, sunt sclavi ai lui Hristos, sclavi ai lui Dumnezeu. Dacă ei acționează fiind conștienți de aceasta, atunci aceasta are o influență mare asupra comportării lor față de subalternii lor. Vedem astfel că tot ce vine în viața noastră pe drumul nostru, toate relațiile noastre în căsnicie, în familie și în societate devin altfel și mai bune, nu atunci când noi le schimbăm în exterior, ci când luăm pe Hristos în ele și Îi oferim ocazia în aceste împrejurări să ia chip în noi. Abia atunci se arată ce este credința creștină în practică.⁴

După ce apostolul a vorbit astfel despre aceste relații, el aplică acum aceste principii la modul mult mai general la viața noastră. El vorbește mai întâi despre ceea ce la noi trebuie să ocupe un loc important: „Stăruieți în rugăciune” (versetul 2). Nu ne alegem noi deseori cu puțin în privința aceasta? Probabil facem mult pentru Domnul, dar uneori uităm rugăciunea, așa că noi dăm tot mai mult, dar nu mai primim de la Domnul în părtașia în rugăciune cu El. Cât de ușor neglijăm stăruința și vegherea în rugăciune. Dacă dimineața amânăm timpul de rugăciune, cât de repede pot apare situații în familie care ne împiedică la rugăciune; în privința aceasta trebuie să veghem. Dar noi trebuie să veghem și atunci când suntem preocupați să ne rugăm, pentru ca gândurile noastre să nu se abată și în noi să pătrundă alte lucruri, așa că inimile noastre nu mai sunt umplute cu Domnul, la care ne rugăm.

„Vegheați în ea cu mulțumire”. Dacă noi într-adevăr ne rugăm, dar începe să lipsească mulțumirea, atunci ceva nu mai este în ordine cu rugăciunea și noi nu mai avem felul de gândire corect. În capitolul 3.15 am găsit îndemnul: „fiți mulțumitori”. Dacă la noi nu mai este mulțumire, atunci vom deveni nemulțumiți și ne plângem de împrejurările în care Domnul ne duce. Probabil sunt tot felul de greutăți în viața noastră sau în adunarea locală sau oriunde altundeva; probabil în mod justificat suntem îngrijorați de acestea, însă dacă aceste îngrijorări ocupă un loc prea mare în inimile noastre, atunci în primul rând dispare mulțumirea. Atunci probabil încă mai luptăm în rugăciune cu Domnul și dorim tot felul de lucruri de la El. Dar dacă lipsește mulțumirea, dacă noi facem într-adevăr cunoscut lui Dumnezeu dorințele noastre prin rugăciune și implorare, dar fără mulțumire, cum putem noi atunci să fim fericiți în Domnul și cum poate atunci pacea lui Dumnezeu să ne umple cu adevărat (vezi Filipeni 4.6,7)? Dacă lipsește mulțumirea adusă Domnului, atunci dispare și conștiința că tot ce El ne pune pe drumul nostru lucrează totuși spre bine pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu. Toate lucrurile sunt în mâna Sa și nimic nu-I scapă. El ne păzește în toate lucrurile și ne dă totdeauna prilej să mulțumim pentru ceea ce noi am devenit în Hristos și pentru tot ce noi primim zi de zi prin harul Său.

Și apoi și: pentru ce ne rugăm? În rugăciunile noastre noi suntem deseori așa de preocupați cu noi, cu ceea ce avem nevoie. Însă Pavel roagă aici categoric pe credincioși să se roage și cu privire la slujba lui pentru Domnul, pentru ca Dumnezeu să le deschidă o ușă pentru Cuvânt și acum, când el era în închisoare, și ca Domnul să creeze posibilități ca el să poată propovădui taina lui Hristos. Observă că aici nu se spune: „Taina Adunării”. Și aici este din nou vorba de Hristos. Într-adevăr ca Persoană El nu era o taină, căci El a fost făcut cunoscut deja în Vechiul Testament. Însă aici este vorba de Hristos, unit cu Adunarea, așa cum am văzut destul de clar în capitolele 1 și 2 ale epistolei. Aici acest adevăr este numit „taina lui Hristos”, pentru ca El să aibă întâietatea în toate (Coloseni 1.18), ca pretutindeni în această epistolă. Astfel apostolul se roagă aici pentru rugăciunile credincioșilor, ca să se ofere ocazii să predice această taină. Nu

---

⁴ Vedem deci rezumând, că „omul nou” (Coloseni 3.9) este un fel ceresc al omului aici pe pământ, care în toate împrejurările practice pământești prezintă pe „Hristos”: (a) în relațiile dintre credincioși, aceasta înseamnă în părtașia creștină (Coloseni 3.12-17), (b) în căsnicie și familie, aceasta înseamnă în conviețuirea familiară (Coloseni 3.18-21) și (c) în relațiile între stăpâni și angajați, aceasta înseamnă în relațiile de serviciu (Coloseni 3.22-4.1).

taina Evangheliei, așa cum se spune în Efeseni 6, ci taina lui Hristos. Noi ne rugăm deseori, chiar și în orele de rugăciune, pentru răspândirea Evangheliei, și desigur aceasta este important. Însă eu cred, că noi în timpul de decădere și confuzie ar trebui să folosim mai multă energie (în rugăciune și practic), să ne întărim reciproc în această taină a lui Hristos, în adevărul, că noi ca Adunare, ca trup al Său, suntem legați cu Capul glorificat în cer. În propovăduirea lui Pavel acest adevăr a ocupat un spațiu așa de mare, că pentru aceasta a ajuns întemnițat. El era nu numai un întemnițat pentru Evanghelie, ci înainte de toate pentru acest adevăr: Hristos și Adunarea Sa, Capul și trupul, pentru ca el să le reveleze pe acestea așa cum trebuie (versetul 4). Este aceasta și rugăciunea noastră, atunci când mergem la o prelegere? Ne rugăm noi, ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie prezentat așa cum vrea El să fie prezentat? Aceasta este o rugăciune, de care are nevoie fiecare slujitor al lui Dumnezeu. Fără această rugăciune slujirea este deseori fără putere. Așa de importantă este rugăciunea noastră pentru slujitorii Domnului, pentru ca Cuvântul lor să aibă intrare în inimi și Domnul să fie glorificat prin aceasta.

După cum este atitudinea noastră față de credincioși, față de slujitorii Domnului, tot așa este și atitudinea noastră față de cei ce sunt afară, necredincioșii lumii acesteia: „Umblați cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărând timpul” (versetul 5). Cât de important este aceasta! Noi ne gândim deseori mai mult la comportarea noastră cu credincioșii – și în mod fericit putem avea multă părtașie reciprocă -, însă noi ne găsim și în mijlocul aceloră, care sunt afară. Crezi tu, că este tot una cum ne comportăm față de ei, oricât de stricați ar fi ei? Noi trebuie să umblăm cu înțelepciune, aceasta înseamnă că noi trebuie să cântărim cuvintele și faptele noastre, pentru ca niciodată să nu dăm impresia că suntem la fel ca ceilalți. Eu nu spun, mai buni; însă noi am devenit altfel decât ei. Noi niciodată nu trebuie să dăm impresia, că noi am aparține aceleiași lumi, pe care am părăsit-o, prin aceea că noi am murit cu Hristos și am înviat cu Hristos. Dacă ne facem una cu lumea aceasta, așa că toate diferențele exterioare dispar, atunci am distrus toate posibilitățile ca să mărturisim semenilor noștri cine este Hristos. Mărturia noastră față de aceia care ne cunosc, are putere numai atunci când în lucrurile obișnuite ale vieții umblăm în înțelepciune printre ei, conștienți fiind că noi prin moartea și învierea lui Hristos am fost scoși din lumea căreia ei îi aparțin.

Desigur există și o altă latură. Faptul că noi am murit și am înviat împreună cu Hristos nu trebuie să ne facă aroganți. Probabil știm foarte bine, cum uneori gândim samavolnic, că noi suntem mai buni decât ceilalți, și că suntem înclinați să privim cu dispreț spre aceia care nu au nici o cunoaștere despre Dumnezeu. Însă în epistola către Tit 3.2 se spune că noi trebuie să fim umpluți cu blândețe față de toți oamenii. Pentru ce? Tocmai din pricina faptului că odinioară noi eram „vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții”. Numai Dumnezeu în dragoste Lui pentru oameni și în îndurarea Lui ne-a scos de acolo. Numai așa putem aștepta momentul potrivit pentru o mărturie, răscumpărând timpul și folosindu-l deplin, fără să pierdem timp, prin aceea că ne facem una cu lumea și ne lăsăm jefuiți de puterea pentru slujbă. Noi putem răscumpăra complet timpul în slujba pentru Domnul, așa că noi putem folosi pentru El chiar și timpul pe care noi trebuie să-l dedicăm preocupărilor noastre pământești, prin aceea că tot ce facem sau spunem, le facem în El și cu El și în toate lucrurile facem ca El să ia chip.

„Cuvântul vostru să fie întotdeauna în har” (versetul 6). Da, aceasta face parte din cele anterioare. Dacă umblăm în înțelepciune în mijlocul lumii, cuvântul nostru trebuie totdeauna să reflecte harul în care noi stăm. Suntem noi conștienți că mediul nostru înconjurător are nevoie de har, ca să vină în aceeași poziție ca noi? Dacă harul strălucește în cuvintele noastre, alții vor primi dorința să stea ca și noi în același fel în harul lui Dumnezeu. Însă și în acest caz este pericolul ca în timp ce noi vorbim în har față de lume, ne facem una cu ea, precum se spune, ca să le putem explica mai bine ce posedăm noi. Atunci poate fi, ca noi în aceasta cu cele mai bune intenții ne facem una cu lumea. Am auzit că sunt unii care în anumite privințe fac aceleași lucruri

cu oamenii lumii acesteia, căci, spuneau ei, numai dacă ne facem una cu ei putem să le ducem Evanghelia și putem vorbi cu ei despre Hristos. Însă chiar dacă ei au crezut aceasta, era totuși autoînșelare. Aici se spune, că cuvântul nostru nu trebuie numai să fie în har, ci și dres cu sare, și sarea este în Scriptură o imagine a ceea ce lucrează împotriva stricăciunii. Acolo unde este sare, stricăciunea nu poate lucra, și așa trebuie să fie cuvintele noastre: în har pentru mediul nostru înconjurător și totodată dres cu sare, deci inaccesibile stricăciunii care este în lume. Cuvintele noastre trebuie să fie cu har față de oamenii lumii, și totodată noi nu trebuie să prezentăm în noi înșine nici măcar o singură caracteristică stricată a oamenilor lumii acesteia. Acestea sunt cele două laturi ale atitudinii noastre față de lume. Pe de o parte conștiința că noi nu aparținem lumii acesteia, și pe de altă parte conștiința mărturiei, pe care noi trebuie s-o dăm față de lumea aceasta, deoarece noi suntem lumina lumii. Ambele laturi sunt în pericol să devieze și să nu corespundă țelului Domnului, așa că noi nu știm, cum trebuie să răspundem fiecăruia, așa cum se spune aici.

În cele din urmă apostolul vorbește în ultima parte a epistolei sale despre împrejurările proprii și despre venirea lui Tihic și despre aceia care erau la el. Tihic era evident acela care a adus scrisoarea sa la Colose, și din epistola către Efeseni deducem că această scrisoare a fost adusă tot de el. Aceasta este valabil și pentru scrisoarea către Filimon, căci Tihic este însoțit aici de Onisim (versetul 9), și acesta era cel care s-a întors înapoi și a luat scrisoarea cu sine. Deci acești doi bărbați s-au întors din închisoarea, unde se găsea Pavel, în Asia Mică, unde se afla Efes și Colose, ca să dea adunărilor de acolo aceste scrisori și de asemenea și lui Filimon să-i dea scrisoarea destinată pentru el și adunarea care era în casa lui. Pe lângă aceasta Tihic trebuia să facă cunoscut adunării din Colose tot ce era cu privire la apostol (versetele 7-9). Acești credincioși din Colose nu-l cunoșteau pe Pavel, și noi am putea probabil gândi: cum putea apostolul să prevadă, că credincioșii din Colose se interesau de el; ei nicidecum nu-l cunoșteau, nu l-au văzut niciodată. Însă nu este în realitate adevărată lipsă modestie și smerenie din partea unui credincios, ca el să se aștepte de la altul, ca acesta să se intereseze de împrejurările lui? Nu este mândrie, dacă el așteaptă de la altul, ca acesta să fie interesat de împrejurările lui, ci este smerenie, care primește ce este bun de la altul și de aceea se poate aștepta ca celălalt să fie așa de spiritual, că el ca de la sine este interesat de lucrurile celor credincioși împreună cu el. De aceea apostolul poate scrie, că Tihic îi va informa despre împrejurările lui și el va afla (se spune aici în versetul 8) cele referitoare la credincioșii din Colose. Aceasta nu se spune în epistola către Efeseni. Acolo se spune numai, că Tihic îi va informa despre împrejurările în care se afla Pavel. Despre credincioșii din Efes nu citim că la ei erau greutăți, sau slăbiciuni, despre care apostolul ar fi vrut să fie informat. Însă la credincioșii din Colose era așa. Dacă ar fi fost altfel, apostolul nu ar fi trebuit să scrie o scrisoare așa de serioasă și ar fi putut să se preocupe mai profund cu adevărul lui Dumnezeu, ca în epistola către Efeseni.

Astfel Tihic se întoarce înapoi cu vești de la Pavel, având dorința să știe cum le mergea credincioșilor din Colose, însoțit de acest sclav dezertat, Onisim. Acesta se reîntoarce aici la stăpânul său Filimon, așa că putem presupune, că și Filimon locuia în Colose și că adunarea din Colose era adunarea din casa lui, căreia îi este adresată această scrisoare cu caracter general, sau că Filimon locuia în apropiere de Colose și acasă la el era o altă adunare.

Găsim apoi în versetul 10 că aceia care sunt la Pavel încredințează salutările lor lui Tihic pentru credincioșii din Colose. Sunt persoane deosebite, care sunt numite aici. Dacă îi urmărim mai departe în Scriptură, putem să tragem învățături practice chiar și din salutările simple cu care se încheie scrisorile. Despre acest Aristarh nu citim că el ar fi făcut ceva sau ar fi spus ceva, însă ele este numit foarte des în cartea Faptele Apostolilor în călătoriile lui Pavel. El era tovarășul credincios al lui Pavel în a treia călătorie misionară a acestuia și atunci când acesta a fost prins în Ierusalim și în cele din urmă prin Cezarea a ajuns captiv la Roma (Faptele Apostolilor 27.2). Și

Aristarh a trăit călătoria pe mare, furtuna îngrozitoare și eșuarea corăbiei și a mers împreună cu Pavel la Roma și împreună cu el, așa cum citim aici, a devenit captiv. Și în epistola către Filimon el este amintit ca unul care este la Pavel. Așa este deseori cu credincioșii; ei nu ies în mod deosebit personal în evidență, ei nu au o slujbă care să atragă privirea, așa cum era în cazul lui Pavel; dar să nu fi privit ochii Domnului cu plăcere la slujba lui Aristarh, care ca un însoțitor liniștit, dar credincios al apostolului a fost alături de el în ultimii ani ai vieții sale?

Tot așa este și cu acest Marcu. Știm din cartea Faptele Apostolilor despre el, că el a devenit necredincios și l-a părăsit pe Pavel în timpul primei lui călătorii misionare, și că el a devenit chiar prilej de lipsă de unitate între Pavel și Barnaba. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu trece cu vederea să ne facă cunoscut și faptul că în cele din urmă acest Marcu a devenit un slujitor de valoare al Domnului, așa fel că Pavel în a doua epistolă către Timotei 4.11 roagă chiar, ca Marcu să vină la el, deoarece el ar fi de foarte mare folos pentru slujire. Vedem astfel, că dacă un credincios probabil într-un anumit stadiu nu este matur pentru slujire, aceasta nu înseamnă că Domnul niciodată nu îl va folosi. La timpul său (la Moise a durat patruzeci de ani) el va fi totuși potrivit pentru slujire, când el învață să fie dependent de Domnul și să se încreadă în El. În afară de aceasta vedem, cât de complet este Cuvântul lui Dumnezeu. Tocmai în acest verset este dezlegată o enigmă, care a rămas nerezolvată în cartea Faptele Apostolilor, și anume aceea, cum a fost posibil ca Barnaba și Pavel să fie dezbinați din cauza lui Marcu. Aici se spune în câteva cuvinte, că Marcu era nepotul lui Barnaba, și aceste cuvinte vorbesc despre legături. Era carnea, care a lucrat în Barnaba, atunci când el a vrut cu plăcere să ia cu sine pe Marcu, deoarece el era nepotul lui, care în mod clar încă nu era matur pentru slujire. Nu este bine când noi acordăm un rol deosebit legăturilor naturale, legăturilor de prietenie sau legăturilor familiare în lucrurile Domnului. Nicidecum nu este de la sine înțeles că de exemplu fiii sau ginerii anumitor frați îi vor urma pe aceștia în slujba pentru Domnul. Aceasta ar putea fi de la Domnul, dar dacă este o chestiune forțată, exclusiv din pricina legăturilor naturale, atunci aceasta este de la carne. Vedem aici că tocmai legăturile familiare pot deveni prilej pentru greutatea carnale, așa cum s-a petrecut deseori în adunări, unde prin astfel de legături au luat naștere certuri. Din fericire auzim aici, că el a fost totuși folositor pentru slujire, împreună cu un oarecare Isus, numit și Iust. Înseamnă că ei au fost o mângâiere pentru Pavel. Din toți aceia care erau împreună-lucrători la Împărăția lui Dumnezeu, tocmai acești doi au fost de mângâiere pentru Pavel în aceste timpuri grele, când el era în închisoare.

Apoi în versetul 12 este numit Epafra. Despre el am citit deja în capitolul 1.7. Probabil el a vestit concetățenilor lui, colosenilor, cuvântul apostolului și prin aceasta a luat naștere adunarea. Epafra era din Colose, așa cum se vede de aici; el a devenit un rob al lui Hristos Isus, care tot timpul lupta în rugăciune pentru ei. El avea o inimă pentru cetatea aceasta, din care venea, și în mod deosebit pentru adunarea, din care făcea parte. Oricare ar fi fost celelalte slujiri, pe care el probabil le-a făcut pentru Domnul în alte adunări, niciodată el nu a uitat această adunare, pentru care în primul rând el purta responsabilitatea, așa că lupta pentru ea în rugăciuni, pentru ca ei să stea tari. Și aici în Roma, nu a uitat de ei. Este frumos să se vadă, pentru ce se ruga el, și anume „ca să fie desăvârșiți și împliniți în toată voia lui Dumnezeu”. Fiecare credincios, chiar și atunci când tocmai a găsit pace, este într-un anumit sens desăvârșit în Hristos. Am citit aceasta în capitolul 2.9,10: „Pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și voi sunteți împliniți în El”. În momentul în care am venit la credință suntem într-o anumită stare de desăvârșire în sensul că judecata nu ne mai poate atinge, că noi am fost pe deplin eliberați de la moarte și pierzare și suntem ascunși în Hristos. Dar mai este și o altă desăvârșire, o altă împlinire; ea nu este rezultatul direct al salvării, ci al maturizării spirituale a credinciosului, când el crește în harul și cunoașterea Domnului Isus, așa că în cele din urmă el poate spune ca Pavel în Filipeni 3.15: „Deci câți suntem desăvârșiți ...”. Aceștia sunt aceia care au crescut spiritual, așa că ei sunt umpluți cu cunoașterea voii lui Dumnezeu, așa cum apostolul s-a rugat aceasta pentru

credincioșii din Colose (1.9; compară cu 2.19), și sunt deplin convinși de voia lui Dumnezeu. Nu numai că ei au fost făcuți în chip desăvârșit potriviți *ca să facă această* voie a lui Dumnezeu, ci ei sunt și desăvârșiți *în* toată această voie. Aceasta înseamnă, că ei au învățat să se supună practic pe deplin acestei voi și că în inima lor nu mai au o altă dorință, decât să facă această voie. În final apostolul mărturisește despre Epafra, că el s-a ostenit mult pentru credincioșii din Colose și pentru adunările din Laodiceea și Ierapole (versetul 13). În Asia Mică erau și alte adunări, pentru care Epafra era preocupat.

Acum se spune că și Luca era la Pavel (versetul 14). Luca este numit aici doctorul preaiubit, și noi știm din cartea Faptele Apostolilor, că el a fost de mare ajutor lui Pavel, așa că este de înțeles că acesta îl iubea pe Luca. Găsim în diferitele călătorii din cartea Faptele Apostolilor, că stilul cărții se schimbă deodată și Luca (scriitorul cărții Faptele Apostolilor) începe să vorbească despre „noi”. Acestea sunt cazurile în care evident el era însoțitorul lui Pavel în călătorie. De multe ori Luca a fost la Pavel, fără ca în planul secund, fără sine însuși, să amintească vreun cuvânt sau vreo faptă despre sine. El l-a slujit și probabil ca medic l-a îngrijit cu privire la slăbiciunea lui corporală. Știm despre Luca, că el a avut până la sfârșit un loc deosebit în inima apostolului. În 2 Timotei 4, unde Pavel scrie că toți cei din Asia Mică l-au părăsit, se spune că numai Luca mai era la el. Numai pe Luca îl avea la sine ca sprijin spiritual, desigur în afară de Domnul Însuși.

Cât de cu totul altfel a fost la al doilea numit aici, Dima. El nu este pus pe aceeași linie cu Luca. El urmează aici într-un mod mai rece, mai nepersonal. În epistola către Filimon Luca și Dima sunt încă numiți împreună ca împreună-lucrători ai lui Pavel, însă aici este amintit numai numele său, și aceasta în contrast cu cel al medicului preaiubit. Este posibil că deja aici era începutul abaterii lui Dima, despre care citim mai târziu în 2 Timotei 4, unde Dima l-a părăsit, deoarece el „a iubit veacul de acum”. Ce trebuie să fi fost aceasta pentru apostol, care stătea acolo în închisoare, părăsit de toți cei din Asia Mică, care în cele din urmă trebuia să sufere moartea de martir prin Nero. Nimeni nu l-a însoțit în aceasta, da, el a trebuit chiar să vadă că între cei care lucrau împreună cu el, care au luptat împreună cu el în Evanghelie, erau din aceia care acum s-au depărtat de el, deoarece ei au iubit lumea și voiau mai bine să savureze lucrurile veacului acesta, decât ceea ce savura Pavel în închisoare în inima lui, și chiar față de Nero.

Citim apoi că el nu numai transmite salutări celor care sunt la ei, ci și fraților din Laodiceea (versetul 15). Și acolo era o adunare, așa cum am văzut, și credincioșii din Colose trebuiau să-i salute în numele lui Pavel. Ei trebuiau de asemenea să salute și pe Nimfa și adunarea din casa lui. Este posibil să fi fost adunarea (mică) din Laodiceea, care se strângea în casă la el. În orice caz nu se poate presupune că aici este vorba de o altă adunare în Colose decât aceea căreia i-a fost adresată epistola, deoarece Scriptura niciodată nu vorbește în sensul acesta despre Adunare. Adunarea este ori totalitatea tuturor credincioșilor de pe întreg pământul, ori totalitatea tuturor credincioșilor dintr-un anumit loc. Într-un oraș sau un sat este numai o singură adunare, însă ea poate desigur să se strângă laolaltă în locuri diferite.

În versetul 16 citim încă un indiciu remarcabil cu privire la Laodiceea. Aici se spune că scrisoarea adresată credincioșilor din Colose să fie citită și în adunarea credincioșilor din Laodiceea. Prin aceasta avem unul din indiciile, că aceste epistole nu erau destinate numai pentru adunarea locală. Chiar și noi astăzi avem foloase din aceste epistole. Era corespunzător gândurilor Domnului, ca ceea ce era scris credincioșilor din Colose, trebuia citit și în altă parte, ca să aducă rod și acolo. Și nu numai aceasta. Aici se mai spune și că exista o scrisoare din Laodiceea, care trebuia citită în adunarea din Colose. Mulți și-au bătut capul, ce ar vrea să se spună prin aceasta. Este bine, ca în privința aceasta în primul rând să se constate, că aici nu este vorba de o scrisoare, care a fost adresată credincioșilor din Laodiceea. Căci aici se spune: o

scrisoare *din* Laodiceea, deci o scrisoare, care era în Laodiceea și de acolo ea trebuia să vină la credincioșii din Colose, așa că noi nu putem spune, așa cum au presupus unii, că aici ar fi vorba de o scrisoare, pe care apostolul ar fi scris-o, o scrisoare adresată credincioșilor din Laodiceea, care nu a fost preluată în Biblie, deoarece ea s-ar fi pierdut. Este realmente întrebarea, dacă aici este vorba de o scrisoare deosebită, pe care noi nu o cunoaștem. Unii au gândit, că aici ar putea fi vorba de scrisoarea adresată credincioșilor din Efes. Această scrisoare a luat-o Tihic cu sine în același timp, și s-ar putea ca și el să fi ajuns în Laodiceea. Gândul acesta este sprijinit prin aceea că în Efeseni 1.1 lipsesc în multe manuscrise importante cuvintele „care sunt în Efes”. Din aceasta s-a dedus presupunerea că epistola către Efeseni era de fapt un fel de scrisoare circulară, care a fost trimisă la diferite adunări din Asia Mică. Este interesant că Marcion o privește ca scrisoare adresată credincioșilor din Laodiceea. Aceasta este sprijinit și prin aceea că scrisoarea nu conține nici o atenționare specială, care ar fi fost valabilă pentru o anumită adunare. Ea conține numai îndemnuri generale, și de aceea este foarte posibil că este vorba de epistola către Efeseni, pe care și credincioșii din Colose trebuiau s-o citească. Aceasta este cu atât mai evident, dacă ne gândim că învățătura epistolei către Efeseni urmează după învățătura din epistola către Coloseni. Dacă noi am înțeles cu adevărat adevărul epistolei către Coloseni, vom putea înțelege și adevărul epistolei către Efeseni. Dacă am realizat practic, că noi am înviat împreună cu Hristos și carnea a fost judecată pe deplin, atunci vom putea înțelege ce înseamnă că noi am fost strămutați în Hristos în locurile cerești.

Urmează apoi în versetul 17 încă un îndemn personal adresat lui Arhip. Este frumos că Pavel în scrisoarea aceasta, care este adresată unei întregi adunări, cu toate că este o scrisoare generală, adaugă totuși aceste îndemnuri personale credincioșilor din Colose. Apostolul vedea adunarea nu ca pe o mulțime cu toate slăbiciunile ei și însușirile ei bune, ci el purta în mod deosebit pe inimă pe fiecare credincios al acestei adunări. Chiar și în această scrisoare generală, care a fost citită în adunare, el avea un cuvânt personal pentru un slujitor al Domnului, cum era acest Arhip (care este numit și în epistola către Filimon); el trebuia să împlinească slujba, pe care el a primit-o de la Domnul, și să nu obosească în ea, ci până la sfârșit să împlinească cu credincioșie ceea ce Domnul i-a încredințat.

Prin aceasta Pavel a ajuns la finalul scrisorii sale. El încheie printr-un salut scris de însăși mâna lui (versetul 18), așa cum găsim și în alte locuri, de exemplu la sfârșitul primei epistole către Corinteni. De cele mai multe ori apostolul a dictat scrisorile sale. În epistola către Romani avem un indiciu în privința aceasta, căci Terțiu se denumeste ca fiind cel care a scris această epistolă. Însă la finalul unei epistole Pavel a adăugat deseori un salut scris cu mâna lui, ca semn că scrisoarea venea de la el. Aceasta se recunoaște clar din 2 Tesaloniceni 3.17, căci acolo stă scris: „Salutul este cu propria mea mână, Pavel; acesta este semnul meu în fiecare epistolă: așa scriu eu”. Prin semnătura lui dădea dovada că era într-adevăr vorba de o scrisoare de la el. Tocmai în 2 Tesaloniceni era foarte important aceasta, deoarece acolo erau oameni care afirmau, că și ei ar fi primit o scrisoare de la Pavel (2 Tesaloniceni 2.2). Și așa de impresionant este ceea ce citim în epistola către Galateni, că Pavel spune: „Vedeți cu ce litere mari v-am scris cu mâna mea!” (Galateni 6.11). Credincioșii din Galatia au ascultat de învățătorii străini, care puneau la îndoială chiar și funcția de apostol a lui Pavel. De aceea apostolul a scris această scrisoare cu mâna lui, cu toate că scrisul îi crea greutate (de aceea literele mari, probabil din cauza unei boli de ochi; compară cu Galateni 4.15b), pentru ca ei să nu o confunde cu alte scrisori.

Apoi puținele cuvinte: „Amintiți-vă de lanțurile mele”. Ce impresionant, când citim aceasta aici la finalul unei scrisori în care el a descris ce poate însemna Hristos pentru un credincios și unde noi citim pretutindeni că ceea ce el a prezentat credincioșilor din Colose ca îndemnuri, de toate acestea a avut parte în viața sa. El nu numai a prezentat aceasta altora, ci el însuși a tras consecințele din ceea ce înseamnă să aparții lui Hristos și împreună cu El să suporti totul, din

pricina tainei care i-a fost încredințată s-o reveleze; această taină, din cauza căreia el a fost chiar în închisoare. Să nu-și amintească credincioșii din Colose de lanțurile lui, să nu se gândească ce însemna că apostolul era la închisoare? El era acolo nu din cauza unei crime, ci ca urmare a credincioșiei lui în slujire. Dacă am fi mai mult conștienți de aceasta, probabil nu am fi așa de fricoși de ceea ce spun oamenii, atunci când gloria lui Hristos ajunge să se reflecte în viața noastră. Să mărturisim despre El, că și noi suntem practic răstigniți față de lumea aceasta și am fost strămutați într-o altă lume, în lumea de înviere, în care Domnul Isus a intrat înaintea noastră. Dacă ne gândim, cât a suferit apostolul pentru aceasta, atunci aceasta va avea influență asupra vieții noastre practice. Ce trist, dacă ar trebui să se spună despre noi, ceea ce apostolul a trebuit mai târziu să spună despre credincioșii din Asia Mică (din care făceau parte și credincioșii din Colose), și anume, că toți s-au depărtat de el (2 Timotei 1.15; 4.16). Nu vrem noi să devenim imitatori ai lui Pavel, imitatori în aceea că noi, ca și el, permitem lui Hristos să ia chip în noi?

Pentru aceasta este necesar harul Domnului Isus, pe care Pavel ni-l dorește în încheiere. Avem nevoie de el la fiecare pas, pentru ca toate îndemnurile, pe care le conține această epistolă, să le putem împlini. Aceste îndemnuri pot fi rezumate într-un singur Nume: „Hristos”. Dacă El primește primul și singurul loc în viața noastră, atunci apostolul, da, Duhul Sfânt, și-a atins scopul cu această epistolă. Avem nevoie de harul Său, pentru ca toate celelalte lucruri să se scufunde în nimic și să nu mai joace nici un rol în viața noastră. Noi avem voie în orice moment să cerem acest har de la El. Numai în acest har putem să umblăm ca martori ai Lui și să corespundem țelului, pe care Dumnezeu ni l-a prezentat în această epistolă spre gloriificarea Sa.